

ШАРЛЕЙН ХАРИС МЪРТВИ В ДАЛАС

Част 2 от „Истинска кръв“

Превод от английски: Калина Иванова Кирякова, 2010

chitanka.info

Посвещавам тази книга на всички онези, които споделиха с мен, че с удоволствие са прочели „Мъртви преди мрак“. Благодаря за подкрепата.

1

Анди Белфлърор беше пиян като смок. Необичайно състояние за него — повярвайте ми, познавам всички пияници в Бон Темпс. Работя в бара на Сам Мерлот от няколко години и те просто сами се мъкнат при мен. Но Анди Белфлърор — местен жител и детектив от полицейската служба в градчето — се напиваше за първи път при нас. Направо изгарях от любопитство да разбера причината.

Двамата с Анди съвсем не сме приятели, откъдето и да го погледнеш, затова не можех да го попитам направо. Владеех обаче и друг способ за сдобиване с информация, та реших да го използвам. Старая се да не прибягвам до този мой недостатък — или дарба, или както там се нарича умението ми да разбирам неща, които биха могли да окажат влияние върху мен или близките ми, — но понякога любопитството надделява.

Свалих мисловната си защита и се потопих в съзнанието на детектив Белфлърор. Защо ли ми трябваше?

Сутринта Анди арестувал някакъв мъж по обвинение за отвличане. Човекът завел десетгодишната си съседка в гората и я изнасилил. Момичето било в болница, а мъжът — в затвора, но нанесените щети били непоправими. Заседна ми буца на гърлото. Това престъпление разчовърка раните от собственото ми минало, а унилият Анди ми стана малко по-симпатичен.

— Анди Белфлърор, дай ми ключовете си — обърнах се към него аз.

Той извърна кръглото си лице към мен, гледаше ме с празен поглед. След дълга пауза думите ми най-последно проникнаха в замъгления му мозък и той измъкна тежката връзка ключове от джоба на панталона си. Забърках още един бърбън с кола и тикнах чашата под носа му.

— Аз черпя — казах и се запътих към телефона в другия край на бара, за да звънна на Порша, сестрата на Анди. Братът и сестрата Белфлърор живееха в огромна, бяла, рушаща се двуетажна сграда —

която преди войната трябва да е изглеждала доста внушително, — на най-красивата улица в най-хубавия квартал на Бон Темпс. Всички къщи по „Магнолия Крийк Роуд“ гледаха към парка, през който течеше реката, осеяна тук-там с декоративни пешеходни мостчета. Покрай двата ѝ бряга се виеше асфалтиран път. На „Магнолия Крийк Роуд“ имаше и други стари къщи, но всички изглеждаха в много по-добро състояние от Бел Райв, дома на Белфльор. Къщата бе твърде голяма за доходите на адвокатката Порша и полицая Анди, а парите за поддръжката на такъв имот заедно с прилежащата му земя отдавна вече ги нямаше. Но баба им Карълайн упорито отказваше да я продават.

Порша вдигна след второто позвъняване.

— Порша, обажда се Суки Стакхаус — казах аз на висок глас, опитвайки се да надвикам глъчката в бара.

— На работа ли си?

— Да. Анди е тук. Наквасил се е до козирката. Взех му ключовете. Ще дойдеш ли да го прибереш?

— Анди е прекалил с алкохола? Не е за вярване. Разбира се, идвам след десет минути — обеща тя и затвори.

— Душичка си ти, Суки — изфъфли неочаквано Анди.

Беше пресушил чашата си. Скрих я от погледа му с надеждата да не поръчва повече.

— Благодаря, Анди — отвърнах. — И ти си симпатяга.

— Къде е... гаджето?

— Тук съм — обади се хладен глас и зад гърба на Анди изневиделица се появи Бил Комптън. Усмихнах му се над клюмналата глава на полицая.

Бил беше висок около метър и осемдесет, с кестенява коса и тъмни очи. Имаше широки рамене и мускулести ръце като на човек, вършил тежка физическа работа години наред. Беше работил във ферма заедно с баща си, а после самостоятелно, преди да замине да се сражава във войната. Гражданската война.

— Здравсти, В. Б.! — извика Мика, мъжът на Чарлси Тутън.

Бил вяло му махна за поздрав, а брат ми Джейсън каза: „Добър вечер, Вампире Бил“, с безупречна любезност. Джейсън, който не прие особено радушно Бил в тесния ни семеен кръг, беше обърнал нова

страница в поведението си спрямо него. Аз обаче си имах едно наум и не му вярвах особено.

— Бил, голям симпатяга си като за кръвопиец — дълбокомислено каза Анди и се извърна с лице към Бил. Алкохолът влияеше добре на Анди; в трезво състояние категорично отказваше да приеме вампирите като пълноправни членове на американското общество.

— Благодаря — сухо отвърна Бил. — И ти не си зле като за Белфлър. — Той се наведе напред и ме целуна през бара. Устните му бяха студени, също като гласа му. Стръскащо е, но се свиква. Както и с това, че като положиш глава на гърдите му, не чуваш ударите на сърцето му. — Добър вечер, скъпа — тихо поздрави той. Плъзнах през бара чаша японска синтетична кръв, група Б отрицателна. Той я изпи на екс, облиза устни и мигновено поруменя.

— Как мина срещата ти в Шривпорт, скъпи? — попитах.

— Ще ти разкажа по-късно.

Искрено се надявах нощта му да е минала по-леко от деня на Анди.

— Добре. Ще съм ти благодарна, ако помогнеш на Порша да качи Анди в колата си. Ето я, идва — казах и кимнах към вратата.

Този път Порша не носеше обичайната си професионална униформа, състояща се от пола, блуза, сако, чорапогащник и обувки с нисък ток. Беше облечена в протрити джинси и раздърпан пуловер. Порша имаше същата едра фигура като брат си, само дето кестенявата ѝ коса беше дълга, гъста и лъскава. Поддържаше я винаги в безупречно състояние — сигурен признак, че мис Белфлър няма никакво намерение да се предава. Тя уверено си проправи път през шумната навалица.

— Да, здравата се е наквасил, миличкият — каза тя и огледа брат си от глава до пети. Старателно се опитваше да не обръща внимание на Бил, който я караше да се чувства като на тръни. — Не му се случва често. Трябва да е имал сериозна причина.

— Порша, Бил може да го занесе до колата ти — казах аз. Анди беше по-висок и по-пълен от сестра си и със сигурност щеше да ѝ дойде тежичък.

— И сама ще се справя — отсече тя, упорито отказвайки да погледне към Бил. Той се ококори от изненада.

Порша подхвана брат си през кръста и се опита да го повдигне от стола, но Анди стоеше като закован на мястото си. Тя се огледа за Сам Мерлот, собственика на бара, който беше дребен и слаб на външен вид, но много силен.

— Сам помага зад бара в кънтри клуба тази вечер. Имат някакво парти — обадих се аз. — Нека Бил да удари едно рамо, а?

— Добре — хладно отвърна адвокатката и забодее поглед в полирания дървен тезгях. — Много благодаря.

Само след секунди Бил вече вървеше към вратата с отпуснатия Анди на гръб. Мика Тутън побърза да му отвори и Бил се запъти към паркинга.

— Благодаря, Суки — каза Порша. — Сметката му оправена ли е?

Кимнах.

— Добре тогава — отвърна тя и тупна с длан по тезгяха за довиждане. По пътя към изхода ѝ се наложи да изслуша цяла тирада добронамерени съвети.

Та ето как стана така, че старият „Буик“ на Анди Белфлър остана на паркинга пред „Мерлот“ през цялата нощ. Анди бил толкова погълнат от мрачните си мисли, че забравил да заключи колата, когато слязъл от нея, за да отиде в бара. Но се кълнеше, че тогава буикът е бил празен.

По някое време между осем вечерта, когато детективът пристигна в „Мерлот“, и десет часа на другата сутрин, когато аз се появих на работа, колата на Анди се беше сдобила с нов пътник.

Пътник, който щеше да причини сериозни главоболия на полицаия.

Защото беше мъртъв.

Самата аз се озовах там съвсем непредвидено.

След нощната смяна предишния ден трябваше да се появя отново на работа чак вечерта. Но Бил ме помоли да заместя някоя от колежките си, защото искаше да го придружа до Шривпорт, а Сам нямаше нищо против. Попитах приятелката ми Арлийн дали иска да вземе моята смяна. По график ѝ предстоеше почивен ден, но вечер

бакшишите бяха повече и тя веднага се съгласи да ме замести в пет следобед.

Анди искал да прибере колата си рано сутринта, но махмурлукът още го мъчел и нямал сили да увещава Порша да го докара до „Мерлот“, още повече че барът е в обратна посока на полицейското управление. Тя му каза, че ще го вземе от работа по обяд, ще дойдат да хапнат в „Мерлот“ и тогава ще може да си вземе колата.

Така буикът и неговият безмълвен пасажер постояха на паркинга — в очакване да бъдат открити — малко по-дълго, отколкото трябваше.

Успях да поспя цели шест часа, така че се чувствах доста свежа. Да поддържаш любовна връзка с вампир, не е лесна работа; налага се да пожертваш част от нощния си сън. Бил изчака да затворим бара и ме заведе у тях около един след полунощ. Взехме гореща вана заедно, после правихме и други неща, но успях да си легна малко след два и станах почти в девет. По това време Бил отдавна се беше прибрал в ковчегата си.

На закуска изпих огромно количество вода и портокалов сок и глътнах няколко таблетки витамини и желязо. Наложих се да въведа този режим, откакто Бил се появи в живота ми и внесе в него (заедно с любовта, вълнението и забавленията) постоянната опасност от анемия. Захлаждаше се, слава богу, така че си сложих жилетка и черния панталон от служебната ми униформа — обличахме ги, когато беше твърде студено за шорти, — и се настаних на верандата на Бил. Бялата ми тениска имаше бродиран надпис „Бар Мерлот“ отпред на гърдите.

Докато разлиствах сутрешния вестник, част от съзнанието ми отбеляза факта, че тревата вече не расте толкова бързо, а листата започват да падат. Училищното футболно игрище щеше да изглежда съвсем прилично в петък вечерта.

Лятото в Луизиана, дори и в северна Луизиана, си тръгва с голяма неохота. Есента настъпва колебливо, сякаш всеки момент е готова да си тръгне и да отстъпи място на нетърпимите юлски жеги. Но тази сутрин аз веднага забелязах, че лятото си отива. Есента и зимата означаваха по-дълги нощи, повече време с Бил, повече часове сън.

Именно поради тази причина пристигнах на работа в чудесно настроение. Буикът стоеше сам-самичък пред бара и аз веднага се сетих за изненадващия запой на Анди от предишната вечер. Зачудих се

как ли се чувства горкият човечец днес и неволно се усмигнах. Точно преди да завия зад ъгъла, за да оставя колата на служебния паркинг, забелязах, че задната врата на буика е леко открената. Тоест, лампичката в купето е светила цяла нощ и вероятно е изтощила акумулатора. Анди щеше да се ядоса, да влезе в бара, за да извика „Пътна помощ“ или да моли някого да го изтегли... Спрях колата си и се измъкнах навън, без да гася двигателя. Напразен оптимизъм, както се оказа впоследствие.

Бутнах вратата, но тя не помръдна. Притиснах тялото си върху нея, очаквайки да чуя познатото изщракване, ала вратата просто не поддаваше. Започнах да се изнервям и рязко я отворих, за да видя какво ѝ пречи. Отвътре се разнесе такава воня, че очите ми се насълзиха. Ужасяваща смрад. Сърцето ми се сви; познавах тази миризма. Притиснах ръка към устата си и надникнах вътре.

— Майчице мила! — изхълцах. — По дяволите! — Лафайет, единият от готвачите в „Мерлот“, лежеше свит на задната седалка. Гол. Именно неговият тънък чернокож крак с лакирани в червено нокти пречеше на вратата да се затвори и именно от неговия труп се разнасяше смрад до небесата.

Отстъпих рязко назад, метнах се в колата и паркирах зад бара, натискайки клаксона с всичка сила. Сам дотича през служебния вход с престилка около кръста. Угасих двигателя, без дори да съзнавам какво правя, изхвърчах от колата и се вкопчих в шефа си като пиявица.

— Какво се е случило? — тревожно попита той. Наведох се назад да го видя. Сам е дребничък и не е нужно много време да го огледа човек от глава до пети. Златисточервеникавата му коса блестеше на утринното слънце, а дълбоките му сини очи излъчваха загриженост.

— Лафайет! — промълвих аз и заплаках. Нелепа, глупава и напълно безполезна реакция от моя страна, но сълзите сами се отрониха от очите ми. — Мъртъв е, в колата на Анди Белфлър.

Сам ме придърпа към себе си и здраво ме прегърна.

— О, Суки, съжалявам, че е трябвало да го видиш — каза той. — Ела, ще се обадим на полицията. Горкичкият Лафайет.

За да работиш в кухнята на „Мерлот“, не е нужно да си кулинарен магьосник. Предлагат се няколко вида сандвичи и пържени картофи, затова и текучеството при готвачите е голямо. Но за моя

изненада, Лафайет се задържа по-дълго от останалите. Беше гей и изобщо не го криеше; обичаше да се конти, да носи грим и да си лакира ноктите. Хората в Северна Луизиана нямаха нищо общо със свободомислещото население на Ню Орлиънс, така че на цветнокож гей като Лафайет едва ли му е било леко. Но въпреки (или благодарение на) тези трудности той беше весел, дяволит, умен и готвеше съвсем прилично. Топеше кюфтетата в специална марината и хората редовно си поръчваха сандвич с кюфте „Лафайет“.

— Той имаше ли семейство наблизко? — попитах аз Сам, след като смутено се отдръпнах от прегръдката му и тръгнахме към офиса му.

— Имаше братовчед — отвърна Сам, докато набираше 911. — Ало, обаждам се от бар „Мерлот“ на „Хамингбърд Роуд“ — каза той на диспечера. — Искам да съобщя за мъртвец в автомобил. Да, на паркинга отпред. А, вероятно ще искате да уведомите и Анди Белфлър. Колата е негова.

От другия край на линията се разнесе тревожно квичене, което дори аз успях да чуя от мястото си.

Даниел Грей и Холи Клиъри — сервитьорките от сутрешната смяна — влязоха през задната врата, заливайки се от смях. Двете бяха разведени млади жени на около двайсет и пет и приятелки от детинство, които изглеждаха много доволни от работата си, защото прекарваха времето си заедно. Петгодишният син на Холи ходеше на детска градина, а Даниел имаше седемгодишна дъщеря и съвсем малко момченце, което в работно време оставяше у майка си. Макар да бяхме почти връстници, аз така и не успях да се сбliжа с тях, тъй като те двете изглеждаха напълно погълнати една от друга.

— Какво се е случило? — попита Даниел при вида на угрижената ми физиономия. Усмивката незабавно изчезна от изпъстреното ѝ с лунички лице.

— Какво прави колата на Анди отпред? — попита Холи.

Спомних си, че двамата с Анди бяха гаджета по едно време. Холи имаше великолепна кожа и къса руса коса, която се спускаше около лицето ѝ като стръкове увехнали маргаритки. — Да не е спал там нощес?

— Не — отвърнах. — Не той.

— А кой тогава? — учуди се Холи.

— Лафайет е вътре.

— Анди е позволил на черен педал да ношува в колата му? — попита тя. Малко е цапната в устата.

— Какво му се е случило? — полюбопитства Даниел, по-умната от двете.

— Не знаем — отвърна Сам. — Полицията ще дойде всеки момент.

— Да не би да искате да кажете, че е мъртъв? — плахо предположи Даниел.

— Да — отвърнах аз. — Точно това искаме да кажем.

— Но барът трябва да отвори след час! — разтревожи се Холи и подпря ръце върху закръглените си хълбоци. — Какво ще правим сега? Ако полицията ни позволи да отворим, кой ще работи в кухнята? Клиентите ще искат да обядват.

— Ами да се подготвим тогава, за всеки случай — каза Сам. — Макар че едва ли ще успеем да отворим за обяд. — Той влезе в офиса си, за да звънне на готвачи, които да заместят убития.

Захванахме се с обичайните си задължения, сякаш Лафайет всеки момент щеше да влезе и да започне да разправя за поредното парти, на което е бил предишната вечер.

Отвън се разнесе вой на сирени и на паркинга една след друга взеха да прииждат полицейски коли.

Докато наредим столовете около масите и подготвим резервни комплекти прибори, увити в салфетки, полицаите влязоха в бара.

„Мерлот“ се намира извън пределите на града, така че случаят щеше да се поеме от окръжния шериф Бъд Диърборн. Бъд, добър приятел на баща ми. Той имаше прошарена коса, тъмнокафяви очи и физиономия като на пекинез. Веднага щом прекрачи предната врата на бара, аз забелязах, че е обут с тежки ботуши и носи широкопола шапка. Сигурно бе извикан направо от фермата му. Придружаваше го Елси Бек, единственият полицаи афроамериканец в целия окръг. Елси беше толкова черен, че бялата му риза направо светеше от контраста с кожата му. Изглеждаше безупречно — костюм, вратовръзка и лъснати до блясък обувки.

Бъд и Елси... Липсваше само третият от групата. Бях готова да се обзаложа, че Майк Спенсър — приятел на шерифа, окръжен следовател при смъртни случаи и собственик на погребална агенция —

е вече на паркинга и точно в този момент констатира смъртта на горкичкия Лафайет. Бъд, Елси и Майк движеха делата на целия окръг.

Пръв се обади Бъд Диърборн.

— Кой откри тялото?

— Аз.

Бъд и Елси направиха лек завой като по команда и се запътиха към мен.

— Сам, може ли да използваме офиса ти? — попита Бъд и без да чака отговор, ми кимна да ги последвам.

— Разбира се, заповядайте — хладно отвърна моят шеф. — Суки, добре ли си?

— Аха — смотолевих неубедително, но Сам, така или иначе, с нищо не можеше да ми помогне, та нямаше смисъл да си навлича неприятности. Бъд ми направи знак да седна, но аз отказах. Шерифът, естествено, избра за себе си креслото на Сам, а Елси се настани на един посетителски стол с раздърпана тапицерия.

— Кажи ни кога за последен път видя Лафайет жив — започна Бъд.

Замислих се.

— Вчера имаше почивен ден — казах. — На работа беше Антъни. Антъни Боливар.

— Този пък кой е? — сбърчи чело Елси. — Името му не ми говори нищо.

— Приятел на Бил. Минаваше през града и си търсеше работа. Имаше нужния опит. — Антъни беше работил в закусвалня по времето на Великата депресия.

— Искаш да кажеш, че готвачът на аламинутите в „Мерлот“ е вампир?

— И какво от това? — попитах. Усещах как устните ми се стягат, а веждите ми се събират, и знаех, че отстрани изглеждам ядосана. Полагах огромно усилие да не чета мислите им и да не се забърквам в тази история, но това се оказа трудна задача. Бъд Диърборн беше неутрален, но мислите на Елси светеха като фар в мрака. Точно в този момент излъчваше отвращение и страх.

В месеците преди да срещна Бил и да разбера, че той е във възторг от този мой недостатък — или дарба според него, — правех всичко възможно да убедя и себе си, и всички останали, че не мога да

„чета“ мисли. Но откакто Бил ме измъкна от клетката, в която сама се бях напъхала, непрекъснато се упражнявах и експериментирах, а той не спираше да ме окуражава. Той смяташе, че съм облякла в думи всичко онова, което съм усещала години наред. Някои хора, като Елси, изпращаха постоянен сигнал — ясен и силен. Но мнозинството бяха като Бъд — излъчваха сигнали на пресекулки. Според мен това зависеше от силата на емоциите им, от яснотата на мислите им, та дори и от времето. Някои хора бяха толкова непроницаеми, че изобщо не можех да достигна до мислите им; добивах представа единствено за настроението им и толкова.

Установих, че ако докосвам хората, чието съзнание се опитвам да отключа, картината става много по-ясна; като да се сдобиеш с кабел, след като си имал само антена. Нещо повече — ако „изпращам“ на човека отсреща успокояващи образи, мога да проникна в мозъка му с поразителна лекота.

Най-малко от всичко исках да прочета мислите на Елси Бек, но сякаш спонтанно добих пълна представа за дълбоко суеверната му реакция на новината, че в „Мерлот“ работи вампир; за отвращението му към мен — жената, която излиза с вампир; за дълбокото му убеждение, че явният гей Лафайет е позорно петно върху цялата афроамериканска общност. Елси смяташе, че някой трябва да е имал зъб на Анди Белфлор, за да напъха труп на чернокож хомосексуалист в колата му. Елси се чудеше имал ли е Лафайет СПИН и можеше ли вирусът да проникне някак в тапицерията на седалките. Накрая Елси мислено заключи, че ако колата беше негова, би я продал веднага.

Ако бях докоснала Елси, вече щях да знам не само телефонния му номер, но и гръдната обиколка на жена му.

Бъд Диърборн ме гледаше някак странно.

— Казахте ли нещо? — попитах аз.

— Казах, да. Попитах дали Лафайет не е наминавал насам снощи. Не е ли идвал да пийне нещо?

— Не съм го виждала. — Замислих се и установих, че аз всъщност никога не съм виждала Лафайет да пие. За пръв път осъзнах, че обедната тълпа клиенти беше смесена, но вечер в бара почти никога не влизаха чернокожи.

— Знаеш ли къде е прекарвал свободното си време?

— Нямам представа. — Лафайет винаги разказваше историите си с измислени имена, за да пази анонимността на невинните. Така де, на виновните.

— Кога го видя за последно?

— Мъртъв, в колата.

Бъд с раздразнение поклати глава.

— Жив, Суки!

— Ами... момент да се сетя... преди три дни, ако не се лъжа. Беше все още тук, когато започна смяната ми. Поздравихме се. А, да, разправяше, че ходил на някакво парти. — Опитах се да си спомня точните му думи. — Каза, че бил в някаква къща, в която се организирали всякакви сексуални извращения.

Двамата мъже зяпнаха от изненада.

— Е, така каза той. Нямам представа доколко е истина. — Веднага си представих лицето на Лафайет, когато споделяше с мен тази тайна, и престорено свенливия начин, по който притискаше пръст към устните си в знак, че няма намерение да назовава нито мястото, нито участниците.

— Не ти ли хрумна, че трябва да информираш някого за това? — Бъд Диърборн изглеждаше шокиран до дъното на душата си.

— Било е частно парти. Защо трябва да разправам за него на когото и да било?

Но подобни забавления нямаха място в тяхната околия. И двамата продължаваха да ме гледат като поразени от мълния.

— Лафайет спомена ли нещо за използване на наркотици по време на тези... хм... събирания? — процеди Бъд през стиснати устни.

— Не, нямам такъв спомен.

— Това... парти... в дома на бял ли е било, или на черен?

— На бял — отвърнах и веднага съжалих. Трябваше да кажа, че не знам.

Лафайет беше изключително впечатлен от този дом — но не от размерите или разкоша в обзавеждането. Кое точно го бе поразило така силно? Наистина нямах представа — все пак Лафайет беше израснал в бедност и така си отиде от този свят. Със сигурност обаче ставаше въпрос за дом на бял човек, защото каза: „А какви портрети имаше по стените! Бели като лилии и ухилени като алигатори“. Не споделих това с полицаите, а и те не попитаха нищо повече по този въпрос.

След като им обясних защо колата на Анди остана на паркинга през нощта, излязох от офиса на Сам и отидох зад бара. Не исках да гледам какво става отвън, а клиенти нямаше, защото полицията беше блокирала пътя към „Мерлот“.

Сам бършеше праха от рафтовете с бутилки, а Холи и Даниел седяха на една от масите в сектора за пушачи. Даниел пушеше цигара.

— Е, как мина? — попита Сам.

— Нищо особено. Не им хареса, че Антъни работи тук, и останаха потресени, като им казах за партито на Лафайет. Ти чу ли го, като ми се фукаше оня ден? За онази оргия?

— Аха, той и на мен ми разказа. Голямо събитие трябва да е било за него. Ако изобщо е истина.

— Смяташ, че Лафайет си го е съчинил?

— Ами, честно казано, населението в Бон Темпс едва ли се спуква да си организира междурасови бисексуални оргии — отвърна той.

— А може би никога не са те канили, затова приказваш така — многозначително отбелязах аз. Запитах се дали всъщност знам какво наистина се случва в нашето малко градче. От всички жители на Бон Темпс единствено аз можех да узная всички подробности, стига да пожелаех. — Права ли съм?

— Права си — подсмихна се Сам, докато забърсваше с кърпа бутилка уиски.

— Предполагам, че и моята покана се е загубила някъде, преди да стигне до пощенската ми кутия.

— Мислиш ли, че Лафайет може да се е върнал тук снощи, за да ни разкаже още нещо за това парти?

Свих рамене.

— Може просто да е имал среща с някого на паркинга. В крайна сметка, всички знаят къде е „Мерлот“. Той взе ли си чека със заплатата? — Вчера бе ден за заплати.

— Не. Може и за това да е дошъл. Мислех да му платя на следващия ден. Днес.

— Чудя се кой ли е поканил Лафайет на онова парти.

— Добър въпрос.

— Допускаш ли, че може да е бил толкова тъп, та да тръгне да изнудва някого?

Сам взе да търка тезгяха с чиста памучна кърпа. Не че имаше нужда — плотът блестеше от чистота, — но той просто си търсеше занимание.

— Не мисля — отвърна след кратък размисъл. — Но определено не е трябвало да канят точно него. Голямо плямпало беше. Не само че ни каза за това парти — а съм сигурен, че са го предупредили да си държи езика зад зъбите, — но нищо чудно да е очаквал и нещо повече от... хм, участниците, отколкото позволяват правилата.

— Като например да завърже приятелство с тях? Да им праща въздушни целувки пред хората?

— Нещо такова.

— Предполагам, че когато спиш с някого или го гледаш как прави секс, се чувстваш равнопоставен, малко или много — колебливо добавих аз, тъй като ми липсваше опит в тази област, но Сам закима утвърдително.

— Най-голямото желание на Лафайет беше хората да го приемат безрезервно — каза той и беше напълно прав.

2

Отворихме бара в четири и половина, отегчени до краен предел. Срамувах се, че се чувстваме така; в крайна сметка, всички бяхме там заради смъртта на общ познат. Но не може да се отрече, че след като почистихме целия бар, заедно със склада и офиса, и играхме на карти до втръсване (Сам спечели пет долара и отгоре), вече копнеехме да видим някоя нова физиономия. Когато през задния вход влезе Тери Белфлър, братовчед на Анди, който работеше като барман или готвач на повикване в „Мерлот“, всички го посрещнахме ухилени до ушите.

Тери приближаваше шейсетте, или поне така изглеждаше. Ветеран от Виетнам и военнопленник в продължение на година и половина. Имаше дълбоки белези по лицето, а приятелката ми Арлийн твърдеше, че тези по тялото му били още по-страшни. Рижата му коса сивееше все повече и повече с всеки изминал месец.

Много харесвах Тери. Всичко правеше, за да ми угажда — освен в случаите, когато изпадаше в някоя от онези негови черни дупки. Всички отлично знаеха, че в подобни моменти е най-добре да стоят настрана от Тери Белфлър. Мрачните му дни неминуемо бяха предшествани от мъчителни кошмари според разказите на съседите му, които редовно се будеха от крясъците му посред нощ.

Нямах никакво, ама никакво желание да чета мислите на Тери. Днес изглеждаше добре; раменете му бяха отпуснати, а погледът му не се стрелкаше тревожно във всички посоки.

— Как си, детенце? — попита той и съчувствено ме потупа по рамото.

— Благодаря, Тери, добре съм. Просто ми е мъчно за Лафайет.

— Аха, не беше лошо момче. — От устата на Тери това звучеше като голяма похвала. — Вършеше си работата, винаги идваше навреме, почистваше кухнята старателно, никога не ругаеше. — Към подобно поведенческо съвършенство се стремеше и Тери, но невинаги му се удаваше. — И накрая да пукне в буика на Анди.

— Опасявам се, че колата на Анди е малко... хм... — Не успях да намеря подходящата дума.

— Може да се почисти, така каза той — отвърна Тери.

— А каза ли какво му се е случило на Лафайет?

— Анди разправя, че вратът му изглеждал счупен. Освен това имало... как да кажа, хм... веществени доказателства, че с него са се отнесли... грубичко. — Той смутено отмести поглед встрани. Под „грубичко“ Тери имаше предвид „насилствено сексуално извращение“.

— Майчице мила! Какъв ужас! — Даниел и Холи се бяха присламчили зад гърба ми. Сам беше тръгнал да хвърля боклука, но закова на място и наостри уши.

— Но той не изглеждаше чак толкова... в колата нямаше много...

— Петна?

— Да!

— Анди смята, че е бил убит на друго място.

Холи изхълца.

— Ох... не мога да слушам повече. Разстройвам се.

Тери погледна през рамото ми към двете приятелки. Не хранеше особени симпатии нито към Холи, нито към Даниел. Представа няхах защо, но и не исках да узнавам. Стараех се да уважавам хорското лично пространство, особено сега, когато вече умеех да контролирам необичайните си умения. Двете жени се оттеглиха като по команда, неспособни да понесат втрещения поглед на Тери.

— Порша е дошла да прибере Анди снощи, така ли? — попита той.

— Да. Аз ѝ се обадох. Той не беше в състояние да шофира. Днес сигурно много съжалява, че ми позволи да се намеся. — Просто не ми беше писано да стана любимка на Анди Белфлър.

— Трудно ли го качи в колата?

— Бил ѝ помогна.

— Вампирът Бил? Гаджето ти?

— Аха.

— Дано не я е уплашил — невъзмутимо рече Тери, сякаш забравил за присъствието ми.

— Че защо му е да я плаши? — намръщих се аз и нещо в тона ми явно успя да разсее мъглата в съзнанието на Тери.

— Порша не е толкова корава, колкото изглежда отстрани — каза той. — Ти пък си точно обратното: вкусен малък еклер отвън, а отвътре — същински питбул.

— Чудя се как да постъпя. Да ти благодаря за комплимента или да ти разбия носа?

— Ето за това говоря! Колко жени — че и мъже дори — биха дръзнали да кажат това на психар като мен? — И Тери се усмихна така, както би се усмихнал един призрак. Нямах представа, че е напълно наясно с репутацията си.

Повдигнах се на пръсти и го целунах по набраздената буза, за да му покажа, че не се плаша от него. Но веднага усетих, че не съм съвсем искрена. При определени обстоятелства бих предпочела да стоя настрана от този непредсказуем човек.

Тери препаса бяла престилка и тръгна към, кухнята. Останалите се заловихме за работа. Оставаше ми около час до края на смяната. Щях да си тръгна в шест, за да мога спокойно да се приготвя за пътуването до Шривпорт с Бил. Чувствах се неудобно, че Сам трябва да ми плаща за цял ден бездействие, но чистенето на склада и офиса също се броеше за работа.

Веднага щом полицията отвори паркинга, към „Мерлот“ се изсипа невиджана досега навалица. Анди и Порша бяха сред първите. Видях как Тери надникна от кухнята и се загледа в братовчедите си. Те му помахаха, а той вдигна дървената лъжица в знак за поздрав. Запитах се каква точно родствена връзка имаха помежду си. Със сигурност не бяха първи братовчеди. Разбира се, човек може да нарича хората братовчеди, лели или чичовци и без да има кръвна връзка с тях. Когато родителите ми загинаха, след като силен порой отнесе колата им от някакъв мост, най-добрата приятелка на майка ми се стараеше да идва в дома на баба почти всяка седмица и винаги ми носеше по нещичко; през целия си живот съм я наричала леля Пати.

Отговарях на въпросите на клиентите, ако ми оставаше време, и сервирах хамбургери, салати, пилешки гърди и бира, докато ми се зави свят. Погледнах към часовника и установих, че е дошло време да тръгвам. В дамската тоалетна видях приятелката ми Арлийн, която щеше да ме замести. Огненочервените ѝ къдрици (два нюанса по-червени от предишния месец) бяха прилежно прибрани на тила, а впитите ѝ панталони сякаш крещяха на цял свят, че стопанката им е

свалила най-малко три килограма. Арлийн бе минавала под венчило четири пъти и сега си търсеше пета жертва.

Поговорихме за убийството, осведомих я за положението в бара, после взех чантата си от офиса на Сам и се запътих към задния вход. Пристигнах вкъщи по здрач. Живея в гората, на половин километър встрани от почти неизползваем селски път. Къщата е стара. Някои части от нея са на век и половина, но след безкрайните ремонти, преустройства и пристройки тя вече изобщо не прилича на довоенна сграда, а на най-обикновена стара ферма. Получих я в наследство от баба ми Адел Хейл Стакхаус и затова ми е толкова скъпа. Бил отдавна ме увещава да се преместя в неговия дом, намиращ се точно до гробището на отсрещния хълм, но аз нямах желание да напускам собственото си местенце.

Съблякох служебната униформа и отворих гардероба. Когато ходехме по вампирски дела в Шривпорт, Бил много държеше да съм наконтена. Не можех да го разбера: хем не искаше някой друг да се усуква около мен, хем искаше да изглеждам една идея по-красива от обикновено, когато посещавахме „Вамптазия“ — вампирско заведение, обслужващо предимно туристи.

Мъже!

Не можах да измисля какво да облека, затова първо се пъхнах под душа. Мисълта за „Вамптазия“ винаги ме напрягаше. Барът се държеше от доста влиятелни вампири и веднага щом научиха за необичайния ми талант, аз се превърнах в желана придобивка за тях. Спаси ме единствено решителната намеса на Бил във вампирската им управленска структура. Постигнахме компромисно споразумение: аз запазвам работата и местожителството си, но в замяна на тази безопасност приемам задължението да се явявам при тях всеки път, когато имат нужда от телепатичните ми способности. Признавам, че в сравнение с предците си новото вампирско поколение бележеше завиден напредък в обноските си спрямо хората.

Горещата вода мигом стопи напрежението ми и аз блажено затворих очи под силната струя.

— Може ли да се присъединя?

— Дявол да те вземе, Бил! — изписках и се подпрях на стената с разтуптяно сърце.

— Извинявай, скъпа. Не ме ли чу да влизам?

— Не, по дяволите! Не можа ли да извикаш: „Скъпа, прибрах се“, или нещо подобно?

— Извинявай — повтори той с пресилена любезност. — Искаш ли да ти изтрия гърба?

— Не, благодаря — изсъсках аз. — Не съм в настроение.

Бил се ухили (за да видя, че вампирските му зъби са прибрани) и дръпна завесата на душа.

Когато излязох от банята благоприлично увита в хавлия, Бил лежеше на леглото ми. Носеше тъмносиня риза с дълъг ръкав, спортен панталон в цвят каки и чорапи в тон с ризата. Лъснатите му мокасини бяха прилежно подредени на килимчето пред нощното шкафче. Тъмнокестенявата му коса беше сресана назад, а дългите му бакенбарди изглеждаха доста старомодни.

Всъщност те не само изглеждаха, а си бяха автентични ретро бакенбарди, но едва ли някой си даваше сметка за това.

Бил има високо извити вежди и класически прав нос. Устата му е досущ като на гръцките статуи, които съм виждала само на снимка, разбира се. Умрял е няколко години след Гражданската война (или Войната на Северната агресия, както я наричаше баба ми).

— Какви са плановете за тази нощ? — попитах. — Работа или удоволствие?

— Всяка минута, прекарана с теб, е удоволствие — отвърна той.

— По каква причина отиваме в Шривпорт? — продължих да настоявам аз, все едно не бях чула уклончивия му отговор.

— Викат ни.

— Кой?

— Ерик, естествено.

След като кандидатства за поста „следовател на Район 5“ и го получи, Бил вече се намираше под ръководството — и протекцията — на Ерик. Което означаваше, че всеки, който се осмелеше да атакува Бил, щеше си има работа и с Ерик и че Ерик наследяваше цялата собственост на Бил. В това число и моя милост. Не бях във възторг, че ме разглеждаха като вещь от списъка с имущество на Бил, но можеше и да е по-зле.

Направих гримаса в огледалото.

— Суки, имаш договор с Ерик.

— Аха — признах. — Имам.

— Значи трябва да го спазваш.

— Точно това правя.

— Обуй си онези тесни джинси, които се връзват отстрани — предложи Бил.

Панталоните, за които говореше, бяха от някаква ластична материя и Бил много ги харесваше, най-вече заради ниската талия. Имах известни подозрения, че моят любим вампир тайно си фантазира за Бритни Спийърс. Но тъй като много добре знаех, че ми стоят страхотно, веднага ги нахлузих. Отгоре сложих синьо-бяла карирана блузка с къс ръкав, която бе с голямо деколте. С цел да подчертая свободолюбивата си същност (в крайна сметка, сама съм си господарка и Бил не бива да го забравя) вързах косата си високо на конска опашка. Омотах синя панделка около ластика и си сложих малко грим. Бил хвърляше тревожни погледи към часовника си, но аз не му обръщах внимание. Щом толкова държеше да се фука с мен пред приятелите си, щеше да се наложи да ме поизчака.

Най-после се качихме в колата и поехме на запад към Шривпорт.

— От днес започвам нов бизнес.

Честно казано, отдавна се чудех откъде идват парите на Бил. Не изглеждаше нито богат, нито беден. Но определено не работеше, освен ако не го правеше през онези нощи, в които не бяхме заедно.

С тревога осъзнавах, че за един истински вампир е фасулска работа да натрупа състояние; в крайна сметка, щом можеш да контролираш съзнанието на хората, не е чак толкова трудно да ги убедиш да ти напишат чек, да ти отстъпят акциите си или да ти дадат съвет къде да инвестираш. Преди време те дори не плащаха данъци, защото ги считаха за мъртъвци, а с данъци се облагат само живите. Железен факт, с който трябваше да се примири дори американското правителство. Но впоследствие Конгресът бе взел разумното решение да ги приеме в редиците на обществото и да им предостави не само правото на глас, но и задължението да плащат данъци.

Японците бяха усъвършенствали синтетичната кръв до такава степен, че на вампирите вече не им се налагаше да поддържат „живота“ си с човешка и спокойно можеха да използват от ковчезите си и открито да заявят: „Ето, вече не се налага да смучем кръвта на човечеството и не сме заплаха за вас“.

Но аз много добре знаех, че Бил изпитва върховно удоволствие единствено когато пие от моята кръв. Спокойно можеше да кара и само на „Глътка живот“ (най-популярното търговско наименование на синтетичната кръв), но да забие зъби в шията ми, беше къде-къде по-приятно. За пред хората пиеше бутилирана А (+), но останехме ли насаме, не отказваше глътка прясна „Суки Стакхаус“ направо от извора. Ефектът бе несравним. Синтетиката не му доставяше и грам еротична наслада.

— Та какъв, казваш, е този нов бизнес? — попитах аз.

— Купих няколко магазина до магистралата. Там, където е „Ла Лори“.

— От кого ги купи?

— От Белфлър. В началото семейството им притежавало само земята, но после Порша и Анди наели Сид Мат Ланкастър да се заеме с разработката.

Преди време брат ми също бе опирал до адвокатските услуги на Сид Мат Ланкастър. Човекът работеше в бранша цяла вечност и беше много по-влиятелен от Порша.

— Това е чудесно за Белфлър. Опитват се да ги продадат от няколко години. Имат огромна нужда от пари. Купил си не само магазините, но и земята, предполагам. Парцелът голям ли е?

— Едва четири декара, но е на хубаво място — каза Бил с необичаен за него делови тон.

— Освен „Ла Лори“ там има и фризьорски салон „Кукли с букли“, и магазин за дрехи „При Тара“, нали?

Като изключим кънтри клуба, „Ла Лори“ беше единственият ресторант с претенции в цял Бон Темпс. Подходящо място, където да заведеш жена си по случай сребърната ви сватба или шефа си, ако се надяваш на повишение в службата; или девойка, която харесваш и много би искал да впечатлиш. Но хората разправяха, че ресторантът не носел кой знае каква печалба.

Цял живот се мъча да свържа двата края и нямам никаква представа как се управлява собствен бизнес. Родителите ми имали късмета да открият малко нефт на своя земя и — слава богу! — спестявали всичко, докато находището се изчерпало. След смъртта им баба харчеше тези пари много пестеливо, за да отгледа мен и брат ми Джейсън, макар на два пъти за малко да продадем дома на родителите

ми, защото трудно се справяхме с данъците и поддръжката на бабината къща.

— И сега какво? Ти си собственик на тези три помещения и те ще ти плащат наем, така ли?

Бил кимна.

— Ако искаш да направиш нещо с косата си, можеш да отидеш в „Кукли с букли“.

На фризьор съм ходила само веднъж през живота си. Забележих ли, че косата ми започва да цъфти, отивах в караваната на Арлийн да ми подстриже връхчетата и толкова.

— Мислиш ли, че косата ми се нуждае от по-специални грижи? — попитах неуверено.

— Не, прекрасна е — усмихна се Бил. — Но ако случайно ти се прииска да отидеш, там правят и маникюр, и всякакви подхранващи процедури за косата. — Последните му думи ми прозвучаха като на чужд език. Досмеша ме. — Освен това — продължи той, — можеш да водиш когото си искаш в „Ла Лори“, без да се налага да плащаш.

Обърнах се към него и втренчено го загледах.

— А Тара вече знае, че трябва да пише всичките ти покупки на моята сметка.

Усещах, че търпението ми полека-лека започва да се изчерпва. Бил, за жалост, не го забелязваше.

— Значи всички са предупредени да угаждат на глезлата на шефа, а? — отвърнах аз, удивена от собственото си спокойствие.

Бил най-после разбра, че е направил грешка.

— О, Суки... — започна той, но аз нямах никакво намерение да го слушам. Наранената ми гордост внезапно кипна и се изписа по лицето ми. Аз рядко се ядосвам, но случи ли се, не си поплювам.

— Защо просто не ми изпратиш букет цветя, да му се не види, както правят всички нормални гаджета? Или бонбони. Аз обичам бонбони. Купи ми картичка или котенце, или шалче!

— Ами нали точно това исках да направя, да ти подаря нещо — предпазливо се обади той.

— Накара ме да се почувствам като държанка! И хората в тези магазини вече си мислят, че съм точно такава!

Доколкото можех да видя лицето му на бледата светлина от таблото, Бил се опитваше да проумее причината за гнева ми. Тъкмо

бяхме подминали отбивката за Мимоза Лейк и фаровете осветяваха гъстата гора край брега на езерото.

За моя огромна изненада, двигателят внезапно изхълца и колата закова на място. Приех го като знак на съдбата.

Бил щеше да заключи вратите, ако знаеше какво се каня да направя, защото изглеждаше напълно стъписан, когато се измъкнах от колата и закрачих към крайпътните дървета.

— Суки, върни се веднага! — Беше бесен, ей богу! Доста време му отне. Навирих нос и потънах в гората.

Стига да искаше, Бил много лесно можеше да ме върне в колата; все пак е двайсет пъти по-бърз и по-силен от мен. След няколко секунди лутане в непрогледния мрак направо ми се прииска да ме беше догонил. Но после наранената ми гордост отново се обади и аз осъзнах, че постъпвам правилно. Бил май не беше съвсем наясно с естеството на отношенията ни и трябваше да му дам урок. Нека ходи сам в Шривпорт и да обяснява на началника си Ерик защо мен ме няма, та да му дойде акълът в главата!

— Суки! — извика Бил от пътя. — Отивам до най-близкия автосервиз да доведе механик.

— Желая ти късмет! — измърморих аз. Дежурен механик в автосервиз, отворен по това време? Ха! Ама че оптимист!

— Държиш се като хлапачка, Суки! — продължи Бил. — Мога да те открия за нула време, но нямам такова намерение. Като се успокоиш, ела в колата и се заключи. Аз тръгвам.

И Бил имал гордост, гледай ти!

До ушите ми стигна звук от бързо отдалечаващи се стъпки, което означаваше, че Бил тича с вампирска скорост. Испитах едновременно тревога и облекчение при мисълта, че наистина е тръгнал.

Той явно си въобразяваше, че аз имам нужда от урок. Повторих си няколко пъти, че е точно обратното. В крайна сметка, едва ли щеше да се забави повече от няколко минути. От мен се искаше единствено да внимавам къде стъпвам, за да не цопна в езерото.

Боровата гора тънеше в непрогледен мрак. Нацърбената луна хвърляше призрачна светлина от безоблачното небе и черните сенки на дърветата изглеждаха злоещо.

Добрах се някак до пътя, въздъхнах дълбоко и тръгнах пеша към Бон Темпс. Запитах се колко ли километра бяхме изминали, преди Бил

да започне злополучния разговор. Не много, оптимистично реших аз и мислено се поздравих за решението да нахлузя ниски обувки, а не сандали на висок ток. Нямах връхна дреха, затова от студа ме побиха ледени тръпки. Затичах се. Нямахше улично осветление. Добре че луната светеше, иначе хубавичко щях да се подреда.

Точно когато се сетих, че убиецът на Лафайет все още се разхожда на свобода, от гората се чува стъпки. Спрях да вървя и стъпките също утигнаха. Не ми се играеше на котка и мишка, затова реших веднага да разбера какво става.

— Е, добре, кой е там? — извиках. — Ако смяташ да ме ядеш, по-добре започвай и да приключваме.

Измежду дърветата се показва жена. До нея вървеше диво прасе. Бивните му светеха в тъмното. В лявата си ръка непознатата държеше някаква пръчка с нещо като пискюл на върха.

— Страхотно! — едва чуто прошепнах. — Направо чудесно! — Жената изглеждаше също толкова страховито, колкото и глиганът. Бях сигурна, че не е вампир, защото усещах мисловна дейност в главата ѝ, но определено беше свръхестествено същество, защото не изпращаше ясен сигнал. Но въпреки това можех да се закълна, че жената се забавляваше. Лоша работа!

Надявах се, че прасето не е войнствено настроено. В околностите на Бон Темпс рядко се срещаха диви свине. От време на време ловците разправяха, че ги мяркали из гората, но за убит глиган не бях чувала. Този тук смърдеше ужасно.

Не знаех към кого от двамата да се обърна. В крайна сметка, четириногото може и да не беше истинско животно, а същество, което притежава уменията да променя външния си вид, формата си — нещо, за което научих едва през последните няколко месеца. Щом вампирите — смятани години наред за фантасмагория, — наистина съществуваха, защо редом с тях да не живееха и други странни същества?

Умирах от страх, затова се усмигнах.

Жената имаше дълга сплъстена коса с неясен цвят и нямаше почти никакви дрехи. Всъщност носеше нещо подобно на раздърпана риза, цялата в лекета. Краката ѝ бяха боси. Усмигна ми се в отговор, а аз, за да не изпищя, се ухилих още по-нервно.

— Нямам никакво намерение да те ям — отвърна тя.

— Радвам се да го чуя. А приятелчето ти?

— А, свинята ли? — Сякаш забравила за присъствието на своя спътник, жената протегна ръка и се почеса по врата, все едно ставате въпрос за безобидно кученце. Страховитите бивни се поклатиха нагоре-надолу. — Тя прави каквото ѝ заповядам — спокойно отвърна жената. Нямах нужда от преводач, за да усетя лъхащата от думите ѝ заплаха. Положих усилие да запазя самообладание и се огледах наоколо с надеждата да открия подходящо дърво, на което да се покатеря, ако се наложи. Ала нито един от околните дънери не предлагаше ниски клони. За лош късмет, се намирах наред необятна гора от борове, отглеждани за нуждите на дърводобива, и клоните им започваха на около пет метра разстояние от земята.

Със закъснение прозрях, че колата на Бил може би не се е повредила просто ей така. А нищо чудно и караницата помежду ни да не е била съвсем случайна.

— Искате да си поговорим за нещо ли? — невинно попитах аз и установих, че жената се е придвижила няколко крачки по-близо до мен. Вече виждах лицето ѝ по-добре, но това изобщо не ми подейства успокояващо. Около устата ѝ имаше петна с неизвестен произход, а когато заговори, ясно видях с какво са оцапани зъбите ѝ: госпожица Среднощна Мистерия беше яла сурово месо.

— Вкусна ли беше вечерята ви? — попитах аз и веднага съжалих за глупавия въпрос.

— Ммм — измърка тя. — Ти ли си изгората на Бил?

— Да — отвърнах. Да ме нарича, както си ще, мътните я взели. — И той много ще се разгневи, ако нещо ми се случи.

— Дреме ми на шапката! — високомерно отвърна тя.

— Извинете, госпожо, но коя сте вие, ако позволите да попитам?

Тя отново се усмихна и аз потръпнах от ужас.

— Позволявам, разбира се. Аз съм менада^[1].

Това ми звучеше като нещо от гръцката митология. Нямах представа какво точно, но ако трябваше да се доверя на очите си, най-вероятно означаваше див горски обитател от женски пол.

— Много интересно — отбелязах аз и я дарих с възможно най-широката си усмивка. — И се озовахте тук посред нощ, защото...?

— Искам да изпратя съобщение до Ерик Нортман — каза тя и пристъпи още по-близо. Глиганът изгрухтя и я последва, сякаш беше

вързан за нея. Миризмата стана нетърпима. Късата му четинеста опашка трепкаше бързо и някак заплашително.

— Какво съобщение? — Вдигнах поглед към нея и мигом си плюх на петите. Ако не бях пила вампирска кръв в началото на лятото, нямаше да мога да реагирам толкова бързо и да се обърна и щях да поема удара не с гръб, а с лице и гърди. Почувствах се така, сякаш някой замахва с тежко гребло срещу мен, а зъбците му се забиват в плътта ми и я разкъсват.

Залитнах и се стоварих по корем на земята. Чух смеха на жената и грухтенето на глигана и после всичко утихна. В продължение на няколко минути просто лежах и плачех, неспособна да помръдна. Стараех се да не викам; само пъшках като родилка, опитвайки се да овладея неописуемата болка.

Тресях се от яд, доколкото имах сили да се треса, разбира се. Тази долна кучка, менадата, ме беше използвала като живо табло за съобщения. Пълзях през клони и камънаци, през борови иглички и кал, а гневът ми клокочеше отвътре като лава. Треперех цялата от болка и ярост и се влачех напред в посока към колата, надявайки се Бил да ме открие. Но мисълта за откритото пространство край пътя започваше да ме плаши.

Там, разбира се, имах повече шансове да срещна някой, който да ми се притече на помощ. Но от друга страна, само няколко минути по-рано се бях уверила на собствен гръб, че не всеки случаен непознат е приятелски настроен. Ами ако попаднеш на друго странно същество, което още не е вечеряло? Може би точно в този момент миризмата на кръвта ми гъделичкаше ноздрите на някой хищник. Разправят, че акулата е в състояние да надуши и най-миниатюрната капчица кръв във водата, а вампирът си е същинска акула на сухо.

Затова изпълзях обратно между дърветата, вместо да стоя на показ край пътя. Гората е скучно място за умирање. Това не ти е Аламо^[2] или Термопили^[3], а най-обикновен крайпътен пущинак в Северна Луизиана. Лежах си аз насред отровния бръшлян и се чудех дали ще умра от отравяне, или от загуба на кръв.

С всяка изминала секунда очаквах болката да стихне, но тя ставаше все по-силна. Опитвах се да не плача, но сълзите сами се стичаха по бузите ми. Стараех се и да не хълцам, за да не привличам внимание, но просто нямаше начин да стоя абсолютно неподвижно.

Съсредоточена в усилието си да пазя тишина, за малко да изпусна Бил. Тичаше по пътя, тревожно загледан в гората, и отдалече си личеше, че надушва опасност.

— Бил — прошепнах аз, но за вампирския му слух това звучеше като писък.

Той мигновено застина и започна да шари с поглед в мрака.

— Тук съм — казах аз и потиснах едно ридание. — Внимавай! — В момента представлявах жив капан за вампири.

На лунната светлина лицето му изглеждаше абсолютно безизразно, но и той — също като мен — внимателно обмисляше опасностите. Единият от нас трябваше да направи първата крачка. Дадох си сметка, че ако аз се покажа на светло, Бил по-ясно ще може да види дали някой се кани да ни нападне.

Протегнах ръце, улових се за тревата и се издърпах напред. Не можех дори на колене да се изправам. Опитвах се да се изтласквам с крака, за да щадя мускулите на гърба си, но въпреки това болката беше неопикуема. Избягвах да гледам към Бил, защото не исках да се размеквам при вида на гнева му. Така или иначе, го усещах във въздуха край себе си.

— Кой ти причини това, Суки? — тихо попита той.

— Помогни ми да стигна до колата. Моля те, да се махаме оттук. — Полагах огромно усилие да не изпадна в истерия. — Ако вдигам шум, тя може да се върне. — Разтреперих се цялата само като си го представих. — Заведи ме при Ерик. Тя каза, че това е съобщение за Ерик Нортман.

Бил приклепна до мен.

— Трябва да те вдигна.

О, не! Щях да кажа: „Не може да няма друг начин“, но много добре знаех, че такъв просто нямаше. Бил не се поколеба и секунда. Преди да успея да се подготвя за болката, той просто ме грабна от земята и ме преметна през рамо.

Изпищях с пълно гърло. Опитах се да не хленча, за да можем да чуем евентуалните си нападатели, но не успях. Бил хукна по пътя в посока към колата, отвори задната врата и ме положи — бързо, но внимателно — на задната седалка. Не че имаше начин да ми спести болката, която последва, но поне направи усилие.

— Тя е била — с мъка изрекох аз. — Тя е накарала колата да спре и ме е принудила да изляза навън. — Бях почти сигурна, че и кавгата помежду ни е била дело на проклетата менада, но си замълчах.

— Ще говорим за това малко по-късно — каза той. Колата летеше в посока Шривпорт, а аз се опитвах да овладеея болката с вкопчени в тапицерията пръсти.

Имах чувството, че пътуването ни продължи цяла вечност. Най-после спряхме пред задния вход на „Вамптазия“ и Бил ритна вратата, за да привлече внимание.

— Какво има? — сърдито извика симпатичната руса вампирка Пам. Благоразумно същество със забележителен търговски нюх. — О, Бил, ти ли си? Какво се е случило? Ммм, цялата е в кръв!

— Извикай Ерик! — сряза я Бил.

— Той ви чака вътре... — започна тя, но Бил профуча край нея, без да я изслуша. Аз се поклащах на рамото му като окървавен дивеч. Вече ми беше все едно дали ще ме стовари на дансинга, или някъде другаде, но той нахълта като буреносен облак право в офиса на Ерик.

— Това е за твоя сметка! — изръмжа той и ме разклати, сякаш за да привлече вниманието на Ерик към мен. Отново изстенах от болка. Странно как би могъл да не ме види, след като бях единствената окървавена жена в кабинета му.

С радост бих припаднала на секундата. Но не се получи. Просто си висях като прани гащи на рамото на Бил и мълчаливо страдах.

— Върви по дяволите! — измърморих.

— Каза ли нещо, миличка?

— Върви по дяволите!

— Трябва да я сложим да легне по корем на дивана — каза Ерик. — Чакай да ти помогна...

Усетих как още един чифт ръце ме хващат за краката. Бил се извъртя някак изпод мен и двамата внимателно ме положиха върху широкия диван, купен съвсем наскоро от Ерик за кабинета му. Миришеше на нова кожа. Бях много доволна, че тапицерията не е от плат.

— Пам, извикай лекар — каза Ерик и приклепна до мен да огледа лицето ми. Трудно се сгъна, горкият; все пак е бивш викинг — висок и широкоплещест.

— Какво се случи? — попита той. Изгледах го кръвнишки.

— Аз съм съобщение, адресирано до теб! — просъсках, задъхана от яд. — Онази горска вещица повреди колата на Бил, а няма да се изненадам, ако е предизвикала и кавгата помежду ни, за да ме накара да изляза навън. После се появи пред мен с някакъв шопар.

— Прасе? — Ерик не би могъл да изглежда по-изненадан дори ако му бях казала, че на носа на менадата е имало канарче.

— Грух-грух. Глиган. Дива свиня. Каза, че искала да ти прати съобщение. Добре че успях да се обърна навреме, та предпазих лицето си, обаче тя ме докопа за гърба и после изчезна.

— Лицето ти. Искала е да повреди лицето ти. — Бил стисна ръце в юмруци и нервно закрачи из стаята. — Ерик, раните й не са много дълбоки. Какво й има?

— Суки — нежно каза Ерик, — как изглеждаше тази жена?

— Изглеждаше като абсолютна откачалка, ето как изглеждаше. И те нарече по име — Ерик Нортман.

— Използвам името Нортман, когато си имам вземане-даване с хора — каза той. — Като казваш откачалка... какво точно имаш предвид?

— Дрехите й бяха раздърпани, имаше кръв около устата и по зъбите, сякаш току-що е яла нещо сурово. Носеше пръчка с нещо като пискюл на върха. Косата й беше дълга и сплъстена... а, като казах коса, моята вече съхне по гърба ми — изпъшках аз.

— Аха, виждам. — Ерик започна да отлепя дългите ми кичури от съсирената кръв по раните ми.

Влезе Пам, а след нея и докторът. Ако се бях надявала, че Ерик има предвид нормален лекар със слушалки около врата, отново щях да се разочаровам. Този лекар беше джудже от женски пол и дори не й се наложи да се наведе, за да ме погледне в очите. Бил сновеше наоколо, напрегнат до пръсване, и наблюдаваше прегледа изкъсо. Дребната женица носеше бял панталон и бяла престилка, досущ като униформите на болничните лекари. По-точно, когато все още се обличаха в бяло, а не в зелено, синьо или какъвто там друг цвят им попаднеше пред погледа. Женицата имаше огромен нос, матова кожа и невероятно гъста и къдрава златистокестенява коса, подстригана сравнително късо. Напомняше ми за хобит^[4]. А може би наистина беше хобит. През последните няколко месеца възприятаята ми за реалността бяха доста размити.

— Каква е вашата специалност? — Едва събрах сили да я попитам.

— Лечителска — отвърна тя с изненадващо дълбок глас. — Отровили са те.

— Ето защо имам чувството, че ще умра — измърморих.

— Така и ще стане, и то съвсем скоро — отвърна тя.

— Много благодаря, докторке! Какво може да се направи по въпроса?

— Нямаме голям избор. Отровата вече действа. Чувала ли си някога за комодския варан^[5]? Устата му гъмжи от бактерии. Е, раните, които нанасят менадите, са също толкова токсични. Когато варанът ухапе жертвата си, той я преследва в продължение на няколко часа и чака бактериите да я убият. При менадите е, общо взето, същото. Бавната смърт им доставя удоволствие. За комодските варани не съм много сигурна.

Благодаря за научнопопулярната беседа, докторке, ама нямаше нужда.

— Какво можеш да направиш по въпроса? — повторих аз през стиснати зъби.

— Мога да промия външните рани. Но отровата вече е в кръвообращението ти, затова трябва да източим кръвта ти и да я подменим с нова. А това го умеят вампирите. — Добрата докторка изглеждаше много доволна от перспективата за съвместна работа. На мой гръб. Тя се обърна към събралите се вампири. — Ако само един от вас поеме отровената кръв, това изобщо няма да му се отрази добре. Страничен ефект от менадската магия. Ако беше комодски варан, ехееей... — Тя се разсмя от все сърце.

Мразех я. От болка сълзи ми течаха по бузите.

— Така — продължи тя. — Когато приключа, всеки един от вас ще се изреди да пийне по мъничко. После ще й прелеем нова кръв.

— Човешка! — подчертах аз, за да няма недоразумения. Бях пила вампирска кръв няколко пъти — веднъж от Бил, за да оцелея след тежък побой; после още веднъж, за да преживея някакъв преглед; и веднъж... хм... съвсем случайно, колкото и странно да звучи. Така че имах представа какви промени настъпват в човешкия организъм след поглъщане на такава кръв и предпочитях да го избегна. Вампирската кръв е модерен наркотик сред богатите, но това си е техен избор.

— Ако Ерик успее да използва връзките си и да намери човешка — каза джуджето. — Но поне половината количество спокойно може да бъде и синтетична. Аз съм доктор Лудвиг, между другото.

— Мога да намеря кръвта, дължим ѝ го — обади се Ерик и аз въздъгнах с облекчение. Какво ли не бих дала да можех да зърна лицето на Бил в този момент! — Коя кръвна група си, Суки? — попита Ерик.

— Нула положителна — отвърнах. Най-често срещаната, слава богу!

— Не би трябвало да е проблем — рече Ерик. — Пам, ще се погрижиш ли?

Отново усетих раздвижване в стаята. Доктор Лудвиг се наведе напред и започна да ближе гърба ми. Изпищях.

— Тя е лекар, Суки — обади се Бил. — Остави я да си върши работата.

— Но тя може да се отрови така! — възкликнах аз в опит да измисля нещо, което да не прозвучи расистки. В интерес на истината, не исках никой да ближе гърба ми — нито джуджето от женски пол, нито едри мъжки вампири.

— Тя е лечителка — смъмри ме Ерик. — Стига си мрънкала!

— Ох, добре, нека ближе тогава! — примирих се аз. — Между другото, още не съм чула извинение от теб. — Язвителността ми бе по-силна дори от инстинкта за самосъхранение.

— Съжалявам, че менадата те е нападнала.

Изгледах го кръвнишки.

— Не е достатъчно! — отвърнах, колкото да поддържам някакъв разговор. Имах нужда от разсейване.

— Суки, ангелче, въплъщение на любовта и красотата, направо съм смазан, че проклетата злобна менада е посегнала на нежното ти, разкошно тяло в желанието си да ми изпрати съобщение.

— Аха, нещо такова имах предвид. — Ако не ме болеше толкова, щях да се размажа от удоволствие. Извиненията трябва да са или от сърце, или многословни. Ерик нямаше сърце, така че и това вършеше работа. — Това съобщение означава, че тя ти обявява война, така ли да го разбирам? — попитах аз, опитвайки се да не мисля за езика на доктор Лудвиг. Пот се лееше от мен, болката в гърба ме съсипваше, а

по лицето ми се стичаха сълзи. Цялата стая сякаш плуваше в жълта като гной мъгла. Ерик изглеждаше изненадан.

— Ами... не точно — предпазливо отвърна той. — Пам?

— Кръвта пътува насам — каза тя. — Лоша работа.

— Да действаме ли? — тревожно извика Бил. — Започва да си променя цвета.

Зачудих се, от чисто любопитство, какъв ли беше цветът ми. Вече нямах сили да държа главата си изправена и я отпуснах на дивана. Потната ми буза залепна за кожената тапицерия. Гърбът ми сякаш гореше и аз се разпищях, безсилна да се справя с болката. Джуджето скочи от дивана и се наведе да прегледа очите ми. Поклати глава и рече:

— Ами започвайте, ако изобщо има надежда. — Гласът ѝ идваше някак отдалече. Държеше спринцовка в ръката си. Последното нещо, което си спомнях, беше лицето на Ерик, надвесено над моето. Стори ми се, че ми намигна.

[1] Жрица на древногръцкия бог Дионис — божеството на възраждащата се и умиращата природа, на виното, лозарството и веселието. — Б.р. ↑

[2] Битката при Аламо се е водила между мексиканската армия и тексаските въстаници (наричани още „теханос“). Тя била част от Тексаската революция. Състояла се е около мисионерския център Аламо, в гр. Сан Антонио. — Б.р. ↑

[3] Битката при Термопилите е важно събитие в историята на Древна Гърция — сражението, с което започва Втората гръцко-персийска война (август 480 г. пр.н.е.). — Б.р. ↑

[4] Още в древните митове и легенди се споменава за хобитите — дребни, подобни на джуджета същества, но за разлика от тях са без бради и не толкова силни и здрави физически. — Б.р. ↑

[5] Най-големият гущер в света. Принадлежи към семейство Варани. Първоначално се е смятало, че това влечуго е отровно. В действителност ухапването на варана е смъртоносно, но това не се дължи на отрова. Комодскният варан може да се определи като животното с най-мръсна уста: тъй като варанът е месоядно животно, особената структура на зъбите му е такава, че между тях често се задържа месо от неговите жертви. Така то загнива в устата на

влечугото и ухапването причинява инфекция, която убива пляката. —
Б.р. [↑](#)

3.

Отворих очи с огромно нежелание. Чувствах се така, сякаш съм спала в кола или на стол с твърда облегалка. Явно се бях унесла на доста неудобно място. Цялото ми тяло сякаш пулсираше от болка. Пам седеше на пода, на две крачки от мен, и втренчено ме гледаше.

— Получи се! — каза тя. — Доктор Лудвиг излезе права.

— Супер!

— Да, щеше да е жалко да те загубим, и теб, и кръвчицата ти. — Практична до безобразие! — Изборът на менадата можеше да падне и върху много други човеци, но за никого от тях нямаше да ни пука толкова.

— Благодаря ти, Пам, много си мила — смотолевих. Чувствах се отвратително; като потопена в казан с пот и после овъргалена в мръсотия. Усещах тази гадост даже по зъбите си.

— Няма защо — отвърна тя и ме дари с блага усмивка.

Гледай ти, Пам имала чувство за хумор. Рядък случай за вампир. Не съм чувала за вампир комедиант, а човешките вицове изобщо не ги трогваха. (Да не говорим, че от техните шеги можеш да сънуваш кошмари цяла седмица.)

— Как мина всичко?

Пам обви ръце около коленете си.

— Действахме точно според инструкциите на доктор Лудвиг. Изредихме ти се всички — Бил, Ерик, Чоу и аз — и когато те пресушихме почти напълно, започнахме кръвопреливането.

Прекарах цяла минута в размисъл. Радвах се, че съм изпаднала в безсъзнание преди началото на процедурата. Бил винаги пиеше по малко от кръвта ми, когато се любехме, и свързвах това с върховна сексуална наслада. Щях да се почувствам доста неудобно, ако бях присъствала духом на тази... оргия, така да се каже.

— Кой е този Чоу? — попитах.

— Я се пробвай да седнеш — посъветва ме Пам. — Чоу е новият ни барман. За чудо и приказ!

— Така ли?

— Има татуировки — продължи Пам с почти човешка нотка в гласа. — Височък е за азиатец и е с великолепен пакет... от татуировки.

Опитах се да изглеждам заинтригувана. Надигнах се и се почувствах някак крехка. Сякаш гърбът ми беше покрит с наскоро зараснали рани, които лесно можеха да се отворят отново, ако не внимавах. А както твърдеше Пам, положението бе точно такава.

Освен това нямах блуза. Или каквато и да било дреха. От кръста нагоре. Джинсите ми си бяха на мястото, макар и порядъчно мръсни.

— Блузата ти не ставаше за нищо, затова я свалихме — каза Пам и се усмихна широко. — Редувахме се да те държим на коленете си. Всички много ти се възхищавахме. Бил направо откачи.

— Върви по дяволите! — Не можах да измисля какво друго да й кажа.

— Исках да прозвучи като комплимент — сви рамене Пам. — Явно си много срамежлива. — Тя стана и отвори гардероба. Вътре висяха няколко ризи. На Ерик, предполагам. Пам свали една от закачалката и ми я подхвърли. Протегнах ръка да я уловя и — трябва да призная — движението ми се стори фасулска работа.

— Пам, тук има ли баня? — Сърце не ми даваше да нахлузя снежнобялата риза върху мърлявото си тяло.

— Да, в склада. До служебната тоалетна.

Банята беше мъничка, но имаше всичко, което ми трябваше — душ, сапун и хавлиена кърпа. Влизаше се направо от склада, но това явно не правеше впечатление на вампирите. Иначе казано — скромността краси човека, но не и вампира. Пам се съгласи да пази вратата. Помолих я да ми помогне да събуя джинсите и обувките си и тя го направи с удоволствие. Меко казано.

Не помнех да съм изпитвала по-голяма радост от къпането през целия си живот. Трябваше да пристъпвам бавно и внимателно. Цялата треперех и се чувствах слаба като след прекарана пневмония или тежък грип. Пам откряна вратата и ми подаде чисто бельо. Много приятна изненада, поне докато не ми се наложи да се подсуша и да се пробвам да го нахлузя. Бикините се оказаха толкова дантелено миниатюрни, че просто не си струваше да се наричат гащи. Поне бяха бели. Прииска ми се да се погледна в огледалото — сигурен признак,

че вече се чувствам по-добре. Нямах сили да обличам нищо друго, освен ризата и бельото. Излязох навън боса и Пам ми подаде мръсните ми дрехи, грижливо напъхани в найлонова торба. Слънчевият загар на кожата ми ярко контрастираше със снежнобялата риза. Отправих се бавно към кабинета на Ерик и извадих гребен от чантата си.

Тъкмо започнах да се боря със заплетените си кичури, когато Бил влезе и измъкна гребена от ръката ми.

— Дай на мен, скъпа — нежно каза той. — Как си? Я свали ризата, да ти видя гърба.

Надявах се в кабинета да няма камери за наблюдение, макар че — съдейки по думите на Пам — вече всички ме бяха виждали гола.

— Как изглежда? — попитах през рамо.

— Ще останат белези — лаконично отвърна Бил.

— Така си и знаех. — По-добре на гърба, отколкото по лицето. И по-добре с белези, отколкото мъртва.

Облякох отново ризата, а Бил се залови да реше косата ми; едно от любимите му занимания. Съвсем скоро се почувствах много отпаднала и седнах на стола на Ерик, а Бил се изправи зад мен.

— Как мислиш, защо менадата избра точно мен?

— Предполагам, че е чакала някой вампир. Но е извадила късмет с теб, защото си много по-лесна плячка за нея.

— Тя ли причини караницата помежду ни?

— Едва ли. Чиста случайност. Аз така и не разбрах ти защо се ядоса толкова.

— Нямам сили да ти обяснявам, Бил. Утре ще поговорим за това, става ли?

Влезе Ерик, следван от някакъв непознат вампир. Чоу, предполагам. Веднага ми стана ясно, че е като магнит за клиенти. За пръв път виждах вампир азиатец. Голям хубавец! Целият изографисан с онези сложни татуировки, по които си падат членовете на Якуза. Не знам дали през човешкия си живот Чоу е бил гангстер, или не, но сега определено изглеждаше доста злокобно. Минута по-късно влезе Пам и докладва:

— Заклучих навсякъде. Доктор Лудвиг също си тръгна.

Щом „Вамптазия“ беше затворена, значи трябваше да е около два след полунощ. Бил продължаваше да реше косата ми, а аз седях на стола с ръце върху бедрата, с ясното съзнание, че облеклото ми е, меко

казано, странно. От друга страна, Ерик беше толкова висок, че ризата му ме покриваше много повече, отколкото някои от собствените ми дрехи. Може би се чувствах неудобно заради френската кройка на бикините ми. Или пък защото не носех сутиен. Господ е бил доста щедър, когато е пълнил пазвата ми, и липсата на сутиен се забелязваше отдалече.

Но независимо че облеклото ми беше оскъдно и че всички бяха видели гърдите ми в близък план, аз се чувствах длъжна да демонстрирам доброто си възпитание.

— Благодаря на всички, че спасихте живота ми — казах аз. Не успях да постигна топлота в изказа, но поне се надявам, че усетиха искреността ми.

— Удоволствието беше изцяло мое — отвърна Чоу с похотлива нотка в гласа. Говореше с лек акцент, но общата ми култура по азиатска история е твърде обща, та не можах да преценя откъде точно произхожда. Нищо чудно и „Чоу“ да не беше истинското му име, но така го наричаха всички вампири. — А ако нямаше отрова, щеше да е направо идеално.

Усетих напрежението на Бил зад гърба си. Той положи ръце върху раменете ми, а аз се протегнах и притиснах длани върху неговите.

— Струваше си да погълна отровата — обади се Ерик, после докосна с пръсти устните си и ги целуна, сякаш възхваляваше вкуса на кръвта ми. Гадост!

Пам се усмихна и каза:

— Насреща съм по всяко време, Суки. Не се и съмнявам!

— Благодаря и на теб, Бил — казах аз и облегнах глава назад.

— За мен беше чест — отвърна той, едва сдържайки гнева си.

— Вие двамата сте се скарали преди срещата на Суки с менадата, а? — попита Ерик. — Нали така каза, Суки?

— Това си е наша работа — отрязях го аз и тримата вампири се подсмихнаха помежду си. Подразних се. — Между другото, ти защо ни повика тази вечер? — попитах аз с надеждата да отклоня темата на разговора.

— Нали си спомняш какво ми обеща, Суки? Че ще ми позволяваш да се възползвам от телепатичните ти способности, стига да не отнемам живота на замесените в това хора?

— Разбира се, че си спомням. — Никога не забравям обещание, камо ли такова, което съм дала на вампир.

— Откакто назначихме Бил за следовател на Район 5, не сме имали кой знае какви загадки. Но Район 6, в Тексас, се нуждае от специалната ти дарба. Затова решихме да те преотстъпим за известно време.

Дават ме под аренда, осъзнах аз. Като електрическа резачка или багер. Зачудих се дали вампирите в Далас ще внесат депозит в случай на повреда.

— Никъде не тръгвам без Бил. — Погледнах Ерик право в очите. Бил стисна лекичко пръстите ми; значи съм казала точно каквото трябва.

— И той ще дойде. Сключихме сериозна сделка — успокои ме Ерик, ухилен до уши. Изкара ми акъла с подалите му се вампирски зъби. — Опасявахме се, че може да те задържат при тях или да те убият, затова настояхме да впишем в договора и придружител. А кой би могъл да свърши тази работа по-добре от Бил? Ако случайно му се наложи да пътува някъде, незабавно ще изпратим заместник. Вампирите от Далас се съгласиха да осигурят кола, шофьор, храна и квартира, както и прилично възнаграждение, разбира се.

— Кога трябва да започнем?

— Мисля, че първо трябва да обсъдиш с Бил финансовата част — каза Ерик. — Но съм сигурен, че възнаграждението ще е достатъчно, за да компенсира напускането на настоящата ти работа в бара.

Ан Ландърс^[1] не беше ли писала нещо по темата „Когато любовникът ти стане твой мениджър“?

— Но защо точно менада? — попитах аз и всички стреснато ме погледнаха. Надявах се, че произнасям думата правилно. — Наядите^[2] живеят във водата, дриадите^[3] — по дърветата, нали така? Какво прави тази менада в гората? Менадите не са ли просто жени, докарани до лудост от бог Дионис?

— Суки, ти си била много умна! — възкликна Ерик. В погледа му се четеше дълбоко възхищение. Не му казах, че съм научила това от криминален роман. Нека си мисли, че чета гръцка литература в оригинал. Какво толкова!

После се обади Чоу:

— Богът прониквал толкова дълбоко в някои жени, че те ставали безсмъртни. Или почти безсмъртни. Дионис е богът на виното и точно затова кръчмите излъчват неустоима притегателна сила за менадите. Интересът им към баровете е толкова силен, та чак се дразнят, когато край тях се навъртат и други тъмни същества. Менадите смятат, че порожданото от алкохола насилие им принадлежи изцяло. От това се хранят. Освен това много почитат гордостта.

Гордост ли каза? Нима двамата с Бил не се бяхме скарали именно заради пустата си гордост?

— Досега бяхме чували само слухове, че в гората се навърта менада — каза Ерик. — Слухове, които тази вечер се потвърдиха.

— Но за какво точно ви предупреждава? Какво иска?

— Лепта — отвърна Пам. — Така поне предполагаме.

— Каква по-точно?

Пам сви рамене. Явно нищо повече не желяеха да ми кажат.

— А ако не я получи? Тогава? — попитах. Вампирите продължаваха да мълчат и аз въздъгнах отчаяно. — Какво ще направи, ако не ѝ дадете въпросната лепта?

— Ще ни залее с гнева си. — Гласът на Бил звучеше тревожно.

— И къде ще го излее? Върху „Мерлот“? — Макар че наоколо имаше и доста други барове.

Вампирите се спогледаха.

— Или върху някого от нас — каза Чоу. — И преди се е случвало. Клането в Санкт Петербург в Деня на Все светии през 1876 г.

Всички закимаха с гробовни физиономии.

— Видях го с очите си — продума Ерик. — Бяхме двайсет вампири и едва се справихме с труповете. Наложих се да набучим на кол Грегъри, всички заедно. Менадата Фрина си получи лептата, в крайна сметка. И още как!

Нещата явно са били доста сериозни, щом вампирите са стигнали дотам, че да набучат на кол един от своите. Веднъж Ерик убил вампир, който крадял от него. Та Бил разправяше, че Ерик трябвало да плати за това огромна глоба. Не ми каза на кого, а и аз не попитах. Има неща, които е по-добре да не знаеш, ако искаш да спиш спокойно.

— Значи възнамерявате да дадете лепта на тази менада?

Усещах, че си разменят мисли по този въпрос.

— Да — отвърна Ерик. — Това е най-разумното решение.

— Предполагам, че да убиеш менада е доста трудна работа — каза Бил, опипвайки почвата.

— О, да! — отвърна Ерик и потръпна от ужас. — О, да!

По пътя обратно към Бон Темпс двамата с Бил не обелихме и дума. Имах много въпроси относно събитията от вечерта, но бях изтощена до мозъка на костите и не ми се говореше.

— Сам би трябвало да знае за това — казах аз, щом спряхме пред вкъщи.

Бил излезе да ми отвори вратата.

— Защо, Суки? — Подаде ми ръка и ми помогна да слеза, тъй като знаеше, че едва помръдвам от слабост.

— Защото... — започнах аз, но внезапно млъкнах. Бил знаеше, че Сам е свръхестествено същество, но не исках да му припомням. Сам държеше бар, а когато менадата ме нападна, бяхме по-близо до Бон Темпс, отколкото до Шривпорт.

— Той е собственик на бар, но едва ли е застрашен — отбеляза Бил. — Освен това менадата е уточнила, че съобщението е за Ерик.

Така си беше.

— Забелязвам, че твърде много мислиш за Сам — каза Бил и аз зяпнах от изненада.

— Ти ревнуваш? — Бил редовно се изправяше на нокти, когато ми се възхищаваха други вампири, но го приемах като безобидно чувство за собственост. Не знаех как да приема това неволно признание, тъй като за пръв път ми се случваше някой да ме ревнува.

Бил не отговори.

— Хммм, гледай ти... гледай ти... — многозначително казах аз и се усмихнах вътрешно, докато Бил ми помагаше да изкача стълбите на старата къща. После ме отведе до моята стая; стаята, в която бе живяла баба ми години наред. Сега стените ѝ бяха боядисани в бледожълто, а ламперията — в бяло. На прозорците висяха бели завеси, изпъстрени с ярки цветя, в тон с покривката на леглото.

Влязох в банята да си измия зъбите. Когато излязох, все още носех ризата на Ерик.

— Съблечи я — каза Бил.

— Бил, миличък, точно днес не ми е до забавления...

— Просто не мога да те гледам в неговата риза.

Гледай ти. Гледай ти. Тази работа с ревността започваше да ми харесва. От друга страна, ако започнеш да прекалява, току-виж взело да става досадно.

— Ох, добре — казах аз и тежко въздъхнах. — Ще я махна тогава, пустата му риза. — Започнах бавно да я разкопчавам и наблюдавах как очите на Бил следват движенията на пръстите ми. Накрая я оставих да се свлече от раменете ми и останах само по бельото на Пам.

— О... — въздъхна Бил и това ми беше достатъчно. Да вървят по дяволите всички менади; Бил ме караше да се чувствам богиня само с поглед.

Май ще взема да обиколя магазините за бельо в Ръстън през почивния си ден. Или да проверя дали „При Тара“ не продават плитки бикини с френска кройка.

Не ми беше лесно да кажа на Сам защо трябва да ходя в Далас. Той винаги се е отнасял страхотно с мен, особено след смъртта на баба, а аз винаги съм го смятала за добър приятел, прекрасен шеф и (от време на време) за сексуална фантазия. Реших да му кажа, че имам нужда от кратък отпуск; бог ми е свидетел, че досега отпуск не съм ползвала. Но Сам се досети каква е работата и това никак не му хареса. Сините му очи блестяха в контраст с леденото изражение на лицето му, а рижавата му коса сякаш всеки момент щеше да пламне. Макар да не го каза на глас, Сам очевидно смяташе, че Бил просто е трябвало да скръцне със зъби и да не ме пуска никъде. Но Сам не знаеше всички подробности около делата ми с вампирите, а измежду всички тях единствено Бил се досещаше, че работодателят ми е свръхестествено същество, което може да променя формата си. Аз пък гледах да не припомням това на Бил. И без това се вторачваше в него повече, отколкото ми се искаше. Току-виж решил, че Сам е от лошите, а Бил можеше да бъде доста отмъстителен.

Чета хорските мисли от години, без да ми трепне окото, и се справям чудесно с пазенето на чужди тайни. Но трябва да призная, че полагах зверски усилия, за да държа Бил и Сам далече един от друг във времето и пространството, и това изцеждаше силите ми.

След като се съгласи да ми даде отпуск, Сам се настани зад бюрото и се облегна назад в стола си. Жилавото му тяло се губеше в огромната синя тениска с надпис „Мерлот“. Носеше протрити, но чисти джинси и стари ботуши с дебела подметка. Аз седях на ръба на посетителския стол срещу него, с гръб към затворената врата на кабинета. От бара се носеше обичайната глъчка, примесена с музика, така че никой не би могъл да ни подслушва. Но въпреки това, заговори ли човек за менади, неволно му се приисква да понижи глас.

Наведох се към него над бюрото и той автоматично повтори движението ми. Сложих ръка върху рамото му и прошепнах:

— Сам, в гората по пътя за Шривпорт има менада.

Сам остана неподвижен в продължение на няколко безкрайни секунди и после прихна да се смее.

Смя се неудържимо поне три минути; достатъчно дълго време, за да се ядосам порядъчно.

— Извинявай — не спираше да повтаря той и веднага изпаднаше в нов пристъп на смях. Знаете колко дразнещо може да бъде това, особено ако се смеят на вас. Той заобиколи бюрото, опитвайки се да се овладее. Изправих се и аз, а вътрешно кипях от ярост.

Той ме улови за раменете.

— Съжалявам, Суки — повтори той. — Никога не съм виждал менада, но съм чувал, че са противни гадини. А ти защо се тревожиш за това.

— Защото е агресивно настроена, в което можеш и сам да се убедиш, ако погледнеш белезите по гърба ми — отсякох аз и от усмивката му не остана и следа.

— Ранена ли си? Какво е станало?

Разказах му за събитията от вечерта, като пропуснах най-драматичните моменти и спестих подробностите от лечителския процес. Той пожела да види белезите. Обърнах се и запретнах тениската си до закопчалката на сутиена. Не каза нищо, но усетих докосване по гърба си и миг по-късно осъзнах, че е целунал кожата ми. Побиха ме тръпки. Сам придърпа блузата ми надолу и ме обърна към себе си.

— Съжалявам, Суки. Много съжалявам — каза той с неподправена искреност и вече напълно сериозен. Стояхме ужасно

близо един до друг. Кожата му излъчваше топлина, а косъмчетата по ръцете му буквално пукаха като електропроводници.

Поех дълбоко въздух.

— Тревожа се, че може да насочи вниманието си към теб — обясних аз. — Какво по-точно би могла да иска една менада, Сам?

— Мама често разправяше на татко, че обожават горди мъже — каза той и за момент си помислих, че продължава да се шегува с мен. Погледнах го в очите — беше сериозен. — Най-голямото удоволствие за менадите е да разкъсват горди мъже на парчета. Съвсем буквално.

— Гадост! А нещо друго не ги ли устройва?

— Едър дивеч. Мечки, тигри и прочее.

— Не е лесно да откриеш тигър в Луизиана. Мечка може и да се намери, но как да я закара човек до територията на менадата? — Замислих се дълбоко по този въпрос, но отговорът ми се изплъзваше. — Предполагам, че ще я иска жива, нали?

Сам кимна разсеяно, сякаш не ме слушаше. После се наведе и ме целуна.

Трябваше да го предвидя по-рано.

Беше толкова топъл в сравнение с леденото тяло на Бил... Е, не чак ледено, но хладно със сигурност. Устните на Сам бяха направо горещи, езикът му също. Целувката беше дълбока, напориста и неочаквана. И вълнуваща, ако трябва да съм откровена; като подарък, който не си очаквал, но всъщност много ти харесва. Стояхме прегърнати и се целувахме в захлас, когато внезапно се осъзнах.

Отдръпнах се лекичко назад, а той бавно откъсна устни от моите.

— Наистина трябва да се махна от града за известно време — казах аз.

— Съжалявам, Суки, но копнея за това от години.

Много неща можех да кажа след това негово признание, но аз събрах сили и се спрях на най-трудното.

— Сам, знаеш много добре, че съм...

— ... влюбена в Бил — довърши той вместо мен. Нямах представа дали наистина съм влюбена в Бил, но със сигурност го обичах и се чувствах обвързана с него. Не ми се навлизаше в сложни обяснения, затова просто кимнах.

Не можех да прочета ясно мислите на Сам, защото той е свръхестествено същество. Но трябваше да съм кон с капаци, да не

кажа пълен кретен, за да не усетя объркването и копнежа, които се излъчваха на талази от него.

— Опитвах се да ти кажа — обадох се аз след минута мълчание, когато вече се бяхме разплели от прегръдката си и отстъпили на безопасно разстояние, — че ако тази менада наистина си пада по барове, то „Мерлот“ би привлякъл вниманието ѝ, защото съдържателят му не е... хм, как да кажа... средностатистически човек... какъвто е и барът на Ерик в Шривпорт впрочем. Така че бъди нащрек.

Сам видимо се развълнува от предупреждението ми; изглеждаше някак обнадежден от вниманието ми.

— Благодаря ти, че ми каза, Суки. Когато дойде време за следващото ми превъплъщаване, ще се оглеждам по-внимателно в гората.

За пръв път се замислях, че Сам би могъл да срещне менадата по време на авантюристичните си превъплъщения. Краката ми се подкосиха от ужас и се наложи да седна.

— О, не! — изстенах аз. — По-добре не се превъплъщавай изобщо!

— След четири дни е пълнолуние — отбеляза Сам след кратка справка с календара. — Няма как. Вече съм се уговорил с Тери да ме замести в бара.

— Какво му каза?

— Всеки път му казвам, че имам среща. Досега не му е правило впечатление, че винаги отсъствам по пълнолуние.

— Много добре. Някакви новини от полицията за Лафайет?

— Не — поклати глава Сам. — Но наех на работа един негов приятел, Хан.

— Шир Хан?

— Чака Хан.

— Добре де, но поне може ли да готви?

— Уволнили са го от плаващия ресторант „Кралска скарида“.

— Защо?

— Заради твърде артистичния му темперамент, предполагам — сухо отвърна Сам.

— Това и при нас не се котира особено — отбелязах аз и се запътих към вратата. Бях доволна, че си поговорихме; това донякъде успя да разсее напрежението, загнездило се помежду ни след

неловката случка. Двамата със Сам за пръв път се прегръцахме на работното си място. Бяхме се целували само веднъж досега, преди месеци, когато той ме изпрати до вкъщи след първата ни и последна романтична среща. Сам беше мой работодател, а впускането в любовна авантюра със собствения ти шеф не е добра идея. А да флиртуваш с шефа си, когато гаджето ти е вампир, си е опасна игра, да не кажа смъртоносна. На Сам му трябваше жена, и то бързо.

Когато съм притеснена, се усмихвам. Ухилих се до уши и казах: „Е, време е да се връщам на работа“, после прекрачих прага и хлопнах вратата зад гърба си. В съзнанието ми бушуваха всякакви емоции, но се опитах да ги прогоня и се подготвих да развъртя подноса.

Нямаше нищо необичайно във вечерната клиентела на „Мерлот“. Хойт Фортънбъри, приятел на брат ми, се наливаше с другарите си по чашка. Кевин Прайър, когото рядко виждах в цивилни дрехи, седеше умърлушен до Хойт. Май предпочиташе да е в полицейската кола заедно с партньорката си Кения. Брат ми Джейсън се довлече с обичайното си украшение — Лиз Барет. Лиз винаги даваше вид, че се радва да ме види, но никога не ми се подмазваше, с което бързо си спечели уважението ми. Баба щеше да е много доволна, че Джейсън си има постоянна приятелка. Носеше му се славата на местния Казанова. Но все пак в Бон Темпс и околностите жените не бяха безчет и когато за ловеца вече не остана неуловена плячка, просто нямаше друг избор, освен да се кротне.

Освен това Лиз сякаш не обръщаше внимание на спорадичните му търкания със закона.

— Сестричке! — ухили се той насреща ми. — Бъди така добра и ни сипи по едно уиски със „Севън ъп“.

— Веднага! — отвърнах с усмивка. Понесена от вълните на оптимизма, не се стърпях и се заслушах за момент в мислите на Лиз; момичето се надяваше, че Джейсън в най-скоро време ще ѝ направи предложение. Колкото по-скоро, толкова по-добре, мислеше си тя, защото беше сигурна, че е бременна.

Добре че отдавна се бях научила как да прикривам собствените си мисли. Сервирах им питиетата, стараейки се да отблъсквам всякакви по-нататъшни сигнали от главите им. Трябваше да реша какво е редно да направя. Това е един от най-големите минуси на телепатията — мислите, които хората не споделят на глас, са нещо,

което други хора (като мен) изобщо не искат да знаят. Или не бива да искат да знаят. Чувала съм какви ли не тайни, достатъчни да задавят и камила, но никоя от тях не ми е била от полза.

Ако Лиз беше бременна, то последното нещо, което ѝ трябваше, беше алкохол. Без значение чие бебе носеше в утробата си.

Внимателно наблюдавах как отпи малка глътка, а после обви длан около чашата си, за да я скрие от хорските погледи. Двамата с Джейсън си побъбриха минута-две, после Хойт му подвикна и той се извъртя на стола си към своя стар приятел от училище. Лиз се втренчи с копнеж в питието си, сякаш много ѝ се искаше да го обърне на екс. Подадох ѝ друга чаша, пълна само с безалкохолно, а нейната излях в мивката.

Огромните, кръгли, кафяви очи на Лиз изненадано ме погледнаха.

— Не ти трябва — прошепнах. Матовото лице на Лиз пребледня. Изкушавах се да ѝ обясня защо съм се намесила, но си имах принципи. Никога не коментирах нещата, които съм научила по нечестен начин. — Ти си разумно момиче. Ще се справиш.

Точно тогава Джейсън се обърна, а аз се запътих да обслужа една от масите. Излизайки зад тезгяха, забелязах Порша Белфлор на входа. Оглеждаше се из мрачния бар, сякаш търсеше някого. За моя изненада, този някой се оказах самата аз.

— Суки, имаш ли минутка? — попита тя.

Личните ми разговори с Порша се брояха на пръстите на едната ми ръка, ако не и на единия ми пръст. Представа няхах защо съм ѝ притрябвала.

— Седни тук — кимнах към празната маса в моя район. — Ей сега ще дойда.

— А, добре. Тогава ще си поръчам чаша вино. Мерло, ако обичаш.

— Нося го веднага.

Напълних внимателно чашата ѝ и я сложих на подноса. Хвърлих бърз поглед наоколо и след като се уверих, че клиентите ми изглеждат доволни, отнесох подноса до масата на Порша и седнах срещу нея. Наместих се на ръба на стола, за да е видно, че съм готова да скокна веднага, ако някой клиент ожаднее.

— С какво мога да ти помогна? — Пригладих косата си и любезно ѝ се усмихнах.

Порша не откъсваше поглед от чашата си. Завъртя я между пръстите си, отпи глътка и внимателно я постави точно в центъра на подложката.

— Искам да те помоля за услуга — каза най-после тя.

Елементарно, Уотсън! След като личните ми разговори с Порша се побираха в рамките на две изречения, тя едва ли искаше да си приказваме за времето.

— Нека позная. Брат ти иска да се гмурна в мислите на клиентите, за да разбере нещичко за онази оргия, на която е присъствал Лафайет. — Очаквах го.

Порша изглеждаше смутена, но в погледа ѝ се четеше решителност.

— Никога не би те помолил за такова нещо, ако не беше загазил сериозно, Суки.

— Никога не би ме помолил, защото не ме харесва, въпреки че винаги съм се държала любезно с него. Винаги! Но сега опира до мен, защото е в безизходица.

Бледата кожа на Порша пламна. Знаех, че нямам право да си го изкарвам на нея заради брат ѝ, но в крайна сметка, тя изпълняваше ролята на посредник по своя воля. А тази роля... Хм, сетих се за собствената си посредническа мисия от предишната нощ и се зачудих дали днес трябва да се чувствам късметлийка.

— Аз бях против — измърмори тя. Да моли за услуга сервитьорка, при това Стакхаус, си беше сериозен удар по гордостта ѝ. Никой не харесваше дарбата ми. Никой не искаше да ровичкам в собствения му мозък. Но всеки желаше да изровя нещичко от чуждите мисли, независимо дали това ми харесваше, или не.

— Сигурно си забравила, че неотдавна Анди арестува брат ми по обвинение в убийство. — Е, впоследствие се наложи да го пусне, но все пак.

Порша почервения още повече. На път беше да се подпали.

— Забрави тогава! — изрече тя с малкото останало достойнство, което успя да събере. — И без това не ни трябва помощ от странна птица като теб.

Явно бях прекрачила границата на търпението ѝ, тъй като тя винаги е била сдържана.

— Чуй ме внимателно, Порша Белфльор. Ще надам едно ухо. Но не заради теб или брат ти, а защото харесвах Лафайет. Той беше мой приятел и винаги се е държал мило с мен, за разлика от теб и Анди.

— Не те харесвам.

— Не ми пука.

— Проблем ли има, скъпа? — попита хладен глас иззад гърба ми.

Беше Бил. Мислено се докоснах до него и почувствах приятен покой. Чуждите мисли жужаха наоколо като пчели в буркан, а Бил се носеше помежду им като облак прохлада. Великолепно усещане!

Порша скочи от стола си толкова рязко, че едва не го обърна. Страхуваше се от близостта на Бил, сякаш той беше отровна змия или нещо подобно.

— Порша просто ме молеше за услуга — бавно казах аз и осъзнах, че нелепата ни троица вече привличаше любопитни погледи.

— В замяна на всички добрини, които Белфльор са сторили за Стакхаус? — попита Бил. Порша се фръцна и излетя от бара като буреносен облак. Бил я изпрати с поглед, преливащ от задоволство.

— Да се чуди човек за какво беше всичко това! — казах аз и се облегнах назад. Ръцете му ме обгърнаха и той ме притегли по-близо до себе си. Усещането наподобяваше прегръдка с дърво.

— Вампирите в Далас са готови с тяхната част от уговорката — каза Бил. — Можеш ли да тръгнеш утре вечер?

— Ами ти?

— Мога да пътувам в ковчега си, ако проявиш желание да ме прибереш от летището. Така ще разполагаме с цяла нощ, за да разберем какво се иска от нас в Далас.

— Значи ли това, че ще трябва да те отведе до летището в катафалка?

— Не, слънчице. Просто бъди там. Има транспортни фирми, които си вадят хляба с това.

— Превозват вампири през светлата част от денонощието?

— Да, имат специален лиценз за това. Беше ми нужно време, за да го осмисля.

— Да ти отворя бутилка? Сам е сложил няколко на нагревателя.

— С удоволствие. Нека е нула положителна.

Моята кръвна група. Сладур. Усмихнах му се, но не насила, като за клиенти, а искрено и от сърце. Голям късмет извадих с него въпреки трудностите, които животът ни сервираше. Не можех да повярвам, че бях целунала друг мъж, и моментално пропъдих тази мисъл от главата си.

Бил ми се усмихна в отговор. И той ми се радваше.

— Кога свършваш работа? — прошепна той в ухото ми.

Погледнах часовника си и с нотка на обещание в гласа заявих:

— След трийсетина минути.

— Ще те изчакам — каза той и седна на освобождения от Порша стол, а аз му сервирах кръвта на мига.

По някое време на масата му седна Кевин и двамата се впуснаха в разговор. Не съм се старала да ги подслушвам, но подочувах за какво приказват; за престъпленията в малкия ни град, за цената на бензина, за предстоящите избори за шериф. Съвършено нормални неща! Направо сияех от гордост. В началото, когато Бил започна да идва често в „Мерлот“, атмосферата в бара осезаемо се напрягаше. А сега хората го приемаха съвсем естествено и спокойно разговаряха с него или просто му кимаха за поздрав, без да драматизират излишно.

В колата, на път за къщи, Бил изглеждаше в приповдигнато настроение. Нямах представа на какво се дължи това, но в един момент осъзнах, че сигурно се вълнува от предстоящото ни пътуване до Далас.

— Май ти се пътува, а? — попитах аз, не много доволна от внезапната му жажда за пътешествия.

— Откакто се помня, все пътувам. Тези няколко месеца в Бон Темпс бяха прекрасни — каза той и ме потупа по ръката, — но ми се иска да опозная и други представители на нашата общност. Освен това вампирите от Шривпорт са твърде властни натури. Не мога да се отпусна в тяхно присъствие.

— Така ли бяхте организирани и допреди да излезете на светло? — Стараех се да не разпитвам много-много за вампирското общество, защото никога не знаех как би реагирал Бил, но понякога любопитството ми надделяваше.

— Не съвсем — уклончиво отвърна той.

Така си и знаех. Загадъчен, както винаги.

Вампирите ревностно пазеха границата, която ги делеше от хората. Не позволяваха да бъдат преглеждани от лекар и никой не можеше да ги принуди да постъпят на служба в армията. В замяна на това немалкото лекари и медицински сестри сред вампирите трябваше да се откажат от професиите си, защото американското общество се отнасяше крайно подозрително към кръвопийци в бели престилки. Мнозинството от хората смятаха, че вампирясването е бурна алергична реакция към комбинация от различни неща, в това число чесън и слънчева светлина.

И аз бях човек — макар и малко странен, — но имах друга гледна точка по въпроса. Имаше период, когато вярвах, че Бил страда от някакво загадъчно заболяване. Сега вече знаех, че митичните създания имат грозния навик да се оказват напълно реални. Скорошен пример — менадата. Кой би повярвал, че персонаж от древна гръцка легенда би тръгнал да се разхожда из горите на Северна Луизиана?

Може би градинските храсти наистина се обитаваха от самодиви, както обичаше да си припява покойната ми баба, докато простираше прането.

— Суки? — гласът на Бил ме извади от унеса ми.

— Да?

— Замислила си се доста задълбочено над нещо.

— Мисля си за бъдещето — отвърнах вяло. — И за полета. Трябва да ми дадеш подробни инструкции. Какви дрехи да си взема, кога трябва да съм на летището и всичко останало.

Бил започна да размишлява върху въпросите ми още докато паркираше пред старата ми къща. Знаех си, че ще се отнесе сериозно към запитванията ми. Това беше едно от многото му положителни качества.

— Между другото, преди да започнеш да опаковаш багажа си, трябва да обсъдим и още нещо — каза той с напълно сериозен тон.

— Какво е то? — Стоях с ръце на хълбоците в центъра на стаята си, вперила поглед в отворения гардероб.

— Техники за релаксация.

Обърнах се към него и изненадано го погледнах.

— Какви ги дрънкаш, за бога?

— Ето какви — премрежи поглед той и ме грабна в прегръдките си като същински Рет Бътлър. И макар да носех спортни панталони, а

не дълга червена рокля, успях да се почувствам красива и желана като Скарлет О'Хара. Спестих му и изкачването на стълби с любимата жена на ръце, защото леглото беше на две крачки от нас. В повечето случаи Бил действаше бавно, толкова бавно, че едва не започвах да крещя от нетърпение. Но тази вечер, развълнуван от предстоящото пътуване, той ускори темпото и двамата заедно стигнахме до края на тунела.

Лежах, блажено сгушена в прегръдките му, и се чудех как ли щяха да ни приемат вампирите от Далас. Била съм в Далас само веднъж през живота си, на училищна екскурзия, и не ми хареса особено. Тогава още не умеех да предпазвам съзнанието си от атаката на чуждите мисли и не бях подготвена да науча за връзката между най-добрата ми приятелка Мариан и един съученик на име Денис Енгелбрайт. Освен това за пръв път ми се налагаше да пътувам далече от вкъщи.

Сега щеше да е много по-различно, повтарях си упорито наум. Отивах там по покана на вампирите от Далас; каква чест, нали така? Нуждаеха се от мен заради уникалните ми способности. Трябва да се постарая да не наричам тази своя особеност недостатък. Вече знаех как да контролирам телепатичните си умения. Имах любим мъж до себе си, който нямаше да ме изостави.

И все пак пророних няколко сълзи преди заспиване — заради страданията, които съдбата ми пращаше напоследък.

[1] Журналистически псевдоним от популярната в Северна Америка вестникарска рубрика „Попитай Ан Ландърс“, създадена от вестник Chicago Sun-Times през 1943 г. — Б.р. ↑

[2] В древногръцката митология наядите са нимфи, които имат власт над изворите, ручейте, потоците. — Б.р. ↑

[3] Нимфи, покровителки на дърветата. — Б.р. ↑

4.

В Далас беше горещо като в шестия кръг на ада. Особено на летището. Няколкото кратки есенни дни ми се струваха като далечен спомен. Стоях търпеливо до товарната рампа, спусната от багажното отделение на дългоочаквания самолет, и се чувствах като в пещ сред облаците нагорещен въздух, наситен с миризмите и шумотевицата на летище „Далас — форт Уърт“. Аз пътувах с пътнически самолет, а Бил — с товарен.

Докато развявах сакото си с надеждата да опазя подмишниците си сухи, към мен се приближи католически свещеник. Облеклото му всяваше респект, затова не посмях да се отдръпна настрана, макар да нямах никакво желание да разговарям с когото и да било. Намирах се в съвършено непозната обстановка и тепърва ме очакваха куп нови изпитания.

— Мога ли да съм ви полезен с нещо? Станах неволен свидетел на вашия случай — каза дребничкият божи служител с преливащ от съчувствие глас и самочувствие на човек, свикнал да заговаря благосклонно настроени непознати. Имаше малко необичайна за свещеник прическа — въздълга, сплъстена кестенява коса в комплект с мустаци, — но реших да не прибързвам с ваденето на заключения.

— Моят случай? — попитах разсеяно, защото току-що бях забелязала полирания дървен ковчег на Бил. Какъв традиционалист! Металът е къде-къде по-практичен за пътуване. Униформените работници го плъзгаха към рампата с помощта на някакво приспособление на колелца, предполагам. Транспортната компания гарантираше, че ще го доставят до крайната дестинация без нито една драскотина. А въоръжените пазачи зад гърба ми щяха да се погрижат за всеки фанатик, дръзнал да се втурне към ковчега с цел да отвори капака му, — една от допълнителните услуги, включена в рекламните листовки на авиокомпания „Анубис Еър“. А според изричните инструкции на Бил трябваше да разтоварят първо неговия ковчег.

До този момент всичко вървеше като по мед и масло.

Вдигнах поглед към тъмнеещото небе. Няколко минути по-рано се бяха включили прожекторите около летището и ярката им светлина хвърляше зловещи сенки върху озъбената чакалска глава, изрисувана на опашката на самолета. Погледнах часовника си. За пореден път.

— Да. Много съжалявам.

Обърнах се към нежелания си събеседник. Нямах спомен да съм го виждала в самолета, но това не означаваше нищо, защото през целия полет стисках очи от притеснение.

— Извинете, не ви разбрах. За какво точно съжалявате?

Свещеникът ме погледна с нескрито изумление.

— За тежката ви загуба — каза той и кимна към ковчега. — Близък до сърцето ви човек, навярно? — Той пристъпи още по-близо до мен.

— Ами да... разбира се — отвърнах аз, на границата между недоумението и досадата. Какво правеше тук този човек? Авиокомпанията едва ли плащаше на свещеник, който да посреща всеки пътник, придружаващ ковчег. — Защо иначе щях да стоя тук?

Започвах да се тревожа.

Бавно и внимателно свалих телепатичната си защита и започнах да проучвам мъжа до себе си. Да, знам: посегателство върху личното пространство. Ала в момента носех отговорност не само за себе си, но и за безопасността на Бил.

Свещеникът, който се оказа мощен предавател на мисловна дейност, очакваше падането на нощта с огромно нетърпение, също като мен. Само че за разлика от мен той се страхуваше. Надяваше се, че приятелите му са там, където трябваше да бъдат.

Отново погледнах нагоре, стараяйки се да не давам израз на нарастващата си тревога. Рехавият сумрак над Тексас бързо отстъпваше пред непрогледната нощ.

— Съпругът ви, предполагам? — попита той и обви пръсти около лакътя ми.

Ама че досадник! Тръпки да те побият. Обърнах се към него и проследих погледа му. Очите му не се отлепаха нито за миг от хамалите, които сновяха из товарното помещение на самолета, облечени в сребристочерни гащеризони с надпис „Анубис“ на гърдите. После погледът му се стрелна към служителя, който се подготвяше да съпроводи ковчега до багажната платформа. Свещеникът искаше... но

какво точно чакаше този човек? Дебнеше подходящ момент, в който всички да са заети с нещо и да не гледат в неговата посока. Не искаше никой от тях да вижда... да вижда какво?

— Не, приятелят ми — отвърнах аз, колкото да поддържам заблудата. Баба ме възпита да съм учтива, но не и глупава. Бръкнах скришом в дамската си чанта и измъкнах отвътре сълзотворния спрей. Подарък от Бил, за спешни случаи. Тъкмо отстъпвах встрани от фалшивия поп и неясните му намерения, когато капакът на ковчега се отвори с трясък.

Двамата хамали в багажното отделение на самолета се свлякоха на колене в дълбок поклон. Онзи, който буташе ковчега към платформата, също взе да се кланя, но преди това стреснато изруга (новак, предполагам). Този етюд също участваше в рекламните листовки на авиокомпанията, но ми се струваше твърде пресилен.

— Господи, помилуй! — изписка свещеникът. Но вместо да падне на колене, той рязко подскочи до мен, улови ме за ръката, в която държах флакончето, и взе да ме дърпа.

В първия миг си помислих, че се опитва да ме спаси от криещата се в ковчега опасност. Предполагам, че така сме изглеждали и в очите на хамалите, които продължаваха да се вживяват в ролите си. Дори не направиха опит да ми помогнат, въпреки че крещях с пълно гърло: „Пусни ме!“ . „Свещеникът“ продължаваше да ме дърпа за ръката, за да ме повлече нанякъде, а аз с всички сили забивах токетата си в бетона и го млатех със свободната си ръка. Нямах да му се дам без бой.

— Бил! — Започвах сериозно да се плаша. Войнствено настроеният свещеник не беше някой здравеняк, но ме превъзхождаше и по ръст, и по килограми. И макар да се съпротивлявах с всички сили, той полека-лека ме придърпваше към служебната врата на терминала. Отнякъде се изви вятър, горещ и сух, и нямаше как да използвам сълзотворния газ, без да напръскам и себе си.

Мъжът в ковчега бавно се изправи, отвори широко очи и се огледа наоколо. С периферното си зрение забелязах как приглади с ръка гладката си кестенява коса.

Служебната врата се отвори. Вътре имаше някой — свещеникът явно си водеше и подкрепление.

— Бил!

Нещо изсвистя във въздуха. Свещеникът внезапно ме пусна и се шмугна през вратата като заек, подгонен от ловджийска хрътка. Аз се олюлях и политнах назад, но Бил успя да ме хване.

— Здравсти, мило! — възкликнах аз с неописуемо облекчение и пригладих новото си сиво сако. Добре че се бях сетила да освежа червилото си след кацането на самолета. Отправих поглед към посоката, в която свещеникът бе побягнал. — Ама че странна случка! — казах аз и прибрах сълзотворния газ в чантата си.

— Суки, добре ли си? — попита Бил и се наведе да ме целуне, без да обръща внимание на зяпналите от изненада хамали. Макар от две години цял свят да знаеше, че вампирите не са персонажи от митове, легенди и филми на ужасите, а обективна реалност, малцина бяха виждали жив кръвопиец отблизо.

Бил не им обърна и капчица внимание. Умееше да отсява нещата, за които не си струваше да се притеснява.

— Да, добре съм — отвърнах аз, все още леко замаяна. — Нямам представа защо този човек толкова искаше да ме повлече нанякъде.

— Може би е разбрал погрешно естеството на отношенията ни?

— Едва ли. Според мен знаеше много добре, че те чакам, и искаше да ме отвлече, преди да си се събудил.

— Ще я видим тази работа. — Лаконичен, както винаги. — А иначе, ако изключим това недоразумение, всичко наред ли е?

— Полетът мина нормално — отвърнах аз, стараяйки се да не изглеждам нацупена.

— И нищо друго необичайно не се е случвало, така ли? — продължаваше да упорства той. Очевидно смяташе, че увъртам.

— Не мога да преценя кое е обичайно и кое не, при положение че за пръв път се качвам на самолет. — Ама и аз не падах лесно по гръб. — Да речем, че допреди появата на свещеника всичко вървеше като по мед и масло. — Бил деликатно повдигна вежда в очакване да си развържа езика. — Мисля си, че не е никакъв свещеник. Защо чакаше самолета? Защо дойде да ме заговори? Просто стоеше и чакаше всички работници да се залисат в работа, та да започне да ме дърпа.

— Ще поговорим за това на някое по-усамотено място — каза любимият ми вампир и хвърли поглед към насъбралата се групичка любопитни зяпачи. После се приближи към работниците от авиокомпанията и ги нахока, че не са ми се притекли на помощ. Поне

така предположих, защото онези пребледняха и започнаха да пелтечат в един глас. Когато приключи с тях, Бил ме прегърна през кръста и двамата се запътихме към терминала.

— Изпратете ковчега на адреса, отбелязан върху капака — подвижна той през рамо. — Хотел „Тихият пристан“.

„Тихият пристан“ бе единственият хотел в околностите на Далас, пригоден за специалните нужди на клиенти вампири. Рекламната брошура твърдеше, че това е „величествен стар хотел в централната градска част“; не че някога бях виждала централната градска част или пък величествените й стари хотели.

Спряхме на мрачното стълбище, водещо към сградата на летището.

— Е, казвай сега — настоя Бил. И аз му разказах цялата странна случка от игла до конец. Изглеждаше бял като тебешир, вероятно от глад. Гъстите му вежди се открояваха на фона на бледото му лице, а кафявите му очи изглеждаха много по-тъмни от обикновено.

Той отвори вратата и аз се озовах сред кипящата суетня на едно от най-големите летища в света.

— Не успя ли да го подслушаш? — Бил, разбира се, нямаше предвид нормалния ми слух.

— В самолета бях заключила съзнанието си за чужди мисли — отвърнах. — А докато осъзная, че има проблем, и започна да се концентрирам над мислите му, ти се събуди и той си плю на петите. Имах странното чувство, че... — Не довърших изречението. Стори ми се, че прекалявам с фантазмагориите.

Бил просто стоеше и чакаше. Не обичаше да хаби думи на вятъра. Спряхме за момент и се подпряхме на стената.

— Имах чувството, че възнамерява да ме отвлече — изплюх камъчето аз. — Знам, че звучи налудничаво. Кой в Далас би могъл да знае коя съм или пък с кой самолет пристигам? Но точно това си помислих.

— Бил улови ръцете ми в своите; ледени, както винаги. Погледнах го в очите. Не съм чак толкова ниска и той не е чак толкова висок, но все пак трябва да вдигна глава, за да срещна погледа му. Да си призная, достойнството ми е леко наранено от факта, че мога спокойно да го гледам в очите без опасност да ме омагьоса. Понякога ми се иска Бил да можеше да ми даде друг вид спомени — не бих

имала нищо против да забравя за менадата например, — но той не може. Примирила съм се.

Бил размишляваше над думите ми и запаметяваше детайлите за по-нататъшно осмисляне.

— Значи самият полет протече скучно, така ли? — попита той.

— Напротив, беше много вълнуващо — отвърнах аз. — След като се уверих, че вече са те натоварили в твоя самолет, побързах да се кача в моя. Стюардесата ни показа какво трябва да правим при евентуална катастрофа. Аз седях в редицата до аварийния изход. Жената ни предложи да седнем другаде, ако смятаме, че няма да можем да се справим с инструкциите. Но аз бих се справила, нали? Не мислиш ли? А после тя ми донесе питие и списание. — Рядко ми се случва да ми сервират — с тази моя професия — и се чувствах великолепно в ролята на клиент.

— Ти би се справила с всичко, Суки, сигурен съм. Уплаши ли се при излитането?

— Не. Малко се притеснявах за тази вечер, но като изключим това, всичко мина нормално.

— Съжалявам, че нямаше как да пътувам с теб — каза той с хладния си кадифен глас и ме притисна до гърдите си.

— Няма нищо — искрено отвърнах аз. — Първият полет си е изнервящо преживяване. Но всичко мина добре. Докато не кацнахме.

Колкото и да мърморех, колкото и да се вайках, дълбоко в себе си се радвах, че Бил се беше надигнал навреме от ковчега си, за да ме изведе от летището, защото се чувствах точно като бедната братовчедка от провинцията.

Приключихме темата за свещеника, но аз си знаех, че любимият ми вампир нищичко не забравя. Бил ми показва къде да търся багажа си и как да намеря такси. Можеше и да ме остави да го изчакам някъде и да свърши всичко това сам, но както често ми припомняше, все някога щеше да ми се наложи да летя самичка посред бял ден, затова трябваше да се науча да се справям и без негова помощ.

Следвайки табелите и инструкциите на Бил, започнах да си проправям път през океана от угрижени хора и техните многобройни куфари. Наложих се да подсиля мисловната си защита, защото нямаш сили да понеса жалванията на стотиците изнервени пътници. Повиках носач за багажа ни (макар че Бил лесно можеше да се справи с това и с

една ръка) и го упътих към стоянката за таксита. Потеглихме към хотела четиридесет минути след разтоварването на Бил от самолета. Хората от „Анубис“ се кълнях, че ще доставят ковчега му в рамките на три часа.

Ще видим. Ако не успееш, полетът ни щеше да е безплатен.

За седемте години от последното ми пребиваване в Далас бях забравила колко огромен и кипящ от живот е този град. Светлините му просто спираха дъха ми. Попивах с поглед всичко, покрай което минавахме, а Бил ми се усмихваше с дразнеща снизходителност.

— Изглеждаш прекрасно, Суки. Този костюм много ти отива.

— Благодаря — отвърнах аз с облекчение и задоволство.

Бил настояваше да подбере дрехи, с които да излъчвам „професионализъм“. Попитах го кой бранш има предвид, като казва професионализъм, и той веднага ми пробута онзи негов поглед. Затова се накиприх със сив костюм, бяла риза, перлени обеци, черна дамска чанта и обувки с висок ток. По идея на Арлийн — и с нейна помощ — дори пригладих косата си назад в умопомрачителен кок с едно от онези сложни приспособления, които рекламират по телевизията. Според мен имах доста професионално излъчване (като за погребален агент, ако трябва да съм откровена, но Бил изглеждаше доволен от вида ми). Напазарувах всичко това при Тара — и то за негова сметка, без да ми мигне окото, защото ставаше въпрос за наложителни служебни разходи.

Естествено, щях да се чувствам много по-удобно в сервитьорската си униформа. Цял живот мога да нося тениска и шорти, без дори да се сетя за рокля и копринени чорапи. Да не говорим, че с униформата си от „Мерлот“ можех да обуя гуменки, а не тези проклетите кокили. Ех...

Таксито спря пред хотела и шофьорът излезе да свали багажа ни. Предвиждахме тридневен престой. Макар че аз се надявах да приключим работата бързичко и още утре вечер да се приберем обратно в Бон Темпс, където да си живеем безгрижно и спокойно, далече от всякакви вампирски машинации, — поне до следващия път, когато ни потърсеха. Но все пак си взехме повечко дрехи, за всеки случай.

Моят любим плати на шофьора и изчака пиколото да натовари багажа ни в количката. Момчето се обърна с лице към него и започна

да рецитира:

— Добре дошли в хотел „Тихият пристан“, сър! Казвам се Бари и съм... — Тук Бил направи крачка напред и светлината от фоайето озари бледото му лице. — ... и съм на вашите услуги — едва чуто довърши Бари.

— Благодаря — намесих се аз, за да дам възможност на младежа да се съвземе. Хлапето бе на не повече от осемнайсет. Ръцете му едва забележимо трепереха. Хвърлих отгоре му телепатичната си мрежа, за да установя причината за безпокойството му.

Прерових набързо съзнанието на Бари и едва не подскочих от приятната изненада. Момчето притежаваше телепатични способности, също като мен! Но той все още се намираше в началния стадий на развитие, който аз преодолях още на дванайсетгодишна възраст. Горкичкият! Изобщо не можеше да се контролира; защитата му я нямаше никаква. Бореше се с тази своя неочаквана дарба и се мъчеше да я отхвърли. Чудех се какво по-напред да направя — да го стисна в прегръдките си или да му зашия един зад врата. Но после осъзнах, че тази тайна не е моя и нямам право да я издавам. Зарях поглед настрана и запристъпвах от крак на крак, преструвайки се на отегчена.

— Ще отнеса багажа ви до стаята — смотолеви Бари и Бил му се усмихна вежливо. Момчето отвърна на усмивката му и се зае да бутва количката. Явно излъчването на Бил му действаше успокояващо, защото и то — също като мен — не можеше да чете вампирски мисли. Тази отличителна черта на живите мъртъвци действаше като магнит за хора като мен. Бари тепърва трябваше да се научи да се държи спокойно в присъствието на вампири, защото работата му щеше да го среща с тях непрекъснато.

Някои хора смятат, че вампирите изглеждат ужасяващо страшни. Според мен си зависеше от вампира. Спомням си, че когато за пръв път видях Бил, ми се стори различен, но в никакъв случай страшен.

Но пък вампирката, която ни чакаше във фоайето, можеше наистина да ти изкара акъла. Бях готова да се обзаложа, че Бари бе подмокрил гащите при първата си среща с нея. Жената се приближи към нас точно когато Бил прибираше кредитната си карта в портфейла (само се пробвайте да подадете молба за кредитна карта на сто и шейсет годишна възраст, да видите лесно ли е), а аз побързах да пристъпя зад него с надеждата да остана незабелязана.

— Бил Комптън? Следователят от Луизиана? — Гласът ѝ звучеше спокойно и хладно като на Бил, но му липсваше живец. Жената бе мъртва от доста време. Беше бяла като платно и плоска като дъска, а тънката ѝ златистосиня рокля с дължина до коляното не само че не я разкрасяваше, а я правеше да изглежда още по-бледа и още по-плоска. Кестенявата ѝ коса (сплетена на плитка до кръста) и яркозелените ѝ очи чудесно допълваха нечовешкия ѝ облик.

— Да. — Вампирите не се здрависват. Двамата се погледнаха в очите и си размениха по едно хладно кимване.

— Това ли е жената? — Вероятно ме бе удостоила с един от вампирските им мълниеносни жестове, защото с крайчеца на окото си долових само размазано движение и нищо повече.

— Това е Суки Стакхаус, мой сътрудник и придружител — отвърна Бил.

Жената кимна с няколко секунди закъснение, за да покаже, че схваща намека.

— Аз съм Изабел Бомон — представи се тя. — Настанете се, освежете се, а аз ще ви чакам тук.

— Трябва да се нахраня — каза Бил.

Изабел ме изгледа многозначително. Сигурно се чудеше защо не осигурявам кръв за моя спътник, но това не ѝ влизаше в работата.

— Обадете се по телефона и ще ви обслужат.

На горкичката простосмъртна — моя милост — ѝ се искаше да поръча храна от ресторанта, но тъй като не разполагахме с много време, реших да потърпя и да хапна, след като приключим с работата.

Щом багажът ни пристигна в стаята (достатъчно голяма да побере и легло, и ковчег), в тясната всекидневна се възцари неловка тишина. Вътре имаше малък хладилник, натъпкан догоре с бутилки „Чиста кръв“, но тази вечер на Бил би му се искало да вкуси истинска.

— Трябва да се обадя по телефона, Суки — каза той. Бяхме обсъдили това още преди пътуването.

— Разбира се. — Оттеглих се в спалнята и затворих вратата. Можеше да яде от когото си иска, разбира се, за да пази моите сили за предстоящите събития, но аз нямах никакво намерение да ставам свидетел на това.

След няколко минути на входната врата се почука и Бил покани в стаята собствената си вечеря. Чу се кратка размяна на реплики и после

тихо стенание.

Ако трябваше да слушам сърцето си, щях да запокитя в стената четката си за коса или проклетите обувки с високи токчета. Но разумът и достойнството ми надделяха и аз се залових да разопаковам багажа. Подредих козметиката си в банята и ползвах тоалетната, макар да не ми се ходеше чак толкова. Метаболизмът на вампирите не изискваше използването на тоалетна и ако все пак в домовете им имаше такова помещение, те често забравяха да го зареждат с тоалетна хартия.

Малко по-късно външната врата хлопна и Бил веднага дойде при мен в спалнята. Изглеждаше сит, а бузите му розовееха.

— Готова ли си? — попита той. Внезапно осъзнах, че тази вечер започвам първата си истинска работа с вампирите, и отново се сковах от страх. Ако се представех зле, животът ми щеше да се превърне в ад, а Бил можеше да стане още по-мъртъв, отколкото беше в момента. Кимнах и се опитах да преглътна буцата в гърлото си.

— Не си вземай чантата.

— Защо? — Зяпнах от изненада и сведох поглед към новата си придобивка. Интересно на кого би могла да попречи?

— В чантите могат да се скрият разни неща. — Като например заострени колове? — Просто пъхни ключа за стаята в... тази пола има ли джоб?

— Не.

— Ами... пъхни го в бельото си тогава. Запретнах полата си, за да покажа на Бил в какво точно бельо ме кара да пъхам ключове. Изражението на лицето му не можеше да се опише с думи.

— Това... на това ли му викат... прашки?

— На това. Не виждам никакъв смисъл да изглеждам професионално и под костюма.

— А каква кожа крие този костюм... майко мила — измърка той. — Гладка като коприна.

— Аха, за какво са ми копринени чорапи, нали? — ухилих се аз и пъгнах пластмасовия правоъгълник, тоест „ключ“, под една от страничните лентички.

— Опасявам се, че няма да се задържи там — каза той с блеснал поглед. — Може да се наложи да се разделим и ключът трябва да е у теб. Премести го другаде.

Преместих го.

— Ох, Суки... как ще го извадиш оттам, ако трябва да реагираш бързо? Трябва да... ах, трябва да тръгваме. — Бил впрегна цялата си воля и слезе от облаците.

— Добре, щом настояваш — казах аз и пригладих полата си.

Той ме изгледа мрачно, потупа се по джобовете, както правят мъжете преди тръгване. Странен, типично човешки жест, който ме развълнува необяснимо. Кимнахме си един на друг и се отправихме към асансьора. Изабел Бомон сигурно вече ни чакаше, а доколкото можех да преценя от кратката ни среща, това едва ли я радваше.

Древната вампирка, чийто човешки облик изглеждаше на не повече от трийсет и пет, стоеше точно там, където се разделихме.

В този хотел тя можеше да се държи естествено, което включваше обичайната за вампирите способност да застиват неподвижно толкова дълго, колкото те си решат. Хората непрекъснато шават. Нещо отвътре ги дърпа да си намират работа или просто да нервничат. Вампирите могат просто да заемат определено пространство, без да се чувстват длъжни да оправдават присъствието си пред когото и да било. Когато излязохме от асансьора, Изабел по нищо не се различаваше от статуя. Човек спокойно можеше да си закачи шапката върху нея, макар че по-късно горчиво щеше да съжалява.

Щом приближихме на около два метра от нея, предупредителната ѝ система се включи. Очите на Изабел се стрелнаха към нас, а дясната ѝ ръка трепна като задвижена от електрически ток.

— Елате с мен — каза тя и се плъзна към вратата. Бари едва успя да я отвори навреме. Забелязах, че хлапето предвидливо наведе глава, когато тя го подмина. Всички слухове за кръстосване на поглед с вампир са верни, да знаете.

Както можеше да се очаква, колата на Изабел беше черен „Лексус“, оборудван с всички възможни допълнителни приспособления. Вампирите не се возят в „сапунерки“. Изабел изчака да си сложа колана (те двамата с Бил не си направиха този труд) и чак тогава потегли. Движехме се по една от главните улици на Далас. В продължение на пет минути Изабел просто мълчеше, но после внезапно се стресна, сякаш се сети за нечий инструкции.

Колата зави наляво. През прозореца се виждаше някаква поляна, а напред нея — неясните очертания на нещо голямо, което приличаше

на историческа забележителност. Изабел вдигна дългия си, кокалест пръст и посочи вдясно.

— Тексаското училищно книгохранилище^[1] — изрецитира тя като по учебник. Звучеше така, сякаш някой ѝ беше наредил да ме информира за това. Интересна работа. Проследих пръста ѝ и огледах тухлената сграда с голям интерес, макар да очаквах нещо много по-забележително.

— Това ли е затревеното хълмче^[2]! — възкликнах развълнувано аз, сякаш виждах дирижабъла „Хинденбург“ или нещо още по-невероятно.

Плитката на Изабел едва доловимо трепна и аз приех това за кимване.

— Сега там има музей — каза тя.

Гледай ти! Ето това е нещо, което си струва да се види на дневна светлина. Ако останем в града достатъчно дълго, щях да се поразходя насам. А може и такси да поръчам, докато Бил е в ковчега си.

Бил ми се усмихна през рамо. Умееше да усеща и най-леките промени в настроението ми, което в осемдесет процента от случаите беше просто чудесно.

Пътувахме още поне двацет минути. Излязохме от централната градска част и навлязохме в жилищната зона. Отначало къщите имаха вид на скромни четвъртити кутийки, но постепенно започнаха да трупат маса като напомним със стероиди. Крайната ни цел се оказа огромно имение, натъпкано като с обувалка в тясно парче земя, което изглеждаше изключително нелепо дори в тъмното.

Най-накрая пристигнахме, макар да нямах нищо против да обикаляме Далас до съмване.

Паркирахме на улицата пред архитектурното недоразумение и Бил галантно ми отвори вратата. Застинах права за момент, неспособна да направя първата крачка към... новия проект. Веднага усетих, че вътре гъмжи от вампири. По същия начин бих усетила и присъствието на хора. Само че вместо положителните мисловни вълни, които излъчваха хората, виждах... трудно ми е да го изразя с думи. Във вътрешното пространство на къщата зееха дупки, а във всяка дупка се спотайваше вампир. Направих няколко крачки към вратата и там — слава богу — долових полъх на човешка мисъл.

Над входната врата светеше фенер и се виждаше ясно, че къщата е изградена от бежови тухли с бели фуги. Фенерът очевидно светеше заради мен, защото зрението на вампирите е много по-развито от това на хората. Изабел ни поведе към входната врата, опасана с тухлена арка и накичена с изискан венец от бръшлян и сухи цветя, който скриваше шпионката. Къщата идеално се вписваше в цялостния облик на квартала и по нищо не личеше, че се обитава от вампири.

Прекрачих прага след Изабел и преброих четирима още в антрето, двама в коридора и поне шестима в просторната кухня, в която можеха да се приготвят ястия за двайсет души едновременно. Очевидно къщата беше купена в готов вид, защото вампирите нямат нужда от големи кухни. На тях им трябва единствено хладилник — за синтетичната кръв, и микровълнова печка — за затоплянето ѝ. Те просто няма какво да готвят.

До мивката стоеше висок като върлина човек и миеше чинии. Значи в къщата все пак живееха и хора. Когато минахме покрай него, мъжът ни кимна за поздрав. Носеше очила и риза с навити ръкави. Нямахме как да си поговорим с него, защото Изабел бързаше да ни отведе в голямата зала.

Бил изглеждаше напрегнат. Не можех да чета мислите му, признавам, но го познавах достатъчно добре, за да усетя в какво настроение е само по походката или положението на раменете му. Никой вампир не се чувства удобно на територията на друг вампир. Тяхната общност се подчинява на система от строги правила и закони, само че — за разлика от хората — те просто се стараят да ги пазят в тайна. Но в процеса на общуването ми с тях нещата полака-лека ми се изясняваха.

Измежду всички вампири в къщата с лекота разпознах главатаря. Седеше заедно с неколцина от тях на дългата маса в просторната стая. Беше луд за връзване. Поне на пръв поглед. После осъзнах, че старателно се опитва да изглежда такъв. Иначе беше коренно... различен. Вчесана назад руса коса; слаб, с невзрачно телосложение; очила с черни рамки — без диоптър, естествено; памучна риза на райета, напъхана в добре изгладен панталон. Беше блед — е, то се подразбира — и луничав, с невидими мигли и едва забележими вежди.

— Бил Комптън — каза главатарят.

— Стан Дейвис — каза Бил.

— Добре дошли в града. — В гласа на Стан Дейвис се долавяше лек чуждестранен акцент. Някога се е казвал Станислав Давидович, помислих си аз и бързо прогоних тази догадка от съзнанието си. Ако някой от тях разбере, че от време на време долавям по някоя мисъл от тишината в главите им, щях да остана без капчица кръв за секунди.

Дори Бил не знаеше това.

Старателно натиках всичкия си страх в най-дълбоките гънки на мозъка си и се изправих пред втренчените им погледи в цялата си прелест. Чувствах се като на рентген.

— Изглежда ми напълно подходяща — обърна се той към Бил. Трябваше да го приема като комплимент, предполагам. Един вид, потупване по рамото.

Бил наведе глава.

Вампирите не си губят времето в празни приказки. При подобни обстоятелства човек би попитал Бил как я кара шефът му Ерик; би ни запознал с присъстващите в стаята или поне с по-важните от тях. Човек — да, но не и Стан Дейвис — вампирски началник. Той вдигна ръка и един млад вампир с лъскава черна коса и испански черти моментално напусна стаята. Минута по-късно се върна, стиснал за ръка някакво момиче. Човек. Щом ме видя, девойката взе да пищи и да се дърпа.

— Помогни ми — пищеше тя. — Трябва да ми помогнеш!

Глупачка! Как да ѝ помогна в това гнездо на вампири? Нелепа молба, просто абсурдна. Повторих си го бързо наум няколко пъти, за да мога да се съсредоточа върху предстоящата работа.

Потърсих погледа ѝ и вдигнах пръст, за да я накарам да млъкне. Очите на момичето се фокусираха върху мен и тя веднага се подчини. Не притежавам хипнотичен вампирски поглед, но изобщо не съм страшна на вид. Изглеждам като всяко среднестатистическо момиче, което си вади хляба с нископлатена работа в който и да било град от южните щати, — руса, млада, с пищна пазва и слънчев загар. Напълно възможно е да не изглеждам много умна. Струва ми се, че мнозинството от хората (и вампирите) приемат, че щом си хубавка, руса и работиш като обслужващ персонал, то задължително си глупава.

Обърнах се към Стан Дейвис; вътрешно ликувах, че Бил е зад гърба ми и ме подкрепя безмълвно.

— Господин Дейвис, разбирате, надявам се, че ми е нужна по-усамотена обстановка за разпита на това момиче. Освен това трябва да знам какво точно искате от нея.

Девоичето взе да хлипа. Тихо и сърцераздирателно, но изключително дразнещо предвид обстоятелствата.

Дейвис ме погледна право в очите. Не се опитваше да ме омагьоса или подчини, просто ме изучаваше.

— Доколкото разбирам, телохранителят ти знае какви са условията на договора ми с неговия началник — каза Стан Дейвис. Ясно, разбрах. Смятаха ме за низша човешка твар. Все едно билет да говори на клиента в „Кей Еф Си“. Но аз все пак исках да съм наясно какво очакват от мен.

— Известно ми е, че сте постигнали споразумение с Район 5 — казах аз с възможно най-спокоен глас, — и ще направя всичко, което е по силите ми. Но не мога да започна, без да знам каква е целта на задачата ми.

— Искаме да разберем къде е нашият брат — отвърна Стан след дълго мълчание.

Положих огромно усилие да прикрия изумлението си.

Както споменах, някои вампири — като Бил — живеят сами. Други се чувстват по-сигурни в група, наречена „гнездо“. Щом поживеят известно време заедно, започват да се смятат за братя и сестри, а някои гнезда оцеляват в продължение на десетилетия. (Разправят, че в Ню Орлиънс една такава група просъществувала цели два века.) Преди да тръгнем от Луизиана, Бил ме уведоми, че гнездото на даласките вампири е доста голямо.

Стана ми ясно, и то без да съм мозъчен хирург, че за властен вампир като Стан е не просто необичайно, а направо унижително да изгуби един от своите братя по гнездо.

А вампирите обичат да ги унижават точно толкова, колкото и хората.

— Опишете обстоятелствата, ако обичате — казах аз, без да влагам каквито и да било емоции.

— Моят брат Фарел не се е прибирал в гнездото от пет нощи — каза Стан Дейвис.

Не се съмнявах, че вече са претърсили любимите ловни полета на Фарел и са разпитали всички обитатели на гнездото му, но въпреки

това отворих уста да попитам, като типичен представител на човешката общност. Но точно в този момент Бил докосна рамото ми. Обърнах се и той едва забележимо поклати глава. Въпросът ми би прозвучал крайно нетактично.

— А момичето? — попитах аз вместо това. Тя продължаваше да мълчи, но цялата се тресеше от страх. Единственото нещо, което я държеше на крака, беше ръката на вампира испанец.

— Работи в клуба, където Фарел е бил видян за последно. Барът е наша собственост, „Крилото на прилепа“. — Нощните заведения бяха любимо бизнес начинание за вампирите по обясними причини. Не че не можеха да отворят и денонощно ателие за химическо чистене, да речем, но един претъпкан с кръвопийци нощен клуб привличаше клиентите неудържимо.

През последните две години вампирските барове стояха на челно място в класацията за нощни забавления. Жалките хорица, които си падаха по кръвопийци, редовно висяха в техните клубове и се чудеха как да привлекат вниманието им, като за тази цел прибягваха дори до маскарадни костюми. Върволицы от туристи ходеха там от чисто любопитство и със зяпнала уста наблюдаваха както живите мъртъвци, така и техните поклонници. Рискова работна среда, откъдето и да го погледнеш.

Погледнах испанския вампир и му дадох знак да остави момичето на стола до мен. Затворих очи и се приготвих да вляза в съзнанието ѝ.

Казваше се Бетани. На двацет и една. Смятала се за луда глава и лошо момиче. И през ум не ѝ минавало в каква бея може да я вкара това. До този момент. Приела работата в „Крилото на прилепа“, за да докаже бунтарската си същност — едно решение, за което можеше да плати с живота си. Отново се обърнах към Стан Дейвис.

— Няясно сте — казах аз, поемайки огромен риск, — че ако тя предостави исканата от вас информация, трябва да си тръгне от тук невредима, нали така? — Той бе заявил, че е запознат с условията по договора, но аз исках да съм сигурна.

Бил тежко въздъхна зад гърба ми. Горкичкият! Стан Дейвис се ядоса толкова много, че очите му започнаха да хвърлят искри.

— Да — изплю най-накрая той и вампирските му зъби се показаха от възбуда. — Няясно съм. — Погледите ни се срещнаха за

секунда. И двамата знаехме, че ако това се случваше две години по-рано, даласките вампири щяха да отвлекат Бетани и да я подложат на такива мъчения, че да извлекат не само цялата информация от съзнанието ѝ, но и малко отгоре.

Излизането им на светло имаше своите преимущества, но и съответната цена. Цената в този случай бяха моите услуги.

— Как изглежда Фарел?

— Като каубой. — Стан звучеше напълно сериозно. — Носи една от онези тънки вратовръзки, джинси и риза с копчета от изкуствени перли.

Даласките вампири очевидно не си падаха по висша мода. Да бях си облякла униформата, да му се не види!

— Какъв цвят са очите и косата му?

— Кестенява коса, леко прошарена. Кафяви очи. Широка челюст. Ръст... около... метър и осемдесет.

— Стан очевидно прехвърляше наум единиците от една измервателна система в друга. — Около трийсет и осем годишен според човешките представи. Слаб, гладко избръснат.

— Искате ли да отведе Бетани в някоя по-усамотена стая? — дипломатично предложих аз.

Стан махна с ръка толкова бързо, че едва не пропуснах движението му, и след секунда — буквално — всички вампири, с изключение на Бил и самия Стан се изпариха от кухнята.

И без да се обръщам, знаех, че Бил стои облегат на стената зад мен, готов на всичко. Въздъхнах дълбоко и пристъпих към същинската част на рискованото начинание.

— Бетани, как се чувстваш? — кротко попитах аз.

— Откъде знаеш името ми? — учуди се тя и тръгна да се надига от мястото си. Седеше на пластмасов стол с колелца и аз бързо го завъртях към себе си. Стан продължаваше да заема челното място на масата. Падаше се зад гърба ми, отляво.

— Много неща знам за теб — отвърнах аз, опитвайки се да изглеждам любезна и компетентна. Започнах да събирам мислите ѝ от въздуха като ябълки от отрупано с плод дърво. — Като дете си имала куче на име Джаф, а майка ти прави най-вкусния кокосов сладкиш на света. Веднъж баща ти проиграл на карти голяма сума пари и ти си заложила видеото си, за да му спестиш разправиите с майка ти.

Бетани зяпна от изненада, напълно забравила — или поне така изглеждаше, — че животът ѝ виси на косъм.

— Изумително! Ти да не си екстрасенс? От онези, дето ги дават по телевизията?

— Не, Бетани, не съм екстрасенс — отрязах я аз. — Аз съм телепат и в момента чета мислите ти, включително и онези, за които дори не подозираш. Първо ще ти помогна да се отпуснеш, а после заедно ще възстановим събитията от дежурството ти в бара — не днешното, а онова отпреди пет нощи. — Хвърлих поглед към Стан и той кимна одобрително.

— Но аз въобще не съм си мислила за маминия сладкиш!

Опитах се да потисна въздишката си.

— Напротив, помисли си, макар и несъзнателно. Съвсем за кратко, когато погледна към най-бледата вампирка — Изабел, — защото лицето ѝ е бяло като глазурата на сладкиша. После ти мина през ум, че сигурно ще липсваш на родителите си така, както на теб ти липсва кучето Джаф.

Голяма грешка от моя страна; Бетани се завърна в реалността и отново започна да плаче.

— И защо си тук? — попита тя през сълзи.

— Тук съм, за да ти помогна да си спомниш.

— Но нали каза, че не си екстрасенс?

— Не съм. — А може би грешах? На моменти подозирах, че тази моя „дарба“ все още не се е проявила в цялата си дълбочина. А допреди да срещна Бил, винаги съм я смятала за проклятие, а не за „дарба“. — Някои екстрасенси могат да докосват предмети и да извличат от тях информация за собственика им. Други получават видения за миналото и бъдещето. Трети твърдят, че общуват с духовете на мъртвите. Аз съм телепат и умея да чета мислите на някои хора. Не е изключено да мога и да изпращам мисли, но никога не съм пробвала. — Сега вече познавах и друг телепат и можех да проведа някой и друг експеримент. Идеята ми се стори примамлива, но аз я прогоних от ума си, поне засега. Трябваше да се концентрирам върху настоящия работен проект.

Преместих се още по-близо до Бетани и набързо обмислих стратегията си. Бях още новак в целенасоченото „подслушване“ на чужди мисли. Обикновено се мъчех да ги избягвам. А сега трябваше да

приема това като служебен ангажимент, от който зависеше животът на Бетани. Че и моят.

— Виж сега, Бетани, ето какво ще направим. Ти ще си спомниш въпросната вечер, а аз ще те придружа. В съзнанието ти.

— Ще боли ли?

— Ни най-малко.

— А после?

— После си тръгваш.

— Вкъщи?

— Разбира се. — С леко променена памет, която няма да включва нито мен, нито тази вечер. Рядка проява на вампирска милост.

— Няма ли да ме убият?

— Не, разбира се.

— Обещаваш ли?

— Обещавам. — Намерих сили дори за усмивка.

— Добре — колебливо рече тя. Наместих стола ѝ така, че да не вижда Стан над рамото ми. Нямах никаква представа какво правеше той, но сега трябваше да накарам Бетани да се успокои, а бялото му като платно лице едва ли щеше да ѝ помогне.

— Красива си — неочаквано каза тя.

— Благодаря, ти също. — Е, при други обстоятелства би изглеждала по-красива, предполагам. Бетани имаше твърде малка уста или твърде голямо лице и това ѝ придаваше вечно намръщен вид, но пък има мъже, които си падат по нацупени момичета. Имаше гъста и непокорна кестенява коса, беше слаба, с малки гърди. И понеже я наблюдаваше друга жена, Бетани се тревожеше за измачканите си дрехи и размазания си грим. — Изглеждаш прекрасно — тихо казах аз и улових дланите ѝ в своите. — Сега ще се подържим за ръце известно време. Не те свалям, кълна се! — Тя се изкиска и пръстите ѝ лекичко се отпуснаха. И тогава започнах да говоря.

Тепърва трябваше да свиквам с новата си роля. Вместо да потискам телепатичните си способности, аз ги развивах, с подкрепата на Бил. Използвах човешкия персонал във „Вамптазия“ за лабораторни мишки. Бях открила, и то почти случайно, че мога да хипнотизирам хората за нула време. Без да ги омагьосвам или нещо подобно, получавах плашещо лесен достъп до съзнанието им. Когато разбереш

кое е онова, което истински успокоява даден човек, не е трудно да го приведеш в състояние, близко до транс.

— Какво ти доставя най-голямо удоволствие, Бетани? — попитах аз. — Да ходиш на масаж? Или може би на маникюр? — Взрях се внимателно в мислите на Бетани и избрах най-бързия път до целта си.

— В момента ти правят прическа — казах аз с равен и тих глас. — Намираш се в салона на твоя любим фризьор... Джери. Косата ти е безупречно сресана... Внимателно разделя кичурите, защото е много гъста. Ще му отнеме доста време да я подстриже, но Джери ще го направи с удоволствие, защото косата ти е здрава и лъскава. Джери хваща един кичур... и внимателно клъцва крайчето му с ножицата. Малкото снопче коса пада върху найлоновото наметало и се плъзва на пода. Усещаш как пръстите му отново докосват косата ти, вземат нов кичур, подрязват го... и това се повтаря... отново... и отново... От време на време Джери я сресва, за да провери дали я подстригва равномерно. Толкова е приятно... седиш си на стола и си почиваш, а някой друг се грижи за косата ти. Наоколо няма никого... — Грешка! Усетих как Бетани се почувства неловко. — Всъщност не, в салона има и други клиенти. Говорят си тихичко... бръмчи сешоар... Пръстите му отново докосват косата ти, хващат кичур, сресват го...

Нямах представа как би коментирал метода ми на работа някой опитен хипнотизатор, но поне в този случай успях да постигна целта си. Съзнанието на Бетани беше в покой и просто чакаше да получи задача. Продължих да говоря със същия равен глас.

— Докато Джери се занимава с косата ти, ние с теб ще си поговорим за онази вечер в бара. Той няма да спре да подстригва, чу ли?... Започни от момента, в който се приготвяш да тръгнеш към бара. Не ми обръщай внимание, аз съм просто едно кълбо въздух зад гърба ти. Може да чуваш гласа ми, но той идва от някой ъгъл във фризьорския салон. Ти дори няма да разбираш какво точно казвам, освен ако не чуеш името си. — След тези думи се потопих дълбоко в паметта на момичето.

Бетани се намираше в малкия си, сравнително спретнат апартамент, който делеше със своя колежка от „Крилото на прилепа“, известна като Дезире Дюма. Пухкавата блондинка Дезире Дюма изглеждаше — според Бетани — точно като псевдонима си: самозвана съблазнителка, уверена в собствената си привлекателност.

Докато придружавах сервитьорката в дебрите на съзнанието ѝ, се чувствах така, сякаш гледах много скучен филм. Бетани имаше добра памет. Прекалено добра, бих казала. Прехвърлих набързо досадните подробности като спора на Бетани и Дезире за предимствата и недостатъците на два вида спирала за мигли и стигнах до момента, в който Бетани и Дезире най-после излязоха и тръгнаха заедно към бара. Дезире работеше в магазина за сувенири към „Крилото на прилепа“. Облечена в червено бюстие и с черни ботуши, тя продаваше безбожно скъпи вампирски сувенири. Слагаше си изкуствени резци и се снимаше с туристите срещу добри бакшиши. Слабичката, срамежлива Бетани беше скромна сервитьорка и вече цяла година си мечтаеше да започне работа в сувенирния магазин, където едва ли щеше да получава големи бакшиши, но пък заплатата ѝ щеше да е по-висока, а при липса на клиенти щеше да има възможност да си почива седнала. Мечтата ѝ продължаваше да бъде мираж и тя, бедничката, много завиждаше на Дезире. Нищо особено като информация, но аз все пак я предадох на Стан.

За пръв път през живота си навлизах толкова дълбоко в нечие съзнание. Прониквайки в мислите ѝ, се опитвах да отсявам зърното от плявата, но не ми се получаваше. Накрая спрях да се мъча и започнах да споделям всичко, което минаваше пред погледа ми. Бетани бе напълно спокойна в ръцете на фризьора си Джери. Оказа се, че си спомня чудесно и най-дребните детайли, така че до този момент всичко вървеше според очакванията ми.

По време на смяната си Бетани сервираше синтетична кръв на четирима вампири: червенокоса жена; ниска, набита дама с испански черти и черни като смола очи; рус тийнейджър с антични татуировки; и мъж с кестенява коса, издадена напред челюст и тънка каубойска вратовръзка. Ура! Фарел се бе запечатал в паметта на Бетани. Трябваше да потисна изненадата и вълнението си, за да не наруша спокойствието на Бетани.

— Това е той, Бетани — прошепнах. — Какво си спомняш за него?

— А, този ли? — силно извика Бетани и така ме стресна, че едва не подскочих от стола си. Тя насочи мисълта си към Фарел и се съсредоточи. Поръчал си две бутилки кръв, нула положителна, и ѝ оставил бакшиш.

Между веждите на Бетани се появи дълбока бръчка. Миличката, ровеше в съзнанието си с всички сили, за да изпълни молбата ми. От мозъчните ѝ гънки започнаха да изплуват парченца информация и тя насочваше вниманието си към онези от тях, които се отнасяха до вампира с кестенявата коса и каубойска вратовръзка.

— Тръгна към тоалетната с русото момче — каза тя и в съзнанието ѝ се появи образът на русия татуиран вампир, най-младия от групичката. Ако бях художник, можех да го нарисувам.

— Млад вампир, на не повече от шестнайсет. Рус, татуиран — прошепнах аз към Стан. Той се изненада. За малко да пропусна реакцията му, защото заниманието ми изискваше концентрация като на жонгльор, но бях почти сигурна, че се изненада. Смутих се леко, но продължих.

— Сигурна ли си, че беше вампир?

— Поръча си кръв и я изпи — отвърна Бетани. — Имаше бледа кожа... тръпки да те побият. Да, сигурна съм.

И е тръгнал към тоалетната с Фарел. Разтревожих се. Вампирите нямаха друга причина да влязат в тоалетна, освен ако вътре не ги чакаше човек, който да им предложи секс или храна. Или (идеалната комбинация) и двете едновременно. Отново потънах в спомените на Бетани. Видях как обслужи още няколко клиенти, но не успях да разпозная никого.

Огледах внимателно и останалите посетители, повечето от които изглеждаха напълно безобидни. Един от тях — мургав мъж с гъсти мустаци — ми се стори познат, затова веднага насочих вниманието си към спътниците му: висок, слаб мъж с дълга до раменете руса коса и закръглена, ниска жена с една от най-грозните прически на света.

Имах няколко въпроса към Стан, но исках първо да приключа с момичето.

— Вампирът каубой появи ли се отново, Бетани?

— Не — отвърна тя след кратко мълчание. — Не го видях повече. Внимателно проверих съзнанието ѝ за бели петна; не бих могла да възстановя изтритото, но поне щях да разбера дали някой е ровичкал вътре преди мен. Не открих нищо подобно. А тя със сигурност се опитваше да се сети. Усещах как се напруга да извика образа на Фарел и как полака-лека самата тя започва да ми се изплъзва.

— А русият младеж? Онзи с татуировките?

Бетани се замисли, наполовина излязла от състоянието на транс.

— И него не съм виждала — отвърна тя. През съзнанието ѝ се плъзна някакво име.

— Какво беше това? — попитах аз, все така тихо и спокойно.

— Нищо! Нищо! — извика тя и напусна фризьорския салон с гръм и трясък. Хипнотизаторските ми способности бяха далече от съвършенството, за жалост.

Бетани искаше да предпази някого; искаше да спести на този човек изпитанието, през което самата тя минаваше. Опита се да пропъди името му от съзнанието си, но аз бях по-бърза от нея и успях да го видя. Бетани смяташе, че този човек знае нещо повече. Сметнах за ненужно да я уведомявам, че знам тайната ѝ, затова просто ѝ се усмихнах и казах на Стан, без да поглеждам към него:

— Може да тръгва. Взела съм всичко.

С наслада попих облекчението, изписано по измъченото лице на Бетани, и чак тогава се обърнах към Стан. Беше усетил, че крия коз в ръкава си, но предпочиташ да си трае. Кой би могъл да предположи какво се върти из вампирските глави, особено ако са нащрек! Ала нещичко ми подсказваше, че ме е разбрал.

Стан не обели и дума на глас, но в стаята влезе млада вампирка, която изглеждаше като връстница на Бетани. Много уместен избор. Момичето се наведе над Бетани, улови я за ръката и се усмихна, изваждайки на показ резците си в цялата им прелест.

— Хайде да те отведем вкъщи, а?

— О, страхотно! — Облекчението на Бетани се изписа върху челото ѝ с неоновы букви. — О, страхотно... — колебливо повтори тя. — Ъммм... наистина ли ще ме отведете вкъщи? Вие...

Но вампирката погледна Бетани право в очите и каза:

— Няма да си спомняш нищо за този ден и тази нощ, с изключение на партито.

— Парти ли? — Гласът ѝ звучеше някак лениво и с едва доловима нотка на любопитство.

— Тази вечер имаше парти — поясни младата вампирка, докато извеждаше Бетани от стаята. — Страхотен купон... и там ти се запозна с един симпатичен младеж, с когото си прекара чудесно... — продължи да шепне в ухото ѝ тя, докато затваряше вратата зад гърба си. Надявах се да ѝ създаде приятен спомен.

— Е? — нетърпеливо попита Стан.

— Бетани си помисли, че мъжът от охраната на клуба може да знае повече. Видяла го да влиза в тоалетната буквално по петите на Фарел и незнайния рус вампир.

Онова, което аз не знаех — не че възнамерявах да питам Стан, — бе дали вампирите правеха секс помежду си. Сексът и храната вървяха ръка за ръка в тяхното ежедневие и аз просто не можех да си представя вампир в гореща сцена с нечовек — тоест със същество, от което не може да пие кръв. Пиеха ли вампирите кръв един от друг за удоволствие? Знаех много добре, че когато някой от тях е ранен, другите му се притичват на помощ и даряват от собствената си кръв, за да му помогнат да оздравее. Но не бях чувала да го правят при други обстоятелства. А както вече споменах, няха никакво желание да разпитвам Стан. Може би щях да повдигна въпроса пред Бил, когато всичко това приключеше.

— Значи ти видя в главата ѝ следното: Фарел е бил в бара и е отишъл в тоалетната заедно с млад татуиран вампир с дълга руса коса — обобщил Стан. — Охранителят ги е последвал незабавно.

— Точно така.

Последва дълга пауза. Стан очевидно планираше следващия си ход. Аз просто стоях и се радвах, че не чувам и дума от вътрешния му монолог. Никакви проблясъци, никакви откровения.

Тези моментни докосвания до съзнанието на вампирите се случваха изключително рядко. С Бил не бях имала подобно преживяване, а дълго време дори не знаех, че това е възможно. Затова и общуването с него ми доставяше истинска наслада. За пръв път през живота си усещах, че мога да имам нормална връзка с мъж. Не жив, разбира се, но човек не може да има всичко.

Сякаш прочел мислите ми, Бил положи длан върху рамото ми. Погалих хладните му пръсти и ми се прииска да стана и да го прегърна. Би било неразумно да го правя пред Стан. Току-виж огладнял...

— Не познаваме вампира, с когото Фарел е влязъл в тоалетната — обади се най-после Стан. Доста лаконичен отговор след цялото това мислене. Може да се е канел да ми даде по-подробно обяснение, но да е стигнал до извода, че не съм достатъчно умна, за да го разбере. Много важно! Предпочитах да съм подценявана, отколкото

надценявана. А и какво значение всъщност имаше? Но все пак запомних въпроса си, за да му потърся отговор по-късно.

— А кой е този служител от охраната?

— Казва се Ре-Бар — отвърна Стан. В интонацията му се усещаше лека антипатия. — Той е вампирски поклонник.

Гледай ти! Работа мечта. Хем работи за тях, хем се забавлява. На това му се вика късмет.

— Но какво би могъл да направи той, ако някой вампир започне да буйства? — попитах аз от чисто любопитство.

— Негова грижа са само хората. Установихме, че вампирите охранители не умеят да контролират силата си.

Изобщо не исках да си го представям.

— Ре-Бар тук ли е?

— След малко ще го доведат — отвърна Стан, без да се консултира с никого от обкръжението си. Очевидно контактуваше с тях чрез телепатия. За пръв път ставах свидетел на подобно нещо. Можех да се обзаложа, че Ерик не умее да прониква в мислите на Бил. Явно Стан притежаваше специална дарба.

Докато чакахме, Бил се настани на стола до мен и улови ръката ми. Миличкият ми! Разбираше ме и без думи. Опитах се да се отърся от напрежението и да събера сили за следващия сеанс. Но имаше нещо около вампирите в Далас, което ме притесняваше, и то сериозно. Тревожеше ме и клиентелата на бара, особено мъжът, който ми изглеждаше познат отнякъде.

— О, не! — внезапно извиках аз, след като се сетих откъде го познавам.

Вампирите се изправиха на нокти.

— Какво, Суки? — попита ме Бил.

Стан изглеждаше като изсечен от лед. Очите му наистина светеха в зелено, не си въобразявах.

Взех да заеквам от бързане да им разкажа всичко.

— Свещеникът! — обърнах се аз към Бил. — Мъжът, който ме дърпаше на летището и после избяга. Той беше в бара. — Различната обстановка и цивилните дрехи ме бяха заблудили по време на сеанса ми с Бетани, но сега вече бях сигурна.

— Ясно — бавно изрече Бил. Той имаше невероятна памет и изобщо не се съмнявах, че лицето на свещеника е запечатано там като

на снимка.

— Още на летището се усъмних, че не е свещеник, а сега вече знаем, че е бил в бара по същото време, когато Фарел е изчезнал — казах аз. — Облечен в нормални дрехи. Без бялата якичка и черното расо.

В стаята се възцари мълчание.

— Но този човек, този... мним свещеник... не би могъл да отведе Фарел против волята му дори и с помощта на двамата си придружители — деликатно отбеляза Стан.

Наведох глава и се загледах в ръцете си. Не исках да изричам подозрението си на глас. Бил, също като мен, мъдро запази мълчание.

Най-сетне Стан Дейвис, главен вампир на Далас, каза:

— Бетани си спомни, че някой е влязъл в тоалетната с Фарел. Вампир, когото не познавам.

Кимнах, като старателно избягвах погледа му.

— Значи този вампир е помогнал за отвличането на Фарел.

— Фарел гей ли е? — невинно попитах аз, все едно въпросът току-що ме е цапнал по челото.

— Има предпочитания към мъже, да. Мислиш, че...

— О, не, нищо не мисля — отвърнах аз и подкрепих думите си с усилено клатене на глава. Бил стисна пръстите ми... ох... доста болезнено.

Мълчахме напрегнато чак до завръщането на младата вампирка, която доведе със себе си едрият мъж, когото бях видяла в спомените на Бетани. Трябва да призная, че реалният му образ леко се разминаваше с видението на сервитьорката; в нейните очи той изглеждаше помускулест, по-слаб, по-обаятелен и по-спретнат. Но определено ставаше въпрос за един и същ човек — Ре-Бар.

Веднага забелязах, че нещо с него не е наред — следваше вампирката с бодра крачка и глуповато се усмихваше на всички присъстващи. Доста необичайно поведение! Всеки човек би се напрегнал в присъствието на гневни вампири, дори съвестта му да е чиста като сълза. Станах от стола си и тръгнах към него. Ре-Бар ме гледаше с радостно очакване.

— Здравсти, приятел — тихо казах аз и протегнах ръка за поздрав. Здрависах се набързо и отстъпих назад. Изпитах желание да глътна нещо обезболяващо и да си легна.

— Да — обърнах се аз към Стан. — Има дупка в главата. Със сигурност.

Стан скептично огледа черепа на Ре-Бар.

— Как така дупка?

— Как е хавата, шефе? — попита Ре-Бар. Можех да се обзаложа, че през последните петстотин години никой не се бе обръщал така към Стан Дейвис.

— Чудесно, Ре-Бар. При теб? — отвърна Стан със завидно самообладание.

— Ами... при мен всичко е тип-топ — ухили се Ре-Бар. — Аз съм най-щастливият кучи син на земята... Опа, извинявам се на дамата.

— Извинен си — смотолевих аз.

— Какво му има, Суки? — попита Бил.

— Прогорили са му дупка в главата — отвърнах. — Не знам по какъв друг начин да го кажа. Не ми е ясно как точно е направено, защото за пръв път срещам подобен случай. Но когато погледна в мислите и спомените му, там виждам единствено дупка. Огромна дупка. Все едно Ре-Бар се е подложил на операция за отстраняване на малък тумор, но хирургът е махнал и далака, и апендикса, за всеки случай. Когато изтривате някакъв спомен, вие го замествате с друг, нали така? — Махнах с ръка във въздуха, за да покажа, че имам предвид всички вампири. — Е, някой е откъснал парче от съзнанието му, но не го е заместил с друго. Нещо като лоботомия — добавих аз в пристъп на вдъхновение. Много книги съм прочела. В училище не ми беше лесно с тази моя дарба и се спасявах с четене. Предполагам, че съм самоука.

— Значи всичко, което Ре-Бар е знаел за изчезването на Фарел, е изгубено — обобщи Стан.

— Аха, заедно с част от неговата индивидуалност и куп други спомени.

— Но иначе си е... наред, нали?

— Ами да, предполагам. — За пръв път виждах подобен случай; дори не предполагам, че е възможно. — Но не знам колко полезен ще е като охранител — добавих откровено.

— Това си е трудова злополука и ние ще се погрижим за него. Може да чисти клуба след затваряне. — Усещах настойчивото му

желание да остави у мен впечатлението, че вампирите могат да бъдат състрадателни или поне почитени.

— Божичко! Това ще е супер! — Лицето на Ре-Бар сияеше. — Благодаря, господин Стан.

— Отведи го у тях — нареди Стан на асистентката си и тя незабавно повлече лоботомирения здравеняк към вратата.

— Кой би могъл да се отнесе така грубо с горкия човечец? — чудеше се Стан.

Бил замълча. Не му влизаше в работата да умува, а да ме охранява. В стаята влезе друга вампирка. Червенокоса. Била на смяна в бара през същата паметна нощ.

— Забелязахте ли нещо необичайно в нощта на изчезването на Фарел? — попитах аз направо, без да се съобразявам с протокола.

Тя изръмжа насреща ми и белите ѝ зъби блеснаха на фона на аленото ѝ червило.

— Отговори на момичето — скастри я Стан.

Лицето ѝ мигновено омекна.

— Не си спомням — отвърна тя след кратка пауза. Значи способността на Бил да помни подробности беше индивидуална особеност. — Видях го за не повече от една-две минути.

— Можеш ли да приложиш и върху Рейчъл същото, което направи със сервитьорката?

— Не — светкавично отвърнах аз с една октава по-високо. — Вампирите са като затворени книги за мен. Нямам никакъв достъп до мислите им.

— А да ти се е мяркал пред погледа рус вампир на видима възраст около шестнайсет? С древни сини татуировки по ръцете и тялото?

— О, да! — веднага отвърна червенокосата Рейчъл. — Древноримски татуировки, ако не се лъжа. Грубички, признавам, но много интересни. Запомних го, защото не е идвал в бара да иска от Стан разрешително за лов.

Значи на вампирите, които минават през чужда територия, им трябва нещо като посетителски пропуск? Виж ти!

— Видях го да говори с някакъв човек — уточни Рейчъл. Носеше сини джинси и зелен пуловер, който изглеждаше невероятно топъл. Но за вампирите околната температура беше без значение. Погледна към

Стан, после към Бил, който ѝ кимна да продължи. — Тъмнокос човек с мустаци, ако не греша. — Тя махна с ръка и въздъхна, сякаш искаше да каже: „Хора! Всичките ми изглеждат еднакво!“.

След като Рейчъл излезе, Бил попита дали в къщата има компютър. Стан отвърна, че има, и погледна към Бил с нескрито любопитство, когато той поиска позволение да го използва и се извини, че не е взел лаптопа си. Стан кимна. Преди да затвори вратата зад гърба си, Бил спря и колебливо ме попита:

— Нали не се тревожиш, Суки?

— Не. — Постарах се да звуча убедително.

— Няма защо да се тревожи — обади се Стан. — Трябва да прослуша още няколко души.

Кимнах и Бил излезе. Усмихнах се на Стан, както правя винаги, когато съм напрегната. Не особено весела усмивка, но все пак по-добре от писък.

— Отдавна ли сте заедно с Бил? — попита той.

— От няколко месеца. — Колкото по-малко знаеше за нас, толкова по-спокойна щях да се чувствам.

— Добре ли ти е с него?

— Да.

— Обичаш ли го? — Гласът му звучеше закачливо.

— Не е твоя работа — ухилих се аз. — Не спомена ли, че има още хора за прослушване?

Следвайки отработената с Бетани процедура, подържах още няколко ръце и прерових куп отегчителни мозъци. Бетани се оказа най-наблюдателна от всички. Останалите — още една сервитьорка, един барман (човек) и един редовен посетител (вамписки поклонник), дошли по собствено желание, — имаха скучни мисли и ограничена памет. Разбрах обаче, че барманът укрива крадени домакински стоки, и след като си тръгна, препоръчах на Стан да наеме друг служител на негово място, ако не иска да бъде въввлечен в полицейско разследване. Стан се впечатли от това повече, отколкото предполагах. Тревожех се да не започне да прибягва до услугите ми за щяло и нещяло.

Бил се върна тъкмо когато приключвах с последния служител на бара. Стори ми се доволен, затова реших, че заниманието му е било успешно. Напоследък прекарваше почти цялото си време на компютъра, а това не ми се нравеше особено.

— Татуираният вампир — каза Бил, когато в стаята останахме само тримата, — носи името Годрик, макар че през миналия век са го наричали Годфри. Той е ренегат. — Не знам за Стан, но аз бях впечатлена. За няколко минути престой на компютъра Бил бе отхвърлил сериозна детективска работа.

Стан изглеждаше потресен. А аз, предполагам, съм изглеждала озадачена.

— Съюзил се е с радикално настроена човешка групировка. Подготвя се да извърши самоубийство. — Бил говореше на мен, защото Стан бе потънал в собствените си мисли. — Планира да посрещне слънцето. Дотегнал му е „животът“.

— Но ще си вземе и придружител, така ли? — Нима Годфри се канеше да повлече и Фарел със себе си?

— Предал ни е на Братството — каза Стан. Предал е дума, която звучи твърде мелодраматично, но в тона на Стан нямаше и капка ирония. Бях чувала за Братството, макар да не познавах нито един явен негов член. Братството на слънцето за вампирите можеше да се сравни с ку-клукс-клан за афроамериканците. Най-бързо разрастващият се култ в Америка.

На хоризонта се задаваше буря.

[1] Мястото, където на 22 ноември 1963 г. е извършено покушението срещу американския президент Джон Ф. Кенеди. — Б.пр.

↑

[2] На затревената могила в близост до книгохранилището е била монтирана камерата на Ейбрахам Запрудер, с която случайно е бил заснет безценният исторически запис на покушението. — Б.пр. ↑

5.

Съществуваха немалко хора, които не искаха да делят планетата си с вампири. И макар вампирите винаги да са били помежду ни, тези хора не можеха да се примирят с излизането им на светло и непрестанно крояха планове за тяхното унищожаване. И — също като вампирите ренегати — не придиряха относно начините за убийство.

Ренегати бяха онези живи мъртъвци, които страдаха за миналото и смятаха, че хората не бива да знаят за тяхното съществуване. Ренегатите отказваха да пият синтетична кръв и вярваха, че вампирите трябва да се завърнат към загадъчната си невидимост. Те убиваха хора за удоволствие, защото копнееха за възобновяването на вампирските гонения и смятаха, че така могат да принудят „модерните“ вампири да се върнат към предишната си форма на съществуване. Освен това гоненията бяха и средство за контрол на популацията.

А сега научавах от Бил, че някои много стари вампири започват да изпитват мъчително разкаяние или най-обикновена скука и просто решават да „посрещнат слънцето“ — тоест самоубиват се, като остават на улицата след пукването на зората.

И ето че изборът ми на гадже отново ме хвърляше в такива дълбини на познанието, в каквито не бих нагазила при нормални обстоятелства. Никога не би ми хрумвало — ни наяве, ни насън — да въртя любов с жив мъртвец, ако не беше пустата му телепатия. Винаги съм изглеждала като черна овца в очите на обикновените младежи. Нима е възможно да излизаш с някого и съзнанието му да е разтворено пред очите ти като книга? Бил сложи началото на най-щастливия период от живота ми. Но не мога да отрека, че откакто го познавам, се сблъсках с повече неприятности, отколкото през всичките двайсет и пет години от досегашни ми живот.

— Предполагате, че Фарел е вече мъртъв, така ли? — попитах аз, опитвайки се да фокусирам вниманието си върху настоящата кризисна ситуация. Мразех да задавам такива въпроси, но просто се налагаше.

— Може би — отвърна Стан след дълга пауза.

— Възможно е да го държат затворен някъде — обади се Бил. — Обикновено канят журналисти на тези... церемонии.

Стан остана загледан в една точка пред себе си в продължение на минута. После се изправи.

— Един и същ човек е бил и в бара, и на летището — обобщи той. Стан, страховитият главатар на даласките вампири, крачеше напред-назад из стаята и движенията му ме изнервяха до лудост. Нямах намерение да му го казвам, разбира се; намирах се в неговия дом, и то в много трагичен за гнездото момент. Но дългото мълчание ме побъркваше, а освен това умирах за сън.

— Но как са разбрали, че аз ще съм на летището по това време? — попитах, опитвайки се да звуча бодро.

Ако има нещо по-лошо от втрещен в теб вампир, то това са двама втрещени в теб вампири.

— За да научат за пристигането ти предварително... е нужен предател — каза Стан. Въздухът в стаята взе да трепти и пука от искрите, които хвърчаха от очите му.

На мен обаче ми хрумна нещо много по-логично и далеч не толкова драматично. Откъснах едно листче от бележника на масата и написах: „Може би ви подслушват“. И двамата ме изгледаха така, сякаш им предлагам сандвичи от „Макдоналдс“. Вампирите, с всичките им свръхестествени способности, понякога са съвършено слепи за техническия напредък на човечеството. Двамата мъже си размениха озадачени погледи, лишени от всякаква инициатива.

Да вървят по дяволите, помислих си аз. Имах представа за тези неща единствено от филмите, но съобразих, че ако някой бе идвал да сложи „бръмбар“ в тази стая, то със сигурност е бързал и е бил изплашен до смърт. Значи устройството беше скрито наблизко, и то не много старателно. Свалих сакото и обувките си. Стан така или иначе възприемаше хората като низши твари, затова смело се мушнах под заседателната маса и запълзах по цялата ѝ дължина, като избутвах столовете настрана. За пореден път съжалих, че облякох пола, а не панталон.

На около два метра разстояние от краката на Стан забелязах малка тъмна издупина, която се открояваше върху светлото дърво. Огледах я внимателно и макар да нямах фенерче, можех да се обзаложа, че не става въпрос за стара дъвка.

Нямах представа какво да правя с находката. Запълзях обратно и се появих — цялата в прахоляк — точно до краката на Стан. Неохотно поех протегнатата му ръка и само след част от секундата вече бях на крака, с лице към него. Не беше много висок и се наложи да го гледам право в очите, колкото и да не ми се искаше. Дадох му знак да мълчи и посочих с пръст под масата.

Бил изхвърча от стаята. Лицето на Стан побеля още повече, а очите му гневно засвяткаха. Извърнах глава настрана. Не исках да се намирам в полезрението му точно когато осмисля факта, че някой е сложил подслушвателно устройство в собствената му зала за аудиенции. Действително го бяха предали, просто начинът леко се разминаваше с очакванията му.

Опитах се да измисля нещо, което да му е от полза, но не успях и само се усмихнах глуповато. По навик посегнах да стегна конската си опашка, но осъзнах, че косата ми все още е прибрана на кок, макар и вече доста пораздърпан. Залових се да оправям прическата си, за да не ми се налага да поглеждам Стан в очите.

Бил най-после се завърна и сякаш камък падна от плещите ми. С него влязоха Изабел и миячът на чинии, понесъл в ръце купа вода.

— Съжалявам, Стан — каза Бил. — Опасявам се, че Фарел е мъртъв, съдейки по последните разкрития. Ако няма да сме ти нужни повече, Суки и аз се прибираме в Луизиана с утрешния полет. — Изабел кимна към масата и мъжът остави купата отгоре.

— Прибирайте се — отвърна Стан с леденостуден глас. — Изпратете ми сметка за разходите си. Господарят ви Ерик изрично настоя за това. Някой ден трябва да се срещна с него. — Нещо в тона му загатваше, че срещата няма да е приятна за Ерик.

— Ама че глупак! — извика Изабел. — Разля чашата ми! — Бил протегна ръка, изскубна „бръмбара“ изпод масата и светкавично го пусна в купата с вода, а Изабел я изнесе от стаята, като внимаваше да не я разлее. Придружителят ѝ остана с нас.

Всичко мина лесно и просто. Оставаше ни да се надяваме, че инсценираният диалог бе успял да заблуди врага. Всички се отпуснахме и дори Стан вече не изглеждаше чак толкова страшен.

— Изабел спомена за опасението ви, че Фарел може да е отвлечен от Братството — каза мъжът. — Ако тази млада дама ме

придружи утре до Центъра на Братството, бихме могли да проверим дали в скоро време не планират провеждането на някакви церемонии.

Бил и Стан го погледнаха дълбокомислено.

— Добра идея — отвърна Стан. — Двойките събуждат по-малко подозрения.

— Суки? — попита Бил.

— Ясно е, че вие няма как да отидете — казах аз. — Няма да е зле да огледаме наоколо, ако смятате, че наистина е възможно да държат Фарел точно там. — Ако успееш да разбере нещо повече за обстановката в Центъра на Братството, можеше и да предотврати нападението на вампирите. Те едва ли възнамеряваха да ходят в полицията, за да пускат заявление за изчезнал близък или да ръчкат полицаите да правят обиск. Въпреки желанието на даласките вампири да спазват човешките закони, не се съмнявах нито за миг, че ако техен събрат бе затворен в Центъра против волята му, кръвопийците щяха да изтрепят доста народ. Може би имах шанс да предотвратя тази касапница и да открия изчезналия Фарел.

— Ако този татуиран вампир е ренегат и планира да срещне слънцето, вземайки Фарел със себе си, и ако цялата тази работа се организира с любезното съдействие на Братството, значи мнимият свещеник от летището би трябвало да работи за тях. Те вече те познават — отбеляза Бил. — Ще се наложи да носиш перука. — На лицето му грейна доволна усмивка.

Перука в тази жега. Дявол да го вземе! Опитах се да прикрия раздразнението си. В крайна сметка, по-добре да ме сърби главата, отколкото да ме разпознаят като жената, която съдейства на вампирите. Все пак отивах на посещение в Центъра на Братството.

— Няма да е зле да ме придружи още един човек — признах аз, макар да не ми се искаше да въвличам в опасност и другиго.

— Това е приятелят на Изабел — каза Стан и млъкна. Вероятно ѝ пращаше сигнали или каквото там правеше, когато искаше да се свърже с подчинените си.

Както и очаквах, Изабел пристигна на мига. Много удобен начин за комуникация. Не ти трябва нито телефон, нито радиостанция. Дали сигналът отслабваше след определено разстояние? Слава богу, че Бил не можеше да ми праща безмълвни съобщения; бих се чувствала като

робиня. Зачудих се дали похватът на Стан действаше и върху хора. Само се чудех, изобщо не исках да узнавам...

Мъжът реагира на присъствието на Изабел като ловджийска хрътка, подушила пъдпъдък. Или по-скоро като гладен човек, на когото са сервирали сочна пържола, но трябва да изчака молитвата преди хранене. Направо му потекоха лигите. Искрено се надявах, че не изглеждам така нелепо в присъствието на Бил.

— Изабел, твоят човек прояви желание да придружи Суки до Центъра на Слънчевото Братство. Дали би могъл да изглежда убедително в ролята на потенциален „новопокръстен“?

— Да, смятам, че би могъл — отвърна Изабел и погледна приятеля си право в очите.

— Имаме ли посетители тази вечер?

— Да, един, от Калифорния.

— Къде е?

— В къщата.

— Идвал ли е в тази стая? — Естествено, Стан би предпочел да не познава вампира или човека, поставил бръмбара.

— Да.

— Доведи го.

Пет минути по-късно Изабел се върна заедно с висок на ръст вампир. Много висок; метър и деветдесет, ако не и повече. Мускулист, гладко избръснат, със сламеноруса коса. Забих поглед в краката си и усетих как Бил застина на мястото си.

— Това е Лейф — представи го Изабел.

— Лейф — любезно рече Стан. — Добре дошъл в гнездото ми. Тази вечер тук възникна малък проблем.

Продължавах да гледам в земята. Копнеех да остана насаме с Бил за две минути и да разбера какво, по дяволите, ставаше, защото този вампир не беше никакъв „Лейф от Калифорния“.

Това беше Ерик!

Бил улови ръката ми и нежно я стисна, а аз му отвърнах по същия начин. После ме прегърна и аз се облегнах на гърдите му. Господи, така ми се искаше да си почина!

— Мога ли да помогна с нещо? — учтиво попита Ерик... тоест, хм, Лейф.

— Изглежда, някой е влязъл в тази стая и е извършил шпионски акт.

Много уместна формулировка. Стан не искаше да уточнява, че става въпрос за подслушване. Страхотна идея от гледна точка на факта, че наоколо се подвизаваше предател.

— Аз съм гост в гнездото ви и нямам проблем нито с вас, нито с вашите подчинени.

Спокойното и искрено отрицание в гласа на Лейф звучеше впечатляващо, особено след като знаех, че блъфтира, за да постигне неznайната си вампирска цел.

— Извинете... — започнах плахо аз.

Стан видимо се подразни от намесата ми, но на мен вече не ми пукаше.

— Но това... хм, устройство... няма как да е сложено тук днес — казах аз, стараяйки се да не звуча наставнически, — а по-отдавна, щом са разбрали за точния час на кацането ни в Далас.

Стан ме гледаше с абсолютно неразгадаемо изражение на лицето.

Като ще е гарга, да е рошава, казах си аз и смело продължих:

— И пак извинете, но съм капнала от умора. Може ли Бил да ме отведе в хотела?

— Ще помолим Изабел да те изпрати — презрително отвърна Стан.

— Не, сър.

Русите вежди на Стан се надигнаха чак над очилата му.

— Не? — Сякаш за пръв път чуваше тази дума.

— Според условията на договора ми навсякъде трябва да ме придружава вампир от моя окръг. Този вампир е Бил. И крачка няма да направя без него посред нощ.

Стан отново ме дари с един от онези негови безкрайно дълги погледи. Добре че все пак свърших някаква работа с разкриването на „бръмбара“, инак едва ли щях да достигна дълголетие.

— Тръгвайте — каза той и двамата с Бил не чакахме втора покана. Нямахме как да помогнем на Ерик дори и да искахме; да не говорим, че можехме и неволно да го издадем. По-скоро аз — с някой мой жест или дума, а Стан не пропускаше нищичко. Вампирите добре познават слабостите на хората, защото от векове ги дебнат така, както хищникът дебне плячката си.

Изабел излезе с нас, за да ни закара до хотела с колата си. Улиците на Далас бяха доста по-тихи в сравнение с пътуването ни до гнездото по-рано същата вечер. По мои груби сметки оставаха по-малко от два часа до съмване.

— Благодаря — учтиво казах аз, когато колата спря под козирката на „Тихият пристан“.

— Моят човек ще дойде да те вземе в три следобед — обади се Изабел.

Засърбя ме езикът да кажа „Слушам!“ и да козирувам, но потиснах желанието си и просто казах, че ще го очаквам.

— Как се казва той? — попитах.

— Казва се Хюго Айрес.

— Добре.

Влязох във фоайето и спрях да изчакам Бил. Той пристигна само няколко секунди по-късно и двамата мълчаливо влязохме в асансьора.

— У теб ли твоят ключ? — попита ме той пред вратата на стаята.

— А твоят къде е? — сънено и не много любезно попитах аз.

— Просто исках да видя как ще го извадиш — усмихна се той.

Настроението ми моментално се подобри.

— Намери го сам, ако искаш — предложих аз.

По коридора се зададе вампир с дълга до кръста черна коса, прегърнал пухкаво девойче с рижи къдрици. Бил изчака да влязат в стаята си и започна да търси ключа.

Откри го доста бързичко.

Щом влязохме вътре, той ме взе на ръце и започна да ме целува. Имахме да обсъждаме толкова много неща, но нито на мен ми се говореше, нито на него.

Хубавото на полите, както се оказа, е удобството да се запретват, особено ако прашките лесно се свалят. Сивото сако полетя към пода, миг по-късно до него кацна бялата риза, ръцете ми обвиха шията на Бил...

И точно когато той се мъчеше да разкопчае панталона си, без да се налага да ме сваля от врата си, на вратата се почука.

— По дяволите! — прошепна той в ухото ми. — Изчезвай, който и да си. — Увих се още по-силно около него, а той сръчно свали щипката от косата ми и зарови пръсти в нея.

— Трябва да говоря с теб — чу се познат глас иззад дебелията врата.

— Не! — изпъшках аз. — Едва ли е Ерик. — Единственото същество на света, което бяхме длъжни да приемем.

— Ерик е! — чу се глас отвън.

Отпуснах краката си и Бил нежно ме спусна на пода. Влетях ядосана в спалнята и нахлузих халата си за баня. Хич не ми се занимаваше с копчета и илици.

Върнах се тъкмо когато Ерик казваше на Бил, че се е справил добре тази вечер.

— Ти също беше невероятна, Суки — каза Ерик и едва отлепи очи от късия ми розов халат. Вдигнах поглед към него — нагоре, и още по-нагоре — и мислено му пожелах да се озове на дъното на Ред Ривър, заедно с лъчезарната си усмивка, русите си коси и всички останали прелести.

— Ах! — хапливо отвърнах аз. — Добре че намина да ни похвалиш, сега вече ще спим спокойно.

Ерик изглеждаше невъзмутим и доволен до безобразие.

— Божичко! — възкликна той. — Да не би да прекъснах нещо? Струва ми се, че тези... така де, това тук... е твое, Суки, нали? — Той вдигна с два пръста едната половина от прашките ми.

— Да. И на двата ти въпроса — каза Бил. — Има ли нещо друго, което би искал да обсъдиш с нас, Ерик? — И буца лед би се стреснала от студенината в гласа му.

— Няма достатъчно време — въздъхна Ерик. — Скоро ще съмне, а трябва да се погрижа за още нещо, преди да си легна. Но утре вечер трябва да се срещнем. Щом разберете какво иска от вас Стан, оставете ми съобщение на рецепцията. Тогава ще уточним часа и мястото.

Бил кимна.

— Довиждане тогава — каза той.

— По едно питие преди лягане? — Да не би да очакваше да му предложим бутилка кръв? Погледът на Ерик се разходи до хладилника и бързо се върна върху мен. Щеше ми се да бях облякла скафандър, а не този оскъден халат. — Нещо топличко?

Бил запази ледено мълчание. Без да отделя поглед от мен, Ерик прекрачи прага и Бил хлопна вратата под носа му.

— Мислиш ли, че подслушва отвън? — попитах аз, докато Бил отвързваше колана на халата ми.

— Да прави каквото ще — отвърна той и се залови да довърши започнатото.

Събудих се около един следобед. Хотелът тънеше в мъртвешка тишина. Съвсем нормално — повечето от гостите спяха. Камериерките не припарваха в стаите посред бял ден. Предишната вечер забелязах, че нощем хотелът се охранява от вампири. Денем, разбира се, беше различно. Гостите плащаха луди пари точно за дневна охрана. За пръв път през живота си позвъних на обслужващия персонал и поръчах закуска в стаята. Умирах от глад; от самолета насам не бях слагала и троха в устата си. Взех си душ, увих се в халата си и точно тогава на вратата се почука. Първо се уверих, че действително е сервитьорът, и чак тогава го пуснах да влезе.

След опита за отвличането ми на летището не приемах нищо за чиста монета. Стисках лютия спрей в ръка плътно до крака си, докато младежът подреждаше храната и каната с кафе върху масата. Ако направеше и една крачка към вратата, зад която Бил спеше в ковчегата си, щях да го напръскам, без да ми мигне окото. Но момчето на име Артуро си гледаше работата точно според инструкциите и дори не погледна към спалнята. И към мен не погледна. Признавам обаче, че си мислеше за мен. Съжалих, че не сложих сутиен, преди да му отворя.

Когато си тръгна — а аз, както Бил ме посъветва, добавих и бакшиш към подписаната сметка, — ометох цялата закуска: наденички, палачинки и резенчета пъпеш. Божичко, облизах си пръстите! Кленовият сироп беше съвсем истински, пъпешът — сладък и сочен, а наденичките — просто великолепни. Радвах се, че Бил спеше и можех спокойно да се насладя на храната си. Не обичаше да ме гледа как ям, а видеше ли ме да хапвам чесън, направо го втрисаше.

Измих си зъбите, сресах се и си сложих грим. Време беше да се приготвя за посещението си в Центъра на Братството. Разделих косата си на път, прибрах я с фиби и извадих перуката от кутията. Къса, кестенява и невзрачна. Когато Бил предложи да вземем перука от Луизиана, го помислих за луд. Представа нямам как му хрумна, но идеята му си я биваше. Имах и чифт фалшиви очила като на Стан. В

долната им част имаше увеличително стъкло — съвсем слаб диоптър, — така че спокойно можех да се преструвам, че съм с очила за четене.

Какво обличаха фанатиците, когато се приготвяха за сектантските си сбирки? Нямах голям опит, но реших, че се обличат скромно — защото са твърде заети да следят модните тенденции, да речем, или пък защото намират елегантния стил на обличане за символ на злото. Ако си бях у дома, щях да отскоча до „Уол-Март“ и да реша проблема си за нула време, но как да постъпя тук, в този скъп хотел без прозорци? Преди да си легне, Бил ме посъветва да звъня на рецепцията, ако имам нужда от нещо. Така и направих.

— Рецепция — обади се човешки глас, който старателно се опитваше да имитира спокойната, хладна интонация на стар вампир. — С какво мога да ви бъда полезен? — Сърбеше ме езикът да го посъветвам да се откаже. На кого му е притрябвала имитация, след като наоколо гъмжи от оригинали?

— Обажда се Суки Стакхаус от стая 314. Трябва ми дълга дънкова пола и блуза в пастелен цвят с флорални мотиви. Размер „S“.

— Да, госпожо — каза той след въздълга пауза. — Кога да ви ги доставим?

— Скоро. — Брей! То било забавно! — Всъщност колкото по-скоро, толкова по-добре. — Започвах да се вживявам в ролята на клиент. Харесваше ми да поръчвам разни неща за чужда сметка.

Докато чаках доставката, реших да изгледам местната новинарска емисия. Типичните новини за един среднестатистически американски град: проблеми с движението по пътищата, проблеми с инфраструктурата, проблеми с престъпността.

— Установена е самоличността на млада жена, намерена мъртва снощи в хотелски контейнер за смет — съобщил говорителят с подобаващо печален глас. Дори угълчетата на устата му леко увиснаха в знак на сериозна загриженост. — Трупът на двайсет и една годишната Бетани Роджърс е бил открит зад „Тихият пристан“, първия хотел в Далас, пригоден за специалните нужди на вампирите. Роджърс е била убита с един изстрел в главата. От полицията характеризираха случая като „показно убийство“. Следовател Тони Келнър заяви пред нашия репортер, че полицията работи по няколко версии.

Неестествено тъжното лице изчезна от екрана и на негово място се появи истински мрачна физиономия. Следовател Келнър беше ниска

жена на около четиридесет и пет години, с дълга до кръста плитка. Камерата се дръпна назад, за да побере в обектива и самия репортер — нисък тъмнокож мъж в елегантно ушит костюм.

— Следовател Келнър, вярно ли е, че Бетани Роджърс е работела във вампирски бар?

Тони Келнър се начумери още повече.

— Да, вярно е — отвърна тя. — Но нека уточня, че е била наета като сервитьорка, а не като компаньонка. Работила е там едва няколко месеца.

Компаньонка? В „Крилото на прилепа“?

— А мястото, където е намерено тялото, не е ли знак, че престъплението е дело на вампири? — Репортерът упорстваше малко повече, отколкото аз бих си позволила на негово място.

— Напротив. Убедена съм, че извършителят е избрал това място, за да изпрати послание на вампирите — отсече Келнър и веднага млъкна, сякаш съжаляваше за казаното. — А сега, ако ме извините...

— Разбира се, госпожо следовател — като зашеметен отвърна репортерът. — Е, Том — обърна се той към камерата, като че ли през нея можеше да види говорителя в студиото, — нещата добиват интересно развитие, не мислиш ли?

Много интересно, няма що!

Говорителят също усети, че репортерът говори глупости, и бързо премина към следващата новина.

Горкичката Бетани беше мъртва, а аз нямах с кого да си поговоря за това. Преглътнах сълзите си; дори не бях сигурна дали имам право да плача за това момиче. Но не можех да спра да се чудя какво ли се беше случило с Бетани Роджърс предишната вечер, след като бе изведена от вампирското гнездо. Ако нямаше следи от ухапване, значи не беше убита от вампири. Те не биха пропуснали случай да пийнат истинска кръв.

Настаних се на дивана, печална и подсмърчаща, и взех да ровя из чантата си в опит да откроя молив. Накрая изрових един и се почесах с него под перуката. Главата вече ме сърбеше, макар че в хотела имаше централна климатична инсталация. След половин час на вратата се почука. Отново погледнах през шпионката. Отпред стоеше Артуро, праметнал дрехите през ръката си.

— Изберете си каквото желаете, останалите ще върнем обратно в магазина — каза той и ми ги подаде, като старателно избягваше да гледа перуката ми.

— Благодаря — отвърнах аз и му дадох бакшиш. Влизах в час с хотелските поръчки удивително бързо.

Трябваше да побързам, иначе щях да закъснея за срещата с Айрес — новата играчка на Изабел. Съблякох халата и огледах какво ми е донесъл Артуро. Светлата прасковена блуза на кремави цветя щеше да свърши работа, а полата... я да видим... Очевидно не бе успял да намери дънкова, но имаше две в цвят каки. Пробвах едната; стоеше ми твърде предизвикателно за предстоящата задача. Втората, слава богу, пасваше идеално на образа, който исках да постигна. Обух равни сандали, сложих си обеци и бях готова за излизане. Имах дори стара сламена чанта, която идеално подходеше на целия ми ансамбъл. Това всъщност беше собствената ми чанта, но щеше да ми свърши чудесна работа. Извадих отвътре всички лични вещи, които биха могли да издадат самоличността ми. Жалко, че не се бях сетила за това по-рано, а не в последната минута.

Излязох в пустия коридор, който изглеждаше досущ като предишната вечер. Липсата на огледала и прозорци създаваше усещането за затвор. Цветовата гама на интериора — тъмночервен килим и синьо-червено кремави тапети — само засилваше това чувство. Вратата на асансьора се отвори още щом докоснах бутона. Вътре нямаше дори музика. „Тихият пристан“ напълно заслужаваше името си.

Във фойето стърчаха двама въоръжени пазачи, които не сваляха поглед от заключената входна врата. Монтирани на стената екрани показваха картина от тротоара пред входа и по-широк план на цялата улица.

Помислих си, че всеки момент се очаква сериозна атака, и заковах на място с разтуптяно сърце. Но секунди по-късно осъзнах, че това сигурно е обичайният вид на фойето. Ето защо вампирите отсядаха в този безбожно скъп хотел. Никой не можеше да припари покрай пазачите и да стигне до асансьора. Никой не можеше да се вмъкне в стаите, където денем почиваха беззащитните вампири.

Двамата охранители носеха черни хотелски униформи (чудна работа — всички смятаха, че любимият цвят на вампирите е черният). Приличаха ми на великани. И револверите им ми се сториха огромни, но какво ли разбирам аз от оръжия?

Мъжете ми хвърлиха по един поглед и отново се втренчиха пред себе си.

Дори служителите на рецепцията бяха въоръжени. На рафтовете зад тях имаше подредени пушки. Зачудих се колко далеч биха стигнали, за да защитят своите гости. Дали наистина биха стреляли по хора и как би се приело това от закона?

На едно от тапицираните кресла седеше мъж с очила. Трийсетинагодишен, висок и слаб като върлина, със светлоруса коса. Носеше костюм — лек летен костюм в цвят каки, — старомодна вратовръзка и мокасини. Миячът на чинии, без съмнение.

— Хюго Айрес? — попитах.

Той скочи от стола и протегна ръка за поздрав.

— Ти трябва да си... Суки? Но косата ти... снощи... не беше ли руса?

— И сега е руса. Това е перука.

— Изглежда съвсем като истинска.

— Радвам се да го чуя. Готов ли си?

— Колата ми е отвън. — Той ме докосна леко по гърба, за да ме упъти в правилната посока, сякаш нямаше да видя изхода и сама. Оцених любезността му, но не и неволния намек. Опитвах се да усетя съзнанието на Хюго. Не беше добър „предавател“.

— Отдавна ли се виждаш с Изабел? — попитах аз, след като се качихме в колата му.

— Ами... от единайсет месеца — отвърна Хюго Айрес. Имаше големи ръце, осяяни с лунички. Бях изненадана, че не живее в покрайнините със свадлива жена и две рижи хлапета.

— Разведен ли си? — импулсивно попитах. Лицето му се смръщи от болка и аз веднага съжалих за думите си.

— Да — отвърна той. — Съвсем отскоро.

— Лоша работа. — Исках да го попитам дали има деца, но предпочетох да замълча. Вече бях прочела в съзнанието му, че има малка дъщеричка, но не можех да разбера нито на колко години е, нито как се казва.

— Вярно ли е, че можеш да четеш мисли? — попита той.

— Да, вярно е.

— Значи затова си толкова привлекателна за тях.

Нима, мили ми Хюго?!

— Предполагам, че има и други причини — отвърнах аз с привидно безразличие. — С какво се занимаваш денем?

— Адвокат съм — каза Хюго.

— Значи затова си толкова привлекателен за тях.

Последва дълго мълчание.

— Предполагам, че си го заслужих — обади се най-сетне Хюго.

— Да приемем, че сме квит. По-добре да обсъдим каква да е връзката помежду ни.

— Брат и сестра?

— Би могло. Има братя и сестри, които си приличат по-малко, отколкото ние двамата. Но аз си мисля, че като влюбена двойка ще сме по-убедителни, в случай че решат да ни разпитат поотделно. Иначе как ще оправдаем нещата, които не знаем за миналото си? Не казвам, че ще се случи, даже бих се изненадала, ако се стигне дотам, но като брат и сестра трябва да знаем всичко един за друг.

— Права си. Защо не кажем, че сме се запознали на църква? Ти си отскоро в Далас и аз съм те срещнал в неделното училище на пастор Глен Крейг към Методистката църква. Това наистина е църквата, която посещавам...

— Добре. А аз бих могла да съм... управител на ресторант? — Покрай работата си в „Мерлот“ можех да изиграя тази роля убедително, стига да не ме подложеха на твърде подробен разпит.

Хюго остана леко изненадан.

— Достатъчно необичайно, за да звучи правдиво. Не съм кой знае какъв актьор, затова просто ще играя себе си и всичко ще е наред.

— Как се запозна с Изабел? — Гризеше ме любопитство, разбира се.

— Представявах Стан в съда. Съседите му искаха да изгонят вампирите от квартала, но загубиха делото. — Хюго изпитваше противоречиви чувства по повод връзката си с вампирка и не беше съвсем сигурен дали е било редно да печели съдебния иск. Всъщност чувствата му към Изабел бяха доста непостоянни.

Просто великолепно! Това правеше съвместната ни задача още по-стряскаща.

— Това появи ли се в пресата? Фактът, че представляваш Стан Дейвис?

На лицето му се изписа раздразнение.

— Да, появи се. Дявол да го вземе, някой в Центъра може да разпознае името ми. Или мен, от снимката ми по вестниците!

— Още по-добре! Може да им кажеш, че си се върнал в правия път, след като си опознал вампирите отблизо.

Хюго се замисли над думите ми, а луничавите му пръсти нервно стискаха волана.

— Ами хубаво — обади се най-после той. — Както споменах, не ме бива много като актьор, но с това ще се справя... надявам се.

На мен често ми се налагаше да се преструвам, така че не се тревожех особено. Да вземаш поръчка от клиент, който се чуди наум дали навсякъде си руса, и да не ти мигне окото — това си е истинска актьорска репетиция. Не е честно да се сърдиш на хората заради мислите им; е, поне в повечето случаи. Трябва да умееш да се издигаш над тези неща.

Исках да предложа на адвокатата да ме хваща за ръка, ако стане напечено днес, за да мога по-лесно да чета мислите му и да реагирам подобаващо. Но ме спираше колебанието му, което лъхаше от него като евтин одеколон. Не се съмнявах, че изпитва сексуално влечение към Изабел, а може би дори я обичаше и се чувстваше привлечен от опасността, която тя олицетворяваше, но не смятах, че сърцето и душата му ѝ принадлежат изцяло.

В моментен пристъп на самоанализ се запитах дали това би могло да се каже и за нас двамата с Бил. Но нито моментът, нито мястото бяха подходящи за подобни размисли. Получавах достатъчно информация от съзнанието на Хюго и продължавах да се чудя дали мога да му се доверя изцяло в предстоящата мисия. А оттам ме делеше само крачка до съмнението за собствената ми безопасност в неговата компания. И друго се чудех — какво точно знаеше Хюго за мен? Снощи го нямаше в стаята по време на телепатичните ми сеанси, а Изабел не беше от приказливите. Вероятно не знаеше чак толкова много.

Покрай четирилентовия път, пресичащ обширно предградие, се нижеха обичайните заведения за бързо хранене и търговски вериги. Но магазините и бетонът постепенно изчезнаха, а на тяхно място се появиха потънали в зеленина жилищни квартали. Ала потокът от автомобили не намаляваше. Не бих могла да живея на място с такива размери и ежедневно да понасям тази лудница.

Хюго намали скоростта и включи десен мигач, за да завие към паркинга на голяма църква; или по-точно сграда, която някога е била църква. Огромна светиня — за стандартите на Бон Темпс. По нашия край само баптистите можеха да съберат толкова хора на службите си, и то ако разчитаха на посещаемост от всички съседни населени места. От двете страни на двуетажния храм бяха долепени две дълги едноетажни крила. Цялата сграда беше бяла, с тъмни стъкла, опасана от яркозелена морава и огромен паркинг.

Насред добре поддържаната ливада имаше табела с надпис:

**ЦЕНТЪР НА СЛЪНЧЕВОТО БРАТСТВО ЕДИНСТВЕН ИСУС Е
ВЪЗКРЪСНАЛ ОТ МЪРТВИТЕ.**

— Пффф! — изсумтах аз и излязох от колата на Хюго. — Това изобщо не е вярно. Лазар също е възкръснал от мъртвите. Ама че некадърници! Дори табелата си не могат да напишат както трябва.

— По-добре не се поддавай на настроения — предупреди ме Хюго и заключи колата. — Подобна нагласа ще притъпи сетивата ти, а трябва да сме нащрек. Тези хора са опасни. Та те дори поеха отговорност за предаването на двама вампири в ръцете на Източващите, заявявайки, че така човечеството може да извлече някаква полза от вампирската смърт.

— Имат вземане-даване с Източващите? — Стана ми зле. Източващите упражняваха доста опасна професия. Залавяха вампири, омотаваха около тях сребърни вериги, така че да не могат да помръднат, източваха кръвта им и я продаваха на черния пазар. — Тези хорица тук са предали вампири на Източващите?

— Така каза един от членовете им в интервю за някакъв вестник. Разбира се, водачът им се появи по телевизията още на следващия ден и категорично отрече всичко, но според мен това си беше просто димна завеса. Братството ненавижда вампирите и ги трепе когато и

както може. Тези хора са способни на всичко. Ако разберат, че си приятелка на вампир, ще ти направят живота черен. Имай го предвид, когато понечиш да си отвориш устата там вътре.

— Ти също, господин Пророк Зловещи.

Тръгнахме бавно към сградата, оглеждайки се предпазливо. На паркинга имаше десетина други коли — от стари и очукани до лъскави и скъпи. Най-много ми хареса един седефенобял „Лексус“; толкова красив, че спокойно би могъл да е вампирска собственост.

— Така като гледам, добри пари се печелят от антивампирския бизнес — отбеляза Хюго.

— Кой е шефът на това място.

— Някой си Стив Нюлин.

— Бас държа, че тази кола е негова.

— Нищо чудно, съдейки по стикера на бронята.

Кимнах. Надписът гласеше: „Мъртвите — в гроба!“. От огледалото за обратно виждане висеше имитация на кинжал — подозрително сполучлива.

В съботния следобед наоколо кипеше оживление. На оградена площадка в близост до сградата играеха дечица, наглеждани от отегчен тийнейджър, твърде зает да си чопли ноктите. Днешният ден бе много по-прохладен от вчерашния — слава богу, лятото полека-лека отстъпваше пред есента. Вратата на сградата беше отворена, за да могат хората вътре да се насладят на прекрасното време.

Хюго ме улови за ръка и аз едва не подскочих от изненада, но веднага се сетих, че е влязъл в роля. Усещах, че всъщност не изпитва никакъв интерес към мен, което ме устройваше напълно. Бързо дойдох на себе си и двамата вече изглеждахме като съвсем нормална двойка. Телесният контакт отвори съзнанието на Хюго и вътре открих както тревога, така и решителност. Допирът с мен го отблъскваше, което ми пречеше да се отпусна; липсата на привличане можех да преглътна и дори ми харесваше, но явното му отвращение ме напрягаше. Зад това негово чувство се криеше нещо, усещах го... но пред нас имаше хора и аз насочих цялото си внимание към работата. Почувствах как ъгълчетата на устните ми сами се повдигат нагоре в служебна усмивка.

Снощи Бил прояви завидна сдържаност и не остави никакви следи от ухапвания по шията ми, а новият ми тоалет и прекрасното

време навън ми придаваха истински безгрижен вид, докато кимах за поздрав на двойката възрастни, с които се разминахме.

Озовахме се в мрачно помещение, където явно са били провеждани заниманията на Неделното църковно училище. Върху вратите се мъдреха лъскави нови табели: „финансов отдел“, „Реклама“ и — най-злокобната от всички — „Пресслужба“.

В дъното на коридора се отвори врата и отвътре излезе жена на около четирийсет години. Изглеждаше приятна, даже симпатична, с великолепна кожа и къса кестенява коса. Крещящо розовото ѝ червило подходеше на крещящо розовите ѝ нокти, а долната ѝ устна изглеждаше леко нацупена, което придаваше на лицето ѝ неочаквано чувствено изражение и добавяше елемент на предизвикателност към приятно закръгленото ѝ тяло. Дънковата пола и старателно напъханата в нея плетена блузка бяха като ехо на собствения ми тоалет и аз мислено се поздравих за проявената съобразителност.

— Мога ли да ви помогна? — учтиво попита тя.

— Бихме искали да научим нещо повече за Братството — каза Хюго, който изглеждаше не по-малко любезен и искрен от нашата нова приятелка. Забелязах, че тя носи табелка с името си — С. Нюлин.

— Добре дошли при нас — каза тя. — Аз съм съпругата на пастор Стив Нюлин. Казвам се Сара. — Тя се здрависа с Хюго, но не и с мен. Някои жени просто не обичат да се здрависват с други жени, затова не се разтревожих ни най-малко.

Разменихме си дежурните Драго-ми-е-да-се-запознаем и розовият ѝ маникюр посочи към двойната врата в дъното на коридора.

— Ако ме придружите, ще ви покажа кое къде се намира — каза тя и се засмя, макар в думите ѝ да нямаше нищо смешно.

Всички врати по коридора зееха отворени, а в стаите кипеше трескава дейност. Ако организацията на Нюлин държеше пленници или се занимаваше с тайни операции, то това се случваше в някоя друга част на сградата. Поглъщах с поглед всичко край себе си, твърдо решена да запомня най-подробно всеки детайл. Но отвътре Центърът изглеждаше точно толкова почтен, колкото и отвън, а хората не излъчваха и капчица злонамереност.

Сара вървеше пред нас като навита на пружина. Стискаше няколко папки пред гърдите си и говореше през рамо. Двамата с Хюго пуснахме ръцете си и запрепускахме подир нея.

Сградата се оказа доста по-голяма, отколкото предполагах. Бяхме влезли през далечния край на едното крило и след като прекосихме огромния храм на бившата църква, който в момента служеше за голяма ритуална зала, се озовахме в другото крило. То беше разделено на по-големи и по-малко на брой стаи. Най-близкото до храма помещение някога бе служило за кабинет на бившия пастор. Днес на вратата му имаше табела, на която пишеше: „Стивън Нюлин. Директор“.

Това беше единствената затворена врата в цялата сграда.

Сара почука, изчака няколко секунди и влезе. Високият слаб мъж зад бюрото се изправи и на лицето му грейна ослепителна усмивка. Главата му изглеждаше твърде малка за тялото. Имаше мътносиви очи, нос като птичи клюн и почти същата тъмнокестенява коса като на съпругата си, само че леко прошарена. Не знам как точно би трябвало да изглежда един фанатик, но този изобщо не приличаше на такъв. Изглеждаше благ и доволен от живота човек.

Говореше с висока сивокоса жена, облечена в спортен панталон и блуза, която изглеждаше така, сякаш би се чувствала по-удобно в делови костюм. Беше видимо раздражена от нещо — вероятно от нашето пристигане.

— Какво мога да направя за вас? — попита Стив Нюлин и ни кимна към зелените кожени кресла срещу бюрото си. Двамата с Хюго седнахме, а Сара, без да чака покана, се плъсна на по-малък стол до стената.

— Извини ме, Стив — обърна се тя към съпруга си. — Мога ли да ви предложа нещо? Кафе? Газирана вода?

С Хюго се спогледахме и поклатихме глави едновременно.

— Скъпи, това е... ах, та аз дори не попитах за имената ви! — възкликна тя и на лицето ѝ се изписа очарователно разкаianie.

— Аз съм Хюго Айрес, а това е приятелката ми... Мериголд^[1].

Мериголд! Този човек полудя ли? Положих огромно усилие да запазя фалшивата си усмивка, но после видях вазата с невени върху малката масичка до Сара и всичко ми се изясни. Вече бяхме направили първата си грешка — трябваше да обсъдим този въпрос още в колата. Ако Братството имаше пръст в поставянето на „бръмбара“, името Суки Стакхаус би трябвало да им е известно. И слава богу, че Хюго се беше сетил за това навреме.

— Не познаваме ли отнякъде Хюго Айрес, Сара?

— Лицето на Стив Нюлин доби съвършеното въпросително изражение: леко набръчкано чело, повдигнати вежди, наклонена настрани глава.

— Айрес? — попита сивокосата жена. — Между другото, аз съм Поли Блайт, завеждам отдел „Церемонии“ в Братството.

— О, Поли, извинявай, разсеях се. — Сара вдигна глава, сбърчи чело, но само след секунди отново грейна и се обърна към съпруга си. — Айрес. Това не беше ли адвокатът, поел защитата на вампирите от „Юнивърсити Парк“?

— Точно така — отвърна Стив, облегна се назад в стола си и кръстоса крака. После помахна на някого в коридора и обви коляно с кокалестите си пръсти. — Много интересно, че идваш да ни навестиш, Хюго. Можем ли да се надяваме, че си видял и другата страна на вампирския въпрос? — Стив Нюлин изпусна облак силно задоволство, досущ като скункс.

— Ами... би било съвсем уместно да кажем, че... — започна Хюго, но Стив продължи да нарежда, без да му обръща внимание:

— Кървавата страна, тъмната половина на вампирското съществуване? Нима си открил, че искат да ни унищожат? Че искат да господстват над нас с непочтени средства и празни обещания?

Очите ми станаха кръгли като понички. Сара кимаше замислено, все тъй любезна и сладка като сметанова торта. Поли изглеждаше така, сякаш изпитваше оргазъм, а Стив продължаваше да говори, без да сваля усмивката от лицето си:

— „Вечен живот на земята“ може и да звучи примамливо, но за него ще заплатиш с душата си, а когато един ден те докопаме — може би не точно аз, разбира се, а синът ми или пък внучката ми, — ще те набучим на кол и ще те изгорим на клада и тогава ще попаднеш в истинския ад. Рано или късно... няма къде да избягаш. Бог има специално място за вампири, които използват хората като тоалетна хартия и после пускат водата, без да им мигне окото...

Гадост! Човекът набираше скорост като лавина. В съзнанието му виждах само безгранично злорадо задоволство, преплетено с опиянение от собствената му мъдрост. Нищо конкретно, нищо информативно...

— Извинявай, Стив — обади се нечий дълбок глас. Обърнах се и съзрях чернокос хубавец, късо подстриган и напомпан като културист.

Усмиваше се на всички с присъщата за членовете на Братството доброжелателност, от която вече тръпки ме побиваха. — Нашият гост пита за теб.

— Така ли? Идвам след минутка.

— По-добре да дойдеш веднага. Сигурен съм, че посетителите ти няма да имат нищо против да изчакат. — Мистър Мускул ни погледна извинително, а Хюго веднага го прати по дяволите. Наум, разбира се.

— Гейб, ще дойда веднага щом приключа с нашите гости — любезно го сръза Стив.

— Но... — Гейб очевидно се канеше да упорства докрай, но Стив подпря лакти на бюрото си и от очите му захвърчаха искри. Гейб схвана посланието; издържа на погледа му цели няколко секунди, свъси вежди и излезе.

Краткият им разговор ме изпълни с надежда. Представих си как Фарел е заключен зад някоя от тези врати, а аз се връщам в гнездото и разказвам на Стан къде точно се намира неговият брат. А после...

Ох! После Стан щурмува Центъра на Братството, избива всичко живо наоколо и освобождава Фарел, а после...

Мили боже!

— Просто искахме да разберем дали правите някакви церемонии, на които бихме могли да присъстваме, за да добием обща представа за вашата дейност. — В гласа на Хюго се долавяше невинно любопитство и нищо повече. — Може би мис Блайт би могла да ни отговори, ако не възразява...

Забелязах, че Поли Блайт хвърли поглед към Стив, преди да отвори уста, ала неговото лице запази каменното си изражение. Поли Блайт беше много доволна, че ѝ задават въпрос — лично на нея, — и се радваше, че двамата с Хюго се намираме в Центъра на Братството.

— Да, имаме насрочени мероприятия в близко бъдеще — каза сивокосата жена. — Тази вечер имаме специална сбирка, а след това предстои неделният ритуал за посрещане на зората.

— Това звучи интересно — казах аз. — Ама буквално посрещане ли? Точно когато пуква?

— О, да, съвсем буквално. Обаждаме се на метеорологичната служба, за да се осведомим за точния час на зазоряване — засмя се Сара.

— Това е едно незабравимо преживяване — обади се Стив. —
Исклучително вдъхновяващо.

— Какво... какво точно се случва? — попита Хюго.

— Ще видите с очите си доказателство за силата божия —
усмихна се Стив.

Това прозвуча крайно зловещо.

— Ах, Хюго! — възкликнах. — Колко вълнуващо!

— Много вълнуващо, наистина. А в колко часа започва
тазвечерната сбирка?

— В шест и половина. Искаме хората ни да са тук, преди те да се
надигнат.

За миг си представих тава с кифлички, оставени на топло да
втасват, но после загрех, че той има предвид събуждането на
вампирите след залез-слънце.

— А как се прибират членовете ви след сбирката? — Не се
стърпах и попитах.

— Явно никога не си ходила на нощни сбирки — каза Сара. —
Много е забавно. Всички си носят спални чували, хапваме заедно,
организираме си игри, четем Библията... с две думи, прекарваме
цялата нощ в църквата. — Забелязах, че Сара възприемаше Братството
като църква, и можех да се обзаложа, че така го виждаше и по-голямата
част от управлението. Ако Братството изглеждаше като църква и
функционираше като църква, значи то беше църква, независимо от
данъчния му статут.

Всъщност като тийнейджър бях присъствала не на една, а на две
подобни сбирки, но едва ги изтраях. Сюрия хлапета в затворено
помещение, които цяла нощ гледат филми, ядат вредна храна и пият
безалкохолно до пръсване под зоркия поглед на възрастен. Освен
цялата врява трябваше да изтърпя и бомбардировка от чужди мисли и
желания, породени от огромен излишък на хормони.

Тук ще е по-различно, самовнушавах си аз. Тук хората са
възрастни. И то целеустремени възрастни. Наоколо им нямаше да се
въргалят милион пакетчета с пуканки и семки, а въпросът с нощувката
щеше да е уреден прилично. Ако двамата с Хюго дойдехме, може би
щяхме да успеем да претърсим сградата и да освободим Фарел, защото
нещо ми подсказваше, че именно той щеше да срещне неделната зора,
независимо от личните му предпочитания.

— Чувствайте се поканени — каза Поли. — Имаме предостатъчно храна и походни легла.

Двамата с Хюго се спогледахме неуверено.

— Какво ще кажете да направим една обиколка на сградата още сега? — предложи Сара. — А по-късно ще решите дали да дойдете.

Хванах Хюго за ръка и колебанието му ме заля като порой. Мислеше си: Да се омитаме оттук!

Заряхах предишните си планове. Щом Хюго се измъчваше толкова, не биваше да стоим повече тук. Въпросите можеха да почакаат.

— Трябва да отидем до вкъщи, за да си вземем спални чували и възглавници — изчуруликах аз. — Нали, мило?

— А аз трябва да нахраня котката — каза Хюго. — Но ще дойдем пак в... шест и половина ли казахте?

— Стив, нямахме ли някакви завивки, останали в склада? От онзи път, когато ни гостува едно семейство за няколко дни?

— Много бихме искали да останете до началото на сбирката — продължи да настоява Стив, усмихнат до ушите. Знаех, че сме в опасност. Знаех, че трябва незабавно да си плюем на петите, но домакините ни излъчваха единствено решителност и никакви други мисли. Поли Блайт откровено злорадстваше. Не ми се човъркаше в мозъците им, особено след като знаех, че започват да ни подозират. Обещах си, че ако успеем да се измъкнем невредими, кракът ми повече няма да стъпи в Центъра им. Зарязвам цялата си шпионска дейност за вампирите и няма да правя нищо друго, освен да работя в бара и да спя с Бил.

— Наистина трябва да тръгваме — казах аз любезно, но твърдо. — Много сме впечатлени от всичко тук и искаме да дойдем на сбирката, но дотогава има достатъчно време, а ние имаме да свършим още едно-две неща. Знаете какво става, като работи човек цяла седмица. Натрупват се куп задачи.

— Ама те няма да избягат! И утре е ден! — каза Стив. — Трябва да останете, и двамата.

Не, нямаше да ни пуснат оттук, докато не измъкнеха истината от нас. А аз нямаше да обеля и дума; не и докато имаше надежда да се измъкнем. Все пак наоколо имаше доста хора. Излязохме от кабинета на Нюлин и тръгнахме по коридора. Стив се точеше зад нас, Поли — отдясно, а Сара — пред нас. Всеки път, когато подминехме отворена

врата, някой отвътре се провикваше: „Стив, ще ми отделиш ли минутка?“ или „Стив, Ед каза, че трябва да променим формулировката на текста!“. Но така и не забелязах Нюлин да реагира на тези молби с нещо повече от мигване или леко трепване на устните.

Запитах се колко ли дълго би просъществувала тази организация без Стив. После се засрамах от себе си, защото всъщност си представих Стив убит и тъкмо си мислех, че както Сара, така и Поли биха се справили чудесно на негово място, защото и двете изглеждаха като от желязо.

Всички кабинети бяха отворени и сякаш от тях се носеше праведност, досущ като сградата, в която се намирах. Хората наоколо изглеждаха като средностатистически почтени американци; имаше дори неколцина, които не принадлежаха към бялата раса.

Както и едно същество, което не принадлежеше към човешката раса.

Подминахме дребна и слаба жена с испански черти. Стоеше в коридора и когато вдигна поглед към нас, долових мисловен изказ, какъвто бях усещала само веднъж досега. От Сам Мерлот. Тази жена беше свръхестествено същество, което променя формата си, също като него. Очите ѝ се разшириха от изненада, защото веднага разбра, че и аз съм... различна. Гледахме се втренчено една друга в продължение на минута — аз се опитвах да ѝ предам съобщение, а тя се опитваше да го отблъсне.

— Споменах ли ви, че тук за пръв път е била построена църква в началото на шейсетте? — попита Сара, а дребната жена забърза нататък по коридора. Обърна се и още веднъж ме погледна през рамо. В очите ѝ се четеше уплаха. В моите — отчаян зов за помощ.

— Не — отвърнах аз, сепната от внезапния обрат в разговора.

— Още мъничко — продължаваше да нарежда Сара, — и ще завършим обиколката на църквата. — Бяхме стигнали до последната врата в дъното на коридора. Същата като онази, през която бяхме влезли в другото крило. Отвън двете крила ми изглеждаха съвършено еднакви. Можеше и да бъркам, разбира се, но все пак...

— Огромно здание, наистина — съгласи се Хюго. От предишното му колебание нямаше и следа. Човекът изглеждаше напълно спокоен. В главата му се въртеше единствено любопитство,

когато Поли отвори последната врата. Вратата в самия край на коридора, която трябваше да води навън.

Само че тя водеше не навън, а надолу.

Знаете ли... имам лека форма на клаустрофобия — веднага казах аз. — Нямах представа, че толкова много сгради в Далас имат мазета, но не съм убедена, че искам да го видя. — Вкопчих се в ръката на Хюго и се помъчих да се усмихна по чаровно безпомощен начин.

Сърцето на Хюго биеше като тъпан. Умираще от страх, горкичкият. При вида на стълбите спокойствието му се изпари за секунди. Ама какво му ставаше на Хюго? Въпреки страха си той енергично ме потупа по рамото и виновно се усмихна на домакините ни.

— Може би трябва да отидем — измърмори той.

— Да, на всяка цена трябва да видите какво има долу. Имаме си истинско бомбоубежище, представяте ли си? — ухили се Сара. Тази жена не спираше да се забавлява. — Напълно оборудвано, нали, Стив?

— Да, с всичко необходимо — потвърди Стив. Той изглеждаше все така спокоен, сърдечен и владеец положението, но на мен тези качества вече не ми се струаха положителни. Нюлин пристъпи напред и ме принуди да направя същото — ако останех на мястото си, рискувах да ме докосне, а аз не изгарях от подобно желание.

— Хайде — възторжено каза Сара. — Гейб сигурно е долу и докато Стив разговаря с него по работа, ние ще разгледаме убежището. — Тя припна надолу по стълбите с присъщата си пъргавост, полюшвайки заоблението си задник по начин, който сигурно би ме умиллил, ако не умирах от страх.

Поли ни подкара надолу като овце в кошара и докато се усетим, вече слизахме по стълбите. Не се съпротивлявах много, защото Хюго изглеждаше абсолютно уверен, че нищо лошо не може да му се случи. Усещах го съвсем ясно. От предишния му страх нямаше и следа. Сякаш беше превключил на друга програма, в която не съществуваше колебание. Щеше ми се да можех да разчитам мислите му по-лесно. Насочих вниманието си към Стив Нюлин, но около него се издигаше плътна стена от самодоволство, която така и не успях да пробия.

Слизахме все по-надолу по стълбището, въпреки старанието ми да вървя колкото се може по-бавно. Усещах увереността на Хюго, че съвсем скоро ще се качваме обратно по същите тези стълби, а той, в

крайна сметка, беше цивилизован човек. Всички тук бяха цивилизовани хора.

Хюго изобщо не допускаше, че с него може да се случи нещо непоправимо, защото беше бял американец от средната класа, завършил колеж, каквито бяха и нашите придружители.

Но аз не споделях неговата увереност и не притежавах неговата цивилизованост.

Това беше нова и интересна мисъл, но се налагаше да я складирам при останалите ми идеи от следобеда, за да ги осмисля подробно в свободното си време. Ако изобщо някога имах свободно време.

В дъното на стълбите имаше друга врата и Сара почука по специален начин. Три бързи удара, пауза, два бързи. Запометих го. Резето изщрака.

Мистър Мускул — Гейб — отвори вратата.

— Ах, водите ми гости! — радостно възкликна той. — Чудесно! — Беше гладко избръснат, ризата му — старателно напъхана в панталона, спортните обувки — нови и безупречно чисти. Сигурно правеше по петдесет лицеви опори всяка сутрин. Цялото му същество излъчваше някакво необяснимо вълнение.

Опитах се да усетя дали Фарел е наоколо, но бях твърде тревожна, за да се концентрирам.

— Радвам се, че дойде, Стив — каза Гейб. — Докато Сара показва убежището на посетителите, би ли хвърлил един бърз поглед на стаята ни за гости? — Той кимна към вратата от дясната страна на бетонния коридор. Отляво имаше друга врата, а в дъното — още една.

Ненавиждах това място. Излъгах за клаустрофобията, за да не попадам тук, но след като ме принудиха да сляза по стълбите, започвах да ме мъчат съвсем реални симптоми на паника. Мирисът на застояло, ярката изкуствена светлина на лампите, усещането, че съм в капан... Чувствах се ужасно. Не исках да оставам тук. По дланите ми изби пот, а краката ми сякаш се сраснаха с пода.

— Хюго — прошепнах. — Трябва да се махна оттук. — В гласа ми прозвуча издйническа нотка на отчаяние. Исках да го прикрия, но не успях.

— Тя наистина трябва да се върне горе — каза Хюго с извинителен тон. — Ако не възразявате, ще ви изчакаме там.

Обърнах се, изпълнена с надежда, но се озовах лице в лице със Стив. Той вече не се усмихваше.

— Мисля, че вие двамата трябва да ме изчакате в съседната стая, докато приключа с работата си. После ще поговорим. — Гласът му не търпеше възражения и Сара отвори вратата на малка стаичка с два стола и две походни легла.

— Не — казах. — Не мога! — И блъснах Стив с всичка сила.

Аз съм много силна, ама наистина много — все пак съм пила вампирска кръв, — и той залитна въпреки едрия си ръст. Хукнах нагоре по стълбите, но нечия ръка се вкопчи в глезена ми и аз паднах по очи. Прониза ме остра болка. Ръбовете на стълбите се забиха в лявата ми скула, в гърдите, в хълбока, в коляното. Едва дишах от болка.

— Ела тук, госпожичке — каза Гейб и ме изправи на крака.

— Ама какво... защо го направи? — пелтечеше Хюго, истински разстроен. — Идваме тук с идеята да станем членове на вашата организация, а вие... Що за отношение е това?

— Прекратете този цирк — срязва го Гейб и изви ръката ми назад още преди да съм се съвзела от падането. Изстенах от болка, а той ме бутна в стаята, като в последния момент сграбчи перуката и рязко я дръпна от главата ми. Хюго пристъпи до мен, въпреки че упорито клатех глава да не го прави.

Вратата хлопна зад гърба му. Ключалката изщрака. И толкова.

— Суки — каза Хюго, — скулата ти е сцепена.

— Да не повярваш... — измърморих едва чуто.

— Боли ли те?

— Ти как мислиш?

Той ме разбра буквално.

— Мисля, че си доста натъртена, а може да имаш и сътресение на мозъка. Нямах счупени кости, нали?

— Не повече от една-две — отвърнах.

— Очевидно не си чак толкова зле, щом имаш сили да се шегуваш — каза Хюго. Ако можеше да ми се ядоса, щеше да се почувства по-добре, усещах го.

Лежах на едното легло с ръка на очите, опитвайки се да събера мислите си. Отвън не се чуваше почти нищо. По едно време ми се стори, че чух изскърцване на врата и приглушени гласове, но това

беше всичко. Стените бяха предвидени да издържат на атомна бомбардировка и тишината не биваше да ни изненадва.

— Имаш ли часовник? — попитах.

— Да. Пет и половина е.

Цели два часа до пробуждането на вампирите.

Отново притихнах. Изчаках Хюго да потъне в мислите си, отключих съзнанието си и се заслушах.

Не трябваше да става така, не ми харесва, разбира се, всичко ще бъде наред, ами какво ще стане, когато ни се наложи да ползваме тоалетна, не мога да го направя пред нея, може пък Изабел никога да не разбере, трябваше да си извадя поука след онова момиче снощи, как бих могъл да се оттегля от това и да си остана адвокат, ако започна да се държа по-резервирано от утре нататък, може и да успея да се измъкна някак...

Притиснах силно ръка върху очите си, за да прогоня порива да скоча, да грабна един стол и да налагам Хюго Айрес, докато спре да мърда. Той очевидно не проумяваше същността на моята телепатия, както не я разбираше и Братството, иначе нямаше да ме оставят в една стая с него.

А може би им дремеше за него точно толкова, колкото и на мен. Вампирите със сигурност щяха да му видят сметката; нямах търпение да кажа на Изабел, че приятелчето ѝ е предател.

Това уталожи собствената ми кръвожадност. Представих си какво щеше да му стори Изабел и осъзнах, че това нямаше да ми донесе никакво удовлетворение, дори да доживеех да го видя с очите си. Напротив, щеше да ми е много противно и страшно.

Но част от мен смяташе, че Хюго напълно си заслужаваше съдбата.

На кого точно се беше клел във вярност този раздиран от противоречиви чувства адвокат?

Имаше само един начин да разбере.

Надигнах се и опрях гръб на стената. Ах, как болеше! Бързо щях да се излекувам — малко вампирска кръв, — но все пак си оставах човек и се чувствах ужасно. Знаех, че лицето ми е тежко пострадало и може би скулата ми беше счупена. Усещах как лявата половина на лицето ми се подува страховито с всяка изминала минута. Но краката

ми бяха здрави и можех да си плюя на петите при първа възможност, а това беше най-важното.

Наместих се удобно, доколкото ми позволяваха силите, и казах:

— Хюго, от колко време си предател?

Той почервеня като рак.

— На кого? На Изабел или на човешката раса?

— Ти си избери.

— Предадох човешката раса, когато се изправих в съда, за да защитавам вампирите. Представа нямах какви са. Поех случая на сляпо, защото мислех, че ще е интересно предизвикателство от правна гледна точка. Винаги съм бил защитник по граждански дела и бях убеден, че вампирите имат същите граждански права като останалите хора.

Колко трогателно!

— Така си е — отвърнах аз.

— Да им се отнеме правото за избор на местожителство е толкова неамериканско, мислех си — продължи жално Хюго, понесъл вселенската мъка на гърба си.

Все още не си видял какво е мъка, мили ми Хюго.

— Но знаеш ли какво, Суки? Вампирите не са американци. Те дори не са чернокожи или азиатци, или индийци. Не са нито ротарианци, нито баптисти. Те са едни най-обикновени вампири. Това е техният цвят, тяхната раса, тяхната националност.

Ето какво се получава, когато едно малцинство прекара в нелегалност няколко хилядолетия. Каква несправедливост...

— По онова време смятах, че ако Стан Дейвис иска да живее на „Грийн Вали Роуд“ или на „Хъндрид Ейкър Ууд“, той заслужава това право като всеки почтен американец. Поех защитата му срещу сдружението на жителите от квартала и спечелих. Гордеех се със себе си. После се запознах с Изабел... Прекарах една нощ в леглото ѝ и се почувствах самоуверен, силен и разкрепостен човек.

Гледах го мълчаливо, без дори да мигам.

— Както и сама знаеш, сексът с вампир е страхотен, просто неповторим. Бях като запленил от нея, не можех да ѝ се наситя. Почти не се вясвах в кантората. Приемах клиенти само следобед, защото спях до късно. Пропусках сутрешните си дела в съда. Нямах сили да се разделя с нея след залез-слънце.

Чувствах се като на сбирка на Анонимните алкохолици. Хюго се бе пристрастил към вампирския секс. Това ми звучеше едновременно завладяващо и отблъскващо.

— Започнах да изпълнявам дребни поръчки, които тя ми възлагаше. През последния месец вършех домакинската работа при тях просто за да съм близо до нея. Много се развълнувах, когато ме помоли да отнеса купата с вода в залата. Не заради самата слугинска задача — аз съм адвокат, за бога! А защото бях получил обаждане от Братството; помолиха ме да разбера какви са намеренията на даласките вампири. Когато ми се обадиха, бях много ядосан на Изабел. Имахме разпрания относно начина, по който се отнасяше с мен. Затова и приех онова обаждане. Чух Изабел и Стан да споменават името ти. Казах го на хората от Братството. Техен човек от авиокомпания „Анубис“ разбрал кога каца самолетът на Бил. Опитали са се да те отвлекат от летището, за да разберат какво искат вампирите от теб. Когато дойдох да донеса купата и чух Стан и Бил да се обръщат към теб по име, разбрах, че отвличането се е провалило. Затова им направих това предложение; дължах им го — заради загубата на микрофона, който бях сложил в залата.

— Ти предаде Изабел — казах аз. — Предаде и мен, макар че съм човек като теб.

— Да — отвърна той, без да ме гледа в очите.

— А какво се случи с Бетани Роджърс?

— Сервитьорката?

Нарочно шикалкавеше, за да печели време.

— Мъртвата сервитьорка! — уточних аз.

— Те я взеха — отвърна той и започна да клати глава, сякаш не вярваше, че хората от Братството са способни на такава жестокост. — Отвялякоха я, но нямах представа какво смятат да правят с нея. Знаех, че единствено тя е видяла Фарел и Годфри заедно, и им го казах. Тази сутрин чух, че била намерена мъртва, и просто не можах да повярвам.

— Отвлекли са я, след като си им казал, че е била при Стан. След като си им казал, че тя е единственият свидетел.

— Да... предполагам.

— Говорил си с тях снощи, така ли?

— Да, имам мобилен телефон. Излязох в задния двор и се обадох. Поех огромен риск — сама знаеш колко добре развит е слухът

на вампирите, но се обадох. — Опитваше се да убеди себе си, че е постъпил смело. Да се обади от щабквартирата на вампирите и да хвърли вината върху горкичката Бетани, която осъмна с куршум в главата в кофа за боклук.

— Била е застреляна, след като си я предал.

— Да, аз... чух по новините.

— Познай чие дело е това, Хюго.

— Аз... нямам никаква представа.

— Разбира се, че имаш, Хюго. Тя е била очевиден. И е послужила за урок на вампирите. Ето какво ще направим с хората, които работят за вас или ви сътрудничат, ако се обърнат срещу Братството. Какво мислиш, че ще направят с теб, Хюго?

— Аз им помагах — отвърна той изненадано.

— Кой друг знае за това?

— Никой.

— И кой ще умре според теб? Адвокатът, който помогна на Стан Дейвис да живее там, където си иска.

Хюго остана втрещен.

— Ако си толкова важен за тях, защо тогава си затворен тук с мен?

— Защото до този момент ти не знаеше какво съм направил — изтъкна той. — Би могла да ме снабдиш с информация, която да използваме срещу тях.

— А сега, след като вече знам какъв си, те ще те пуснат. Така ли? Защо не пробваш? Хайде, нека проверим. И без това предпочитам да съм сама.

И точно тогава във вратата се отвори малко прозорче. Дори не го бях забелязала, докато бях отвън в коридора. В пролуката се появи лице.

Познато лице. Ухилената физиономия на Гейб.

— Как я карате там вие двамата?

— Суки има нужда от лекар — каза Хюго. — Не че се оплаква, но ми се струва, че има счупена кост на лицето. — В тона му се четеше упрек. — Освен това тя знае за сътрудничеството ми с Братството, така че спокойно можеш да ме изведеш оттук.

Не знаех дали Хюго разбира какво точно прави, но аз се опитах да изглеждам като пребита от бой. Изобщо не ми беше трудно.

— Хрумна ми една идея — каза Гейб. — Малко ми е скучно тук долу, а не очаквам Сара или Стив — та дори и старата Поли — да ни удостоят с присъствието си в близко бъдеще. Имаме още един затворник тук, Хюго, който сигурно ще ти се зарадва, Фарел. Срещал си го в щабквартирата на сатанинските изчадия, нали?

— Да — отвърна Хюго. Изглеждаше неприятно изненадан от този обрат в разговора.

— Не можеш да си представиш колко ще ти се зарадва. Освен това е гей. Кръвопиец педал! Той се събужда раничко, защото сме дълбоко под земята. Та ми хрумна да те преместя при него, докато аз се позабавлявам тук с женската предателка. — И Гейб ме дари с усмивка, от която ми се обърнаха червата.

Лицето на Хюго доби вид на картина. Истинска картина. Веднага ми хрумнаха няколко подходящи фрази за отговор, но реших да си спестя съмнителното удоволствие. Трябваше да пазя силите си.

Погледнах красивото лице на Гейб и веднага се сетих за една от любимите поговорки на баба.

— Красотата е в делата — измърморих аз и се захех с болезнената задача да се изправя на крака. Те може и да не бяха счупени, но върху лявото ми коляно вече синееше огромен оток.

Зачудих се дали двамата с Хюго бихме могли да се справим с Гейб, но миг след това Мистър Мускул нахълта в стаята въоръжен с пистолет и с някакъв черен, зловещ на вид предмет, вероятно електрошоков пистолет.

— Фарел! — извиках. Ако беше буден, щеше да ме чуе. Вампир е все пак.

Гейб подскочи от изненада и ме изгледа подозрително.

— Да? — чу се дълбок глас от съседната стая. Последва дрънчене на вериги. Сребърни, разбира се. Иначе вампирът отдавна да е изтръгнал вратата от пантите.

— Стан ни изпрати! — провикнах се аз и Гейб веднага ме зашлеви с опакото на ръката си. Главата ми се удари в стената и от гърлото ми се изтръгна нещо средно между писък и стенание.

— Млъквай, кучко! — изрева Гейб. Държеше пистолета насочен срещу Хюго, а електрошоковия — на няколко сантиметра от мен. — Хайде, адвокате, излизай в коридора. И стой далече от мен, чуваш ли?

Хюго, облян в пот, се провря покрай Гейб и излезе отвън. Трудно схващах какво точно се случваше, но забелязах, че Гейб се приближи много близо до Хюго, за да отвори килията на Фарел. И тъкмо когато си мислех, че е достатъчно далече от мен и мога да избягам, той нареди на Хюго да затвори вратата на моята стая и Хюго се подчини, въпреки че клатех глава като обезумяла.

Мисля, че злочестият адвокат дори не ме видя. Беше изцяло погълнат от себе си. Мислите му представляваха пълен хаос, а всичко вътре в него се рушеше. Опитах се да му помогна, давайки на Фарел да разбере, че сме пратеници на Стан, което значително увеличаваше шансовете на Хюго за оцеляване. Но Хюго беше твърде уплашен или твърде обезверен, или твърде засрамен, за да защити собственото си достойнство. Чудех се защо изобщо изпитвам желание да помогна на този предател! Ако не бях държала ръката му и не бях видяла образа на детето му, нямаше да го направя.

— Няма страшно, Хюго — казах. Лицето му се появи за миг в прозорчето — изпито от тревога и бяло като платно — и после изчезна. Чу се отваряне на врата, подрънкване на вериги и накрая резето изщрака.

И така, Гейб прати Хюго в килията на Фарел, без да му мигне окото. Поех дълбоко въздух няколко пъти и взех единия от двата стола — пластмасов, с метални крака, от онези, които се използват на събрания, в класни стаи и в църкви. Държах го като дресьор на лъвове, с краката напред. Друго оръжие няхах. Сетих се за Бил и сърцето ми се сви от мъка. Така ми се искаше брат ми Джейсън да е до мен в този момент. Отдавна не ми се беше случвало да изпитвам нужда от подкрепата му.

Вратата се отвори. Влезе Гейб, с усмивка на лицето. Противна усмивка. Сякаш цялата грозотия в душата му прозираше през устата и очите му. Той действително възнамеряваше да се позабавлява.

— Наистина ли си въобразяваш, че това столче ще те опази? — попита той.

Няхах никакво желание нито да разговарям с него, нито да слушам съскането на змиите в главата му. Заклучих съзнанието си и се подготвих за атака.

Държеше електрошоковия пистолет в ръка, а другия — в кобура. Но тъй като се чувстваше господар на положението, прибора и него в

кожения калъф, закрепен от лявата страна на колана му. Хвана краката на стола и взе да го клати наляво-надясно.

И в този момент аз се хвърлих напред.

Дойде му като гръм от ясно небе и почти успях да го избутам през вратата, но в последния момент той успя да извърти стола настрана и металните му крака се заклециха в касата. Гейб опря гръб на отсрещната страна в коридора, задъхан и с пламнало от ярост лице.

— Кучка! — просъска той и отново се хвърли срещу мен, като този път се опита да изтръгне стола от ръцете ми. Но както вече казах — пила съм вампирска кръв, и не му позволих да се докопа нито до стола, нито до мен.

Не видях кога е извадил електрошоковия пистолет от калъфа, но ръката му се плъзна като змия през стола и оръжието докосна рамото ми.

Не изгубих съзнание, както очаквах, но паднах на колене, без да изпускам стола от ръцете си. Докато се опитвах да осъзная какво се случва с мен, той го издърпа рязко измежду пръстите ми и ме блъсна назад.

Нямах сили да мърдам, но все още можех да викам и да стискам здраво крака. И го направих.

— Млъквай! — изкрещя той и започна да ме опипва. Ясно усещах, че предпочита да съм в несвяст. Щеше да му достави удоволствие да ме насилва, докато съм в безсъзнание. Всъщност точно това го възбуждаше най-много от всичко.

— Не обичаш жените си будни, а? — изпъшках аз. — Нали?

Разкъса блузата ми.

От съседната стая се разнесе гласът на Хюго. Пищеше до небесата, сякаш това можеше да помогне. Забих зъби в рамото на Гейб.

Той отново ме нарече кучка; очевидно не можеше да се похвали с богат речник. Вече беше разкопчал панталона си и се опитваше да запретне полата ми. Зарадвах се, че съм я избрала дълга.

— Да не би да те е страх, че ще останат недоволни, ако са в съзнание? — извиках аз. — Пусни ме, махни се от мен! Махни се, махни се, махни се — Най-после успях да раздвижа ръцете си. Вече не ги чувствах напълно парализирани от електрическия заряд. Свих дланите си като чашки, нададох вик и ги стоварих върху ушите му.

Той изрева, отдръпна се назад и покри главата си с ръце. Цялото му същество бълваше гняв, който ме заливаше на талази. Тогава разбрах, че ако можеше, би ме убил, без да го е грижа за последствията. Опитах се да се претърколя на една страна, но той ме притискаше между краката си като в менгеме. Дясната му ръка се сви в юмрук, който ми се стори огромен като канара. С предчувствие за обреченост наблюдавах как пестникът му се спуска към лицето ми и очаквах да потъна в мрак завинаги...

Но това така и не се случи.

Гейб полетя нагоре с разкопчани панталони и провесено навън мъжко достойнство. Юмрукът му увисна наред нищото, а обувките му отчаяно ритяха краката ми.

Някакъв нисък мъж държеше Гейб във въздуха. Даже не точно мъж, а тийнейджър. Древен тийнейджър.

Гърдите и ръцете на голия до кръста рус младеж бяха покрити със сини татуировки. Гейб викаше и се мяташе, но момчето стоеше спокойно, с безизразно лице, докато жертвата му се изтощи напълно. Когато Гейб утихна, хлапакът промени хватката си в мечешка прегръдка и го стисна през кръста като кукла.

Младежът ме погледна хладнокръвно. Блузата и сутиенът ми бяха разкъсани.

— Добре ли си? — неохотно попита той. Спасителят ми изглеждаше някак отегчен. Изправих се на крака, което се оказа доста трудно и ми отне много време. Цялата треперех от емоционалния шок. Застанах очи в очи с момчето и осъзнах, че е висок точно колкото мен. На външен вид изглеждаше на не повече от шестнайсет. На такава възраст беше станал вампир, но преди колко време — нямаше как да знам. Беше по-стар и от Стан, и от Изабел. Говореше ясен английски, но със силен и съвършено непознат акцент. Може би никой вече не говореше на родния му език. Сигурно беше много самотен...

— Ще се оправя — казах. — Благодаря ти. — Опитах се да закопчая няколкото останали на блузата ми копчета, но ръцете ми трепереха неудържимо. Той обаче не проявяваше никакъв интерес към голата ми плът и продължаваше да ме гледа абсолютно безизразно.

— Годфри! — едва чуто рече Гейб. — Годфри, тя се опитваше да избяга.

Годфри го разклати и Гейб незабавно млъкна.

Значи Годфри беше вампирът, когото бях видяла през очите на Бетани. Единствените очи, видели го в „Крилото на прилепа“ през онази вечер. Очите, които останаха затворени завинаги.

— Какво възнамеряваш да правиш? — попитах аз с тих и спокоен глас.

Бледосините очи на Годфри примигнаха. Не знаеше.

Можех да се обзаложа, че татуировките му бяха направени още приживе. Странни символи, изгубили своя смисъл още преди векове. Всеки учен би дал мило и драго да ги огледа. А аз имах късмета да ги видя напълно безплатно.

— Моля те, изведи ме оттук — казах аз с всичкото достойнство, което успях да събера от наранената си душа. — Те ще ме убият.

— Но ти си вампирски сътрудник — отвърна той. Ококорих се от изненада, опитвайки се да проумея думите му.

— Ами... — колебливо започнах аз, — ти не си ли вампир?

— Утре публично ще изкупя греховете си — каза Годфри. — Утре ще посрещна зората. За пръв път от цяло хилядолетие ще видя слънцето. А после ще видя лицето на Бог.

Ами добре.

— Това е твой избор — казах.

— Да.

— Но не и мой. Аз не искам да умирам. — Хвърлих един поглед към лицето на Гейб, което изглеждаше доста посиняло. Очевидно Годфри го стискаше много по-силно, отколкото трябваше. Чудех се дали да кажа нещо по въпроса.

— Но ти наистина си вампирски сътрудник — повтори Годфри с обвинителен тон и аз отново го погледнах в очите. Не биваше да губя концентрация.

— Влюбена съм — казах.

— Във вампир?

— Да. Бил Комптън.

— Всички вампири са прокълнати. Всички до един трябва да посрещнат слънцето. Ние сме позорно петно върху облика на земята.

— А тези хора — посочих с ръка нагоре, за да поясня, че имам предвид Братството, — тези хора са по-добри, така ли, Годфри?

Вампирът изпадна в неловко положение. Забелязах, че е гладен — хлътнали бузи, бледа като тебешир кожа. Косата му беше толкова

наелектризирана, че се вееше около скалпа му, а очите му изглеждаха като сини късчета мрамор на фона на бледото му лице.

— Те поне са човеци, част от замисъла Господен — тихо рече той. — Вампирите са изчадия от ад.

— Но ти прояви към мен по-голяма милост, отколкото този човек. — Този мъртъв човек, осъзнах аз, като погледнах лицето му. Опитах се да запазя самообладание и отново се съсредоточих върху Годфри, от когото зависеше собственото ми оцеляване.

— Но ние смучем кръвта на невинните. — Сините очи на Годфри ме пронизваха.

— Кой е невинен? — Задавах реторичен въпрос. Надявах се да не звуча съвсем като Пилат Понтийски, който попитал: „А какво е истината?“, макар отлично да знаел отговора.

— Ами... децата — отвърна Годфри.

— Значи ти... си пил кръв и от деца? — ахнах аз и покрих устата си с длан.

— Убивал съм деца.

Дълго време не успях да измисля какво да кажа. Годфри стоеше пред мен и ме гледаше тъжно. Дори не съзнаваше, че продължава да стиска в ръце тялото на Гейб.

— Какво те накара да спреш?

— Нищо не може да ме спре. Нищо, освен смъртта.

— Съжалявам — смотолевих аз. Той страдаше и на мен наистина ми беше мъчно за него. Но ако беше човек, веднага щях да му кажа, че заслужава да седне на електрическия стол.

— Колко време остава до залез-слънце? — попитах аз, за да запълня неловката тишина.

Годфри нямаше часовник, разбира се. Предположих, че не спи, защото беше твърде стар, а освен това се намираще под земята.

— Около час — отвърна той.

— Моля те, пусни ме. Аз сама ще намеря начин да се измъкна.

— Но ти ще кажеш на вампирите. Те ще атакуват Братството и ще ми попречат да посрещна зората.

— А защо трябва да чакаш зората? — попитах аз, обзета от внезапно раздражение. — Просто излез навън. Още сега.

Вампирът изглеждаше потресен. Пусна Гейб на земята като чувал с картофи, без дори да го погледне.

— Церемонията е планирана по зазоряване. Ще присъстват и много вярващи — обясни той. — Фарел също ще бъде изведен навън да посрещне слънцето.

— А каква щеше да е моята роля в този театър?

Той сви рамене.

— Сара искаше да види дали вампирите биха заменили един от своите за теб. Стив имаше други планове. Той възнамеряваше да те завърже към Фарел, за да изгориш заедно с него.

Онемях. Но не от идеята, покълнала в главата на Стив Нюлин, а от факта, че според него подобна гледка би се харесала на паството му. Този човек бе по-голям фанатик, отколкото можех да си представя.

— И ти смяташ, че публиката с удоволствие би гледала екзекуцията на млада жена без съд и присъда? Че ще го приемат за нормален религиозен ритуал? Наистина ли смяташ тази шайка убийци за религиозни хора?

По лицето му за пръв път премина сянката на съмнението.

— Това е малко прекалено дори за човеците — съгласи се той. — Но Стив смята, че това би било много съдържателна изява.

— О, да, със сигурност ще е много съдържателна изява, която би звучала така: „Аз съм луд за връзване!“. Знам, че светът е пълен с лоши хора и лоши вампири, но не вярвам, че мнозинството от населението на тази държава, и в частност на щата Тексас, би извлякло поука от подпалването на една невинна млада жена.

Годфри изглеждаше обзет от сериозни съмнения. Очевидно изразявах на глас собствените му мисли. Мисли, които често идваха неканени в главата му, но той предпочиташе да ги пъди оттам.

— Поканили са журналисти — каза той. Почувствах се като невеста, обречена да се омъжи за годеника, когото внезапно е разлюбила. Късно е, дъще, поканите отдавна са изпратени.

— Не се и съмнявам. Но това ще бъде краят на тяхната организация, повярвай ми. Повтарям, ако наистина искаш да кажеш последно „Сбогом“ на света, за да получиш опрощение на греховете си, излез от църквата още сега и застани на моравата отвън. Господ ще те види, обещавам ти. Други свидетели не ти трябват.

Бореше се със себе си, горкичкият. И то упорито.

— Подготвили са бяла мантия за мен. Специално за церемонията — каза той. (Но булчинската рокля е купена, дъще, а църквата —

запазена.)

— Много важно! Щом стигнахме до обсъждане на дрехи, значи желанието ти не е достатъчно силно. Обзалагам се, че ще се откажеш в последния момент.

Този път се олях. Веднага съжалих за думите си.

— Ще видиш! — твърдо каза той.

— Изобщо не искам да гледам, ако ще съм завързана за Фарел. Нямам грехове за изкупване и не искам да умирам.

— Кога за последно си ходила на църква? — Предизвикваше ме, гадината.

— Миналата седмица. Взех и причастие, ако искаш да знаеш. — За пръв път през живота си изпитвах истинска радост, че съм отишла на църква. Не бих си позволила да излъжа за подобно нещо.

— Хм... — Годфри изглеждаше смаян.

— Виждаш ли? — Чувствах, че го лишавам от цялото му измъчено величие, но, дявол да го вземе, не ми се умираше на клада. Имах отчаяна нужда от Бил, исках го толкова силно, че се надявах желанието ми да помете капака на ковчега му и да го измъкне оттам. Ех, ако имаше някакъв начин да му изпращам мислите си...

— Хайде — каза Годфри и протегна ръка.

Не исках да му давам възможност да размисли, затова поех ръката му, прекрачих трупа на Гейб и излязох в коридора.

В килията на Фарел цареше зловеща тишина, но честно казано, тръпки ме побиха при мисълта да извикам, за да разбере какво става при тях. Реших, че ако успея да избягам, бих могла да спася и двамата.

Годфри подуши кървавите ми рани и по лицето му се изписа копнеж. Познавах това изражение. Но в него нямаше и следа от похот. Тялото ми изобщо не го вълнуваше. Връзката между кръвта и секса е много силна за всички вампири, затова се почувствах щастливка, че не изглеждам като шестнайсетгодишно девойче. Наведох лицето си към него от чиста любезност. След дълго колебание той облиза струйката кръв от сцепената ми скула. Затвори очи за миг, наслаждавайки се на вкуса ѝ; после се обърна и ме поведе нагоре по стръмното стълбище.

Годфри въведе кода за отваряне на вратата и тя веднага се отвори.

— Живях тук, в дъното на коридора — обясни той с тих като дихание глас.

В коридора нямаше жива душа, но всеки момент някой можеше да излезе от кабинета си. Годфри изобщо не изглеждаше разтревожен от това, но аз се страхувах, защото ставаше въпрос за моята свобода. Не се чуваха никакви гласове; очевидно служителите от Братството се подготвяха за сбирката, а гостите все още ги нямаше. Единственият източник на светлина бяха прозорците на стаите, чиито врати зееха отворени. Предположих, че вече е достатъчно сумрачно за Годфри, защото спасителят ми дори не се намръщи. Изпод вратата на директорския кабинет се процеждаше ярка изкуствена светлина.

Опитвахме се да вървим бързо, но левият ми крак усилено се съпротивляваше. Не бях сигурна накъде точно ме водеше Годфри, но се надявах да е към двойната врата в другия край на храма. Не знаех какво да правя, ако успееш да изляза, но навън със сигурност щях да се чувствам по-добре, отколкото вътре. Точно когато приближихме предпоследната стая от лявата страна на коридора — онази, до която видях дребната жена с испански черти, — вратата към кабинета на Стив се отвори. Застинахме неподвижно. Усещах ръката на Годфри като метална скоба около кръста си. Отвътре излезе Поли, все още обърната с лице към стаята. Намирахме се само на няколко метра от нея.

— ... огъня. — Успях да чуя само края на изречението ѝ.

— О, мисля, че имаме достатъчно — отвърна меденото гласче на Сара. — Ако всички отговаряха на поканите си, щяхме да знаем със сигурност. Не мога да си представя как е възможно да не потвърдиш присъствието си. Що за възпитание!

Спор относно етикета, моля ви се! Ако успея да се измъкна жива оттук, непременно ще задам въпроса си в някоя вестникарска рубрика за съвети към читатели: Бях неканен гост в малка църква, но си тръгнах, без да се сбогувам. Трябва ли да напиша благодарствено писмо, или просто да изпратя букет цветя?

Главата на Поли започна да се обръща и всеки момент щяхме да попаднем в полезрението ѝ. И точно тогава Годфри ме бутна в тъмния кабинет до нас.

— Годфри! Какво правиш тук горе? — Поли не звучеше уплашена, но гласът ѝ със сигурност не преливаше от радост. Все едно виждаше градинаря си, удобно настанен срещу телевизора в собствения ѝ хол.

— Дойдох да проверя дали бих могъл да помогна с нещо.

— Но защо си станал толкова рано?

— Аз съм много стар — учтиво отвърна той. — Старците се задоволяват с много по-малко сън от младите.

Поли се засмя.

— Сара — изчурулика тя. — Годфри е буден!

— Привет, Годфри! — радостно възкликна Сара. — Вълнуваш ли се? Напълно те разбирам!

Сякаш не говореха на хилядолетен вампир, а на малко момченце в навечерието на рождения му ден.

— Мантията ти е готова — каза Сара. — Всичко е тип-топ!

— Ами ако променя решението си? — попита Годфри.

Настъпи дълго мълчание. Стараех се да дишам много бавно и тихо. Колкото повече притъмняваше, толкова по-реални ставаха шансовете ми за измъкване. Поне в собствената ми глава.

Ако можех да се обадя по телефона... Хвърлих поглед към бюрото в кабинета. Върху него имаше телефон. Но дали на останалите апарати в сградата щеше да светне бутон, че линията е заета? Не исках да рискувам.

— Променил си решението си? Нима? — попита Поли. Звучеше много ядосана. — Нали си спомняш, че ти сам ни потърси? Разказа ни за греховния си живот, за срама, който тежи на плещите ти заради всички убити от теб деца... и заради други твои дела. Променило ли се е нещо?

— Не — замислено отвърна Годфри. — Нищо от казаното не се е променило. Но не виждам причина да въвличаме хора в моето жертвоприношение. Смятам, че Фарел сам трябва да намери начин за помирение с Бог. Не бива да посреща слънцето против своята воля.

— Трябва да извикаме Стив — прошепна Поли на Сара.

После се чуваше само гласът на Поли и аз предположих, че Сара е влязла обратно в кабинета, за да звънне на Стив.

Една от лампичките на телефона светна. Да, правилно предполагах. Щяха да разберат, ако звъннех по телефона.

Поли се мъчеше да налее разум в главата на Годфри. Самият той почти не говореше и аз нямах никаква представа какво се случваше в мислите му. Стоях безпомощно облеганата на стената и се надявах, че

никой няма да влезе в стаята, че никой няма да слезе долу и да вдигне Братството по тревога и че Годфри няма да промени решението си.

Помощ, казах наум. Само ако можех да потърся помощ чрез телепатия!

Внезапно ми хрумна идея. Изпънах гръб и се опитах да остана права, без да се подпирам на стената, макар че краката ми все още трепереха от страх, а коляното и лицето ми туптяха от адска болка. Можех поне да опитам да се свържа с някого. Например с Бари, пиколото. Току-виж съм успяла! Нали и той притежаваше телепатични способности. Може би щеше да ме чуе. Не че някога бях правила подобен опит — но аз и не познавах други телепати досега, нали? Положих огромно усилие да се концентрирам и да установя комуникационен канал между мен и Бари. Предположих, че е на работа, тъй като горе-долу по това време пристигнахме от Шривпорт предишната нощ. Представих си местоположението си на картата, която проучихме заедно с Хюго — той очевидно се е преструвал, че не знае къде се намира Центърът, — и стигнах до извода, че се намирам в югозападна посока от хотела.

Предстоеше ми да нагазя в свършено непозната територия. Концентрирах енергията си и мислено я оформих в топка. За момент се почувствах изключително нелепо, но трябваше да опитам, ако исках да се измъкна от този затвор. Насочих мислите си към Бари. Не знам как точно го направих, но очевидно името и местоположението му бяха достатъчни като информация.

Реших да започна от най-лесното.

— Бари, Бари, Бари, Бари...

— Какво искаш? — Гласът му трепереше от уплаха. За пръв път му се случваше подобно нещо.

— И на мен ми е за пръв път, спокойно. — Надявах се, че звуча бодро и уверено. — Имам нужда от помощ. В голяма беда съм.

— Коя си ти?

Добър въпрос. Ама че съм глупава.

— Аз съм Суки, блондинката, която дойде снощи в хотела с тъмнокосия вампир. Стаята ни е на третия етаж.

— Онази с големите гърди? О, извинявай.

Поне се извини.

— Да, същата, с големи гърди и гадже.

— Добре, какво искаш?

Предавам диалога ни ясно и стегнато, но ние не разговаряхме чрез думи, а си изпращахме нещо като емоционални телеграми и образи.

Опитах се да измисля как точно да му обясня положението, в което се намирах.

— Свържи се с моя вампир веднага щом се събуди.

— И?

— Кажи му, че съм в опасност. Опасност — опасност — опасност...

— Добре, добре, разбрах. Къде?

— В църква. — Реших, че това е достатъчно добро обяснение за Центъра на Братството. Не знаех как другояче да го предам на Бари.

— Той знае ли къде?

— Знае. Кажи му да слезе по стълбите.

— Това... наистина ли се случва? Нямах представа, че има и други като мен.

— Наистина се случва. Моля те, помогни ми.

Усещах как в главата на Бари се блъскаха куп противоречиви емоции. Страхуваше се да говори с вампир; опасяваше се, че работодателите му можеха да го уволнят заради „повредения му мозък“; вълнуваше се, че е срещнал себеподобен. Но най-много от всичко го тревожеше онази част от него, която отдавна го плашеше и изумяваше. Познавах всички тези чувства.

— Всичко е наред, разбирам те напълно — казах му аз. — Нямах да те моля, ако не ме грозеше смъртна опасност.

Врълхлетя го нова вълна от страх. Страх от собствената му отговорност за моята безопасност. Не биваше да добавям последното изречение.

И после — незнайно как — Бари успя да издигне тънка преграда помежду ни и намеренията му си останаха загадка за мен.

Докато „разговарях“ с Бари, ситуацията в коридора бе претърпяла развитие. Заслушах се отново и долових гласа на Стив. Той също се опитваше да вразуми Годфри съвсем приятелски.

— Виж какво, Годфри — тъкмо казваше той, — ако не си искал да правим това, просто трябваше да ни кажеш. Ти изяви желание, ние се ангажирахме с изпълнението и започнахме подготовката с

увереността, че ще удържиш на думата си. Многобройната ни публика ще бъде много разочарована, ако не изпълниш своята роля в ритуала.

— Как ще постъпите с Фарел? А с онези двама човеци — Хюго и блондинката?

— Фарел е вампир — каза Стив, все така търпелив и любезен. — Хюго и блондинката гравитират около вампирите. Те също трябва да посрещнат слънцето, завързани за вампир. Каквато е орисията им в живота, такава трябва да е и в смъртта.

— Аз съм грешник и съм наясно с това. Покаял съм се и когато умра, душата ми ще отиде при Бог — каза Годфри. — Но Фарел не го знае. Когато умре, той няма да получи шанс за опрощение. Мъжът и жената също няма да имат възможност за разкаяние. Нима е справедливо да ги убием и да ги обречем на вечни мъки в ада?

— Трябва да влезем в кабинета ми — решително каза Стив.

И чак тогава осъзнах, че именно това е целял Годфри през цялото време. Чу се тътрене на крака, последвано от крайно любезния глас на Годфри:

— След вас.

Искаше да е последен, за да може да затвори вратата след себе си.

Вече не носех перука и — слава богу — усещах косата си суха, а не подгизнала от пот. Висеше по раменете ми на отделни кичури, защото тихичко я освобождавах от фибите, докато слушах разговора. Имах нужда да си намеря някакво занимание, докато чаках да се реши съдбата ми. Напъхах фибите в джоба си, прокарах ръка през остатъците от някогашната си прическа и се приготвих да си плюя на петите.

Надникнах внимателно в коридора. Да, вратата на Стив беше затворена. Излязох на пръсти от тъмната стая, свърнах вляво и продължих към вратата на храма. Натиснах внимателно бравата и бавно отворих вратата. Прекрачих прага на потъналата в сумрак църква и тръгнах по пътеката. През големите прозорци се процеждаше бледа светлина, която ми помагаше да виждам къде стъпвам и да не се блъскам в пейките.

Точно тогава от другото крило се разнесоха гласове, които ставаха все по-силни. Лампите в храма светнаха. Отскочих светкавично настрана и залегнах под пейките. Влезе семейство с малко

момиченце, което се вайкаше, че е пропуснало любимото си телевизионно шоу заради тази тъпа сбирка.

Съдейки по звука, момиченцето получи шляпване по дупето, а баща ѝ занарежда, че е голяма късметлийка, задето ще види с очите си удивително доказателство за божията сила. Че ще види на живо спасението на една грешна душа.

Запитах се дали този баща действително осъзнаваше, че духовният им водач е подготвил за паството си представление, по време на което ще бъдат изгорени на клада двама вампири и поне към единия от тях ще има завързан човек, който ще умре в пламъците заедно с него. Чудех се какво ли щеше да се случи с психиката на малкото момиченце след това „удивително доказателство за божията сила“.

За мое изумление, те подредиха спалните си чували до отсрещната стена на храма и продължиха да си говорят. В това семейство поне комуникацията не куцаше. Освен малкото мрънкало там имаше и още две по-големи деца — момче и момиче, — които се дразнеха един друг като куче и котка. Нищо необичайно.

Чифт малки червени обувки изтрополи покрай моя ред от пейки и изчезна през вратата към крилото на Стив. Запитах се дали групата в кабинета му продължаваше дискусията си.

Няколко секунди по-късно същите тези крачета отново ме подминаха, само че този път доста по-бързо. Интересна работа.

Изчаках още няколко минути, но нищо друго не се случи.

Оттук нататък щяха да прииждат все повече хора. Нямах избор — сега или никога. Измъкнах се изпод пейката и се изправих. Имах късмет, че не гледаха към мен и не видяха откъде точно изникнах. Запътих се енергично към двойната врата в дъното на църквата. По внезапно настъпилото мълчание разбрах, че са ме забелязали.

— Здравсти! — извика майката и се надигна от яркосиния си спален чувал. По безличното ѝ лице се четеше любопитство. — Ти сигурно си от новите членове на Братството. Аз съм Франси Полк, приятно ми е.

— Да — извиках в отговор аз, опитвайки се да звуча весело. — Но сега бързам! Ще говорим по-късно!

Тя тръгна към мен.

— Какво ти се е случило? — попита тя. — Ти... извинявай, но изглеждаш ужасно. Това кръв ли е?

Сведох поглед към блузата си. Имаше няколко малки петънца.

— Паднах — печално отвърнах аз. — Трябва да се прибера вкъщи и да се приведа в ред. Веднага се връщам!

По лицето на Франси Полк се изписа съмнение.

— В кабинета си имам аптечка. Искаш ли да изтичам да я донеса? — попита тя.

Не, Франси Полк, не искам.

— Ами... аз трябва и да се преоблека — отвърнах. Сбърчих нос, за да ѝ покажа колко неприятно би ми било да се разхождам цяла вечер с мръсна блуза.

На вратата, през която копнеех да премина, стоеше друга жена и слушаше разговора ни. Тъмните ѝ очи се стрелкаха между мен и решителната Франси.

— Здравсти, девойче! — каза с лек акцент дребната испанка — свръхестественото същество, и ме прегърна. В нашия край редовно се поздравявахме така и аз веднага я прегърнах в отговор. Тя ме оципа многозначително.

— Как си? — попитах, грейнала от радост. — Отдавна не сме се виждали.

— Ами, нищо ново при мен — усмихна ми се тя, но в очите ѝ прочетох предупреждение за опасност. Косата ѝ беше много гъста и тъмнокестенява, а не черна, както ми се стори отначало. Изпъстрената ѝ с лунички кожа имаше цвят на млечен карамел. Големите ѝ бели зъби проблясваха в контраст с яркото червило върху плътните ѝ устни. Погледнах надолу към краката ѝ. Носеше червени обувки с равна подметка.

— Искаш ли да ми правиш компания навън? Ще изпуша една цигара — каза тя.

Франси Полк изглеждаше доволна.

— Луна, не виждаш ли, че приятелката ти има нужда от лекар? — обади се тя.

— Да, имаш няколко цицини и синини — огледа ме тя. — Пак ли падна, момиче?

— Ами да. Мама все ми повтаря: Мериголд, стъпваш като слон, дъще!

— Ама и майка ти ги плещи едни — поклати глава тя.

— Знаеш я каква е — свих рамене аз. — Ще ни извиниш ли, Франси?

— Да, вървете — отвърна тя. — Ще се видим по-късно, предполагам.

— Да, разбира се — каза Луна. — Нямам търпение да започнем.

И най-после, с Луна под ръка, аз напуснах ритуалната зала на Братството. Полагах огромни усилия да не куцам, за да не засилвам подозренията на Франси.

— Слава богу — изпъшках аз, щом излязохме отвън.

— Ти веднага усети каква съм — бързо каза тя. — Как разбра?

— Имам приятел, който променя формата си, също като теб.

— Кой е той?

— Не е местен. А и не бих ти казала без негово съгласие.

Тя ме изглежда студено и предишната ѝ дружелюбност се изпари на мига.

— Добре, разбирам — каза. — Защо си тук?

— Длъжна ли съм да ти отговоря?

— Току-що ти спасих задника.

Основателна причина. Хвана ме натясно.

— Добре, ще ти кажа. Аз съм телепат. Бях наета от вашия главен вампир, за да помогна в издирването на негов изчезнал събрат.

— Така е по-добре. Само че той не е мой главен вампир. Аз съм свръх, не съм някакъв си там вампир. Кой вампир те нае?

— Не съм длъжна да ти казвам.

Тя вдигна вежди.

— Не съм длъжна...

Тя отвори уста, сякаш се канеше да вика.

— Викай колкото си щеш. Има неща, които просто няма да кажа. Какво е свръх?

— Свръхестествено същество. А сега ме чуй внимателно — каза Луна. Вече вървахме през паркинга и колите прииждаха от пътя една след друга. Тя непрекъснато махаше с ръка за поздрав и се усмихваше, а аз се стараех поне да не се мръщя. Но куцането не можех да крия повече, а в лицето приличах на бита кучка, както би казала Арлийн.

Боже, как ми домъчня за вкъщи изведнъж. Но намерих сили и потиснах това усещане, за да обърна внимание на Луна, която явно

имаше да ми казва нещо.

— Предай на вампирите, че ние държим това място под наблюдение...

— Ние... кои?

— Ние... свръхестествените същества от Далас.

— Ама вие... организации ли си имате? Това е страотно! Нямам търпение да го споделя с... моя приятел.

Започвах сериозно да я дразня.

— Виж какво, госпожичке, просто предай на вампирите, че ако Братството разбере за нашето съществуване, ще погнат и нас. А ние нямаме никакво намерение да излизаме на светло като глупавите кръвопийци. Затова държим под око Центъра.

— Щом ги наблюдавате толкова изкъсо, защо не уведомихте вампирите, че Фарел е затворен в подземиеето? Защо не им казахте и за Годфри?

— Ей, чакай малко, Годфри иска да се самоубие, това изобщо не ни касае. Той сам дойде в Братството, никой не е ходил да го търси. Щом го видяха, едва не подмокриха гащите от радост. Е, след като се свестиха от първоначалния шок, разбира се.

— А за Фарел?

— Нямах представа кой е долу — призна Луна. — Знаех, че са заловили някого, но все още не ме допускат до вътрешния им кръг и не можах да разбера кого точно. Даже опитах да се подмажа на онзи задник, Гейб, но той не поддаде.

— Имам добра новина за теб — Гейб е мъртъв.

— Ей! — На лицето й най-после се появи искрена усмивка. — Това наистина е добра новина.

— Има и още. Веднага щом се добера до вампирите, те ще дойдат тук, за да освободят Фарел. Така че на твоето място бих стояла далече от Центъра тази нощ.

Тя замислено взе да дъвче долната си устна. Намирахме се в най-отдалечения край на паркинга.

— Всъщност — добавих аз — няма да е зле, ако ме закараш до хотела.

— Никой не ми плаща, за да правя живота ти безоблачен — сръза ме тя, върна на истинската си същност. — Трябва да се върна в църквата, преди да се е разразила бурята, и да изнеса отвътре част от

документацията. Помисли малко, момиче. Как ще постъпят вампирите с Годфри? Ще го оставят ли жив? Та той е сериен убиец, който не прощава дори на деца. Жертвите му са толкова много, че сигурно отдавна им е загубил бройката. Той не може да спре и е наясно с това.

Ето че църквата си имаше и добра страна... даваше поле за изява на вампири като Годфри, които искаха да се самоубият пред публика.

— Може би трябва да започнат да продават билети за представленията си — казах аз.

— Щяха да го направят, ако можеха. — Луна не се шегуваше. — Тези модерни вампири не обичат да им провалят плановете.

— Не съм в състояние да реша проблемите на всички, Луна. Между другото, истинското ми име е Суки. Суки Стакхаус. Но все пак направих каквото можах. Свърших работата, за която бях наета. Сега трябва да се върна и да докладвам за изпълнението. А Годфри или ще живее, или ще умре. Лично аз смятам, че ще умре.

— Дано да си права — злокобно отвърна тя.

Не можех да проумея защо аз трябваше да съм виновна, ако Годфри променеше решението си. Аз просто му предложих да промени мястото на срещата си със слънцето. Но може би Луна имаше право. Може би изобщо не биваше да размътвам стария му мозък.

Цялата тази работа започваше да ми идва в повече.

— Довиждане — казах аз и закуцуках към пътя. Още не бях излязла от паркинга, когато от църквата се разнесоха викове. Всички външни лампи се включиха едновременно и заляха района с ослепителна светлина.

— Май наистина ще е по-добре да не се връщам в Центъра — извика Луна от прозореца на своето „Субару“. Метнах се на седалката до нея и отпрашихме към най-близкия изход. Закопчах колана си в движение.

Но се оказа, че имало и по-бързи от нас. Няколко семейни автомобили вече преграждаха всички изходи от паркинга към пътя.

— Мамка му! — каза Луна.

Седяхме и мълчаливо обмисляхме ситуацията в продължение на минута.

— Никога няма да ме пуснат да мина, дори и да те скрия. Не мога да те върна обратно в църквата. Не можем да останем и на паркинга, защото ще го претърсят за нула време. — Луна нервно

хапеше устни. — О, да върви по дяволите тази моя работа! — каза тя, включи на скорост и бавно подкара колата, за да не привлича внимание. — Тези хора не разбират нищичко от религия. Няма и да разберат. — Луна насочи колата към единия край на църквата и мина през тротоара, разделящ паркинга от детската площадка. После настъпи газта и се понесохме през моравата, а аз установих, че съм ухилена до ушите, въпреки че това ми причиняваше болка.

— Юхууу! — извиках аз, когато колата удари една от пръскачките върху ливадата. Всички стояха по местата си, вкаменени от изненада, но съвсем скоро щяха да ни погнат. Събитията от тази нощ щяха да отворят очите на онези, които дори не подозираха за тъмната страна на Братството.

Луна погледна в огледалото за обратно виждане и каза:

— Освободиха изходите и една от колите потегли след нас. — Свърнахме към пътя и се вляхме в движението, съпроводени от гневните клаксони на останалите автомобили.

— Дявол да го вземе! — изруга тя и намали скоростта, като непрекъснато хвърляше погледи в огледалото за обратно виждане. — Вече е твърде тъмно и не мога да различа кои са фаровете на преследвачите ни.

Чудех се дали Бари е успял да предупреди Бил.

— Имаш ли мобилен телефон? — попитах.

— В чантата ми е, заедно с шофьорската ми книжка. А тя остана в кабинета ми в църквата. Точно там усетих, че си успяла да се измъкнеш и че си ранена. Затова излязох да те потърся навън, но не те открих и се върнах вътре. Чист късмет е, че съм пъхнала ключовете в джоба си.

Бог да благослови свръхестествените същества! Жалко за телефона, но нямаше полза да се ядосвам. Внезапно се сетих за собствената си чанта. Сигурно още стоеше в кабинета на Стив. Добре че бях извадила отвътре всичките си лични документи.

— Да потърсим ли телефонна кабина, или да отидем направо в полицията?

— И какво ще направи полицията, ако им се обадиш? — каза Луна с насърчителен тон, сякаш напътстваше малко дете към правилното решение.

— Ще отидат в църквата?

— И какво ще стане тогава, момиче?

— Ще попитат Стив защо държи човек в плен?

— Така. И той какво ще отговори?

— Не знам.

— Ще каже: „Изобщо не сме я държали в плен. Тя влезе в спор с Гейб, един от служителите ни, и сега той е мъртъв. Арестувайте я!“.

— Ха! Мислиш ли?

— Убедена съм.

— Ами Фарел?

— Ако полицията тръгне насам, Стив със сигурност има човек, който е инструктиран да слезе веднага в подземие и да заколи Фарел. Дойдат ли ченгетата, от Фарел няма да има и следа. Могат да сторят същото и с Годфри, а той дори няма да се съпротивлява, защото иска да умре.

— Добре, ами Хюго?

— Мислиш, че Хюго ще започне да обяснява как се е озовал в мазето? Нямам представа какво точно ще каже онзи негодник, но няма да е истината, бъди сигурна. Той води двойствен живот от месеци и вече сам не помни кое е лъжа и кое — истина.

— Значи полицията отпада. На кого можем да се обадим тогава?

— Трябва да те закарам при вампирите. Не мога да те отведа при моите събрата, защото те не искат да виждат никого. Държат да останат в нелегалност, нали разбираш?

— Естествено.

— Но и в теб има нещо нередовно, нали? Щом успя да ме разпознаеш.

— Да.

— Каква си тогава? Не си вампир, не си и от нашите.

— Аз съм телепат.

— Телепат! Без майтап? Тра-ла-ла! — ококори се тя, влизайки в ролята на привидение.

— Че ти да не си по-малко „тра-ла-ла“ от мен? — срязах я. И аз имах право на малко сприхавост.

— Съжалявам — каза тя, без да съжалява за каквото и да било. — Така, планът ми е следният...

Така и не успях да чуя какъв е планът ѝ, защото точно в този момент бяхме ударени от колата зад нас.

Висях от колана си с главата надолу. Една ръка се протягаше към мен, за да ме измъкне. Беше Сара. Познах я по маникюра и я ухапах. Тя изпищя и издърпа ръката си.

— Очевидно не е на себе си! — разнесе се сладкият ѝ гласец. Събеседникът ѝ явно нямаше нищо общо с църквата. Не биваше да изпускам момента.

— Не я слушайте. Точно нейната кола ни удари — извиках аз. — Не ѝ позволявайте да ме докосва.

Погледнах Луна. Косата ѝ стигаше до тавана. Беше в съзнание, но мълчеше и се мъчеше да разкопчае колана си.

Отвън се чуваха разгорещени гласове.

— Нали ви казвам, че това е сестра ми. Пияна е — обясняваше Поли на някого.

— Не съм пияна. Настоявам да ми направите тест за алкохол, и то незабавно — казах аз с цялото достойнство на човек, увиснал с главата надолу. — Веднага извикайте полицията, моля ви. И линейка също.

Сара започна да ломоти нещо, но силен мъжки глас я прекъсна:

— Госпожо, струва ми се, че момичето не е във възторг от присъствието ви. А нещо ми подсказва, че има основателна причина за това.

Мъжът коленичи и надникна през прозореца.

— Обадох се на 911 — каза той. Беше рошав и небръснат. В моите очи изглеждаше направо красив.

— Моля ви, останете тук, докато дойдат — проплаках аз.

— Ще остана — обеща той и лицето му изчезна.

Отвън се разнесоха нови гласове. Версията на Сара и Поли се разпадаше. Бяха ударили колата ни пред очите на неколцина свидетели. Твърдението им, че са мои сестри, също не се приемаше радушно от тълпата. Освен това, доколкото разбирах, с тях имаше двама мъже от Братството, които далеч не изглеждаха миловидно.

— Ами добре, ние си тръгваме — ядосано рече Поли.

— Никъде няма да ходите — отвърна моят прекрасен рицар. — И без това трябва да им оставите данните от застрахователната си полица.

— Точно така — обади се друг мъжки глас, младежки. — Искате да се измъкнете, за да си спестите разходите по ремонта на колата им. Ами ако са ранени? Не трябва ли да платите и лечението им?

Луна най-после успя да разкопчае колана си и тупна върху тавана на колата, който в момента се намираще на мястото на пода. С ловкост, на която можех само да завиждам, тя провря глава през отворения прозорец и започна да се изтласква навън. Използваше рамото ми за стъпало, но аз дори не гъкнах. Поне едната от двете ни трябваше да се измъкне на свобода.

Луна изпълни успешно задачата си и отвън я посрещнаха радостни възгласи. После я чух да пита:

— Така, кой от вас шофираше?

Намесиха се различни гласове; един твърдеше едно, друг казваше друго, но всички знаеха, че Поли, Сара и двамата им копои са нарушителите, а Луна — жертвата. Пристигна втора кола с членове на Братството, но наоколо имаше толкова много хора, че нямаше начин да бъдем отвлечени просто ей така. Бог да благослови американския минувач и неговото любопитство, помислих си аз. Днес просто преливах от умиление.

Медикът, който ме измъкна от колата, се оказа изключително симпатичен младеж. Казваше се Саласар, според табелката на ревера му.

— Саласар — казах аз просто за да се уверя, че мога да го кажа. Произнесох сричките много старателно.

— Да? — отвърна той и повдигна клепача ми, за да огледа окото. — Сериозно сте пострадали, госпожице.

Понечих да му обясня, че някои от раните ми са отпреди катастрофата, но Луна побърза да ме изпревари:

— Църковният ми календар изхвърча от таблото и я удари по лицето.

— Ето защо не трябва да държите нищо върху таблото, госпожо — обади се носово друг глас.

— Да, господин полицай.

Полицай? Опитах се да обърна глава, но Саласар ме смъмри:

— Не мърдайте, ако обичате. Трябва да ви прегледам.

— Добре — отвърнах. И след секунда добавих: — Полицията тук ли е?

— Да, госпожице. А сега ми кажете къде ви боли?

Преминахме през дълъг списък с въпроси, на повечето от които дори успях да отговоря.

— Ще се оправите, госпожице, но трябва да отведем и двете ви до болницата, просто за да сме сигурни. — Тонът на Саласар не търпеше възражение.

— Ох! — тревожно изпъшках аз. — Няма нужда да ходим до болницата, нали, Луна?

— Разбира се, че има — отвърна възмутено тя. — Трябва да ти направят рентген, миличка. Бузата ти изглежда ужасно.

— Нима? — Чувствах се малко обърквана от този обрат на събитията. — Ами добре, щом така смяташ...

— О, да!

Натовариха ме на носилка в линейката, Луна се настани до мен и потеглихме под пронизителния вой на сирената. Последното, което видях, преди Саласар да затвори вратата, бяха Сара и Поли, които говореха с някакъв много висок полицаи. И двете изглеждаха ужасно разстроени. Това беше добър знак.

Болница като болница. Луна не се отделяше от мен нито за миг. Когато най-после се озовахме зад една от завесите, за да ми направят още изследвания, тя се обърна към медицинската сестра:

— Кажете на доктор Джоузефъс, че Луна Гарза и сестра ѝ са тук.

Младата афроамериканка в бяла престилка я изгледа подозрително, но кимна и веднага излезе.

— Как го направи? — попитах.

— Кое? Как накарах сестрата да спре да попълва картоните ни? Неслучайно помолих да ни доведат точно в тази болница. Навсякъде си имаме по някого, но нашият човек в тази болница е най-свестен от всички.

— Нашият?

— Нашият. На двойствените.

— Аха. — Говореше за свръхестествените. Нямах търпение да разкажа на Сам за това.

— Аз съм доктор Джоузефъс — каза спокоен глас. Надигнах глава и в ползрението ми се появи слаб мъж с посребрена коса, който, пристъпяйки към мен, дръпна завесата зад гърба си. Върху острия му

нос бяха кацнали очила с метални рамки, а през стъклата им втречено се вираха сини очи.

— Аз съм Луна Гарза, а това е приятелката ми... Мериголд — каза Луна със съвършено чужд глас. Даже я погледнах, за да се уверя, че е същата Луна, с която прекарах последните няколко часа. — Сполетя ни беда при изпълнение на служебния дълг.

Докторът ме изгледа подозрително.

— Тя е достойна за доверието ни — тържествено заяви Луна. Не исках да развалям величието на момента с просташко хихикане, та се наложи да захая вътрешната страна на бузата си.

— Имаш нужда от рентгенова снимка — заяви докторът, след като прегледа лицето ми и гигантската подутина на коляното. Имах още куп синини и ожулвания, но това бяха единствените ми сериозни травми.

— Значи има нужда от много бърза рентгенова снимка, защото час по-скоро трябва да се измъкнем отук. По безопасен маршрут. — Тонът ѝ не търпеше възражения.

Никоя друга болница не можеше да се похвали с толкова експедитивни действия. Можех само да предполагам, че доктор Джоузефъс бе член на борда на директорите. Или пък го оглавяваше. Докараха портативен рентгенов апарат, направиха снимките и няколко минути по-късно доктор Джоузефъс ме уведоми, че имам лека фрактура на скулата на лицето, която ще зарасне сама, но бих могла да посетя и пластичен хирург след спадането на отока. Даде ми рецепта за обезболяващи; даде ми и куп съвети, както и две торбички с лед — една за лицето и една за коляното, което той нарече „усукано“.

Десетина минути след това вече излизахме от болницата. Аз седях в инвалидна количка, Луна я буташе, а доктор Джоузефъс ни водеше по някакъв служебен коридор. Разминахме се с двама души от обслужващия персонал. Бедни хора с нископлатени професии, вероятно чистачи или работници в кухнята. Не можех да повярвам, че нашият самоуверен доктор бе идвал тук и преди, но той очевидно познаваше пътя, а работниците изобщо не се изненадаха от присъствието му. В дъното на коридора той отвори пред нас тежка метална врата.

— Много ви благодаря — каза Луна с царствено кимване на глава и ме избута навън. Беше нощ. Отпред ни чакаше кола — тъмночервена или тъмнокафява на цвят. Огледах се и осъзнах, че се намираме в тясна уличка. Покрай стената имаше наредени контейнери за боклук; някаква котка ръфаше нещо помежду им — даже не исках да знам какво. Автоматичната врата се затвори със съскане зад гърба ни и уличката утихна. Отново ме обзе страх.

Чувствах се изтощена от този непрекъснат страх.

Луна отиде до колата, отвори задната врата и каза нещо на онзи, който седеше вътре. Полученият отговор видимо я ядоса и тя изруга на непознат за мен език.

Последва спор.

Луна се върна при мен.

— Трябва да ти завържа очите — каза тя, уверена, че ще приема това като оскърбление.

— Няма проблем — отвърнах аз и махнах с ръка, за да ѝ покажа колко ми е безразлично.

— Нямах нищо против?

— Не. Напълно разбираемо е. Всеки брани личното си пространство.

— Добре тогава. — Тя изтича обратно до колата и се върна със синьо-зелен шал в ръка. Сгъна го като за игра на криеница, покри с него очите ми и здраво го завърза.

— Тези двамата са много опасни — прошепна в ухото ми тя. — Бъди нащрек.

Чудесно! Нова порция страх. Точно от това се нуждаех.

Помогна ми да се кача в колата. После може би е отишла да остави количката до изхода, защото се забави около минута, преди да седне от другата ми страна.

Отпред седяха двама. Опитах се да ги усетя чрез съзнанието си и установих, че и двамата бяха свръхестествени същества или поне съзнанията им излъчваха онзи полупрозрачен мисловен хаос, който витаеше около Сам и Луна. Шефът ми Сам обикновено се превръщаше в куче, порода коли. Какви ли предпочитания имаше Луна? В тези двамата имаше нещо различно, някаква пулсираща тежест. И очертанията на главите им ми се струваха странни и не съвсем човешки.

— Хотел „Тихият пристан“, нали? — наруши мълчанието жената зад волана. Гласът ѝ звучеше като ръмжене. И тогава се сетих, че приближаваше пълнолуние. По дяволите! Настъпваше времето за трансформацията им. Може би точно затова Луна побърза да излезне от Центъра. Появата на луната я вадеше от равновесие.

— Да, моля ви — отвърнах учтиво аз.

— Говореща храна — изръмжа пътникът до нея.

Това изобщо не ми се понрави, но нямах представа как да отговоря. За свръхсъществата знаех много по-малко, отколкото за вампирите.

— Престанете! — обади се Луна. — Тя е мой гост.

— Луна другарува с кучешка храна — насмешливо каза пътникът, който ми ставаше все по-антипатичен.

— На мен ми мирише по-скоро на хамбургер — обади се жената. — Девойката има някоя и друга драскотина, нали така, Луна?

— Създавате ѝ прекрасни впечатления за нашата цивилизованост, няма що! — срязва ги Луна. — Ударихте го съвсем през просото! Момичето имаше тежка нощ. Има и счупена кост.

А нощта тепърва започваше. Свалих торбичката с лед от бузата си. Лицето ми беше изтръпнало от студ.

— Защо му трябваше на Джоузефъс да ни изпраща тези побъркани върколаци? — измърмори Луна в ухото ми. Но аз знаех, че са я чули; Сам не пропускаше нищичко покрай ушите си, а той изобщо не можеше да се мери по сила с истинските върколаци. Или поне на мен така ми се струваше. Ако трябва да съм откровена, до този момент дори не бях сигурна дали действително съществуват.

— Предполагам — високо и ясно отвърнах аз, — че се е надявал да ни защитят, ако някой отново ни нападне.

Усетих как съществата от предната седалка наостриха уши. Съвсем буквално.

— Справихме се добре и без чужда помощ — изсумтя недоволно Луна. Не я свърташе на едно място, все едно беше изпила шестнайсет чаши кафе.

— Луна, удариха ни, колата ти е съсипана. Откараха ни с линейка до болницата. На това ли му викаш „добре“?

После побързах да отговоря на собствения си въпрос.

— Извинявай, Луна. Та ти ми спаси живота. Нямах никаква вина, че ни блъснаха.

— Май сте си имали сериозни проблеми, а? — попита пътникът от предната седалка, този път с по-човешки тон. Явно умираше от желание да се дразни с някого. Не знам дали това бе типична особеност за всички върколаци, или само за този тук.

— Да, с шибаното Братство — гордо отвърна Луна. — Държаха това девойче затворено в килия. Имат си тъмница в подземието.

— Без майтап? — попита жената зад волана. Около нея също се носеше някаква силна вибрация... нека го нарека аура, при липса на по-точна дума.

— Без майтап — отвърнах. — Между другото, шефът ми е като вас — добавих аз, колкото да поддържам разговора.

— Сериозно? Какъв бизнес върти?

— Собственик е на бар.

— Къде е това?

— Много далече — отвърнах.

— И тази летяща мишка наистина ти спаси живота, така ли?

— Да. — Говорех напълно искрено. — Луна ми спаси живота! Летяща мишка ли? Нима Луна се бе трансформирала в... О, боже!

— Браво, Луна! — Този път в ръмжация мъжки глас се долавяше съвсем лека нотка на уважение.

Луна остана доволна от похвалата и ме потупа по ръката. В колата се възцари спокойна тишина и след около пет минути жената зад волана каза:

— „Тихият пристан“. Пристигнахме.

Поех дълбоко въздух и издишах. Най-последно!

— Отпред чака вампир.

Посегнах да махна превръзката от очите си, но навреме осъзнах, че това би било доста неразумно от моя страна.

— Как изглежда?

— Много висок, рус, дългосок. Приятел или враг?

Трябваше да помисля мъничко.

— Приятел — отвърнах, опитвайки се да прикрия колебанието си.

— Ммм... — измърка жената зад волана. — А не си ли търси приятелка?

— Не знам. Искаш ли да го попитам?

Луна и върколакът шумно възнегодуваха.

— Не можеш да се срещаш с мъртвец! — запротестира Луна. — Деб! Какви ги приказваш, момиче?

— Добре, де... добре — съгласи се жената. — Някои от тях изобщо не са за изхвърляне... Паркирам до тротоара, кокалче крехко.

— За теб се отнася — прошепна Луна в ухото ми, после се протегна и отвори вратата. Ръцете ѝ внимателно ме избутаха навън и още щом стъпих на тротоара, дочух радостно възклицание. Луна бързо хлопна вратата зад гърба ми и пълната със свръхсъщества кола потегли с остро свистене на гуми.

— Суки? — обади се познат глас.

— Ерик?

Опитах се да сваля превръзката, но Ерик просто хвана единия ѝ край и го дръпна. Имах си прекрасен шал, макар и малко поизцапан. Фасадата на хотела светеше ярко в тъмната нощ и Ерик изглеждаше призрачно блед. Като капак на всичко носеше абсолютно безличен тъмносин костюм на тънки райета.

Всъщност се радвах да го видя. Хвана ме подръка, за да не падна, и ме огледа от глава до пети с характерното за вампирите непроницаемо изражение.

— Какво ти се е случило? — попита.

— Ами... дълго е за обяснение. Къде е Бил?

— Първо отиде до Центъра на Братството, за да те измъкне. Междувременно разбрахме — уведоми ни един от нашите, който е полицаи, — че си пострадала при катастрофа и си била отведена в болница. Та Бил отиде до болницата. Там открил, че са те извели по безопасен маршрут. Никой не искал да му каже къде си, въпреки всичките му заплахи. — Ерик изглеждаше много измъчен. Дразнеше го фактът, че е длъжен да се съобразява с човешките закони, макар че с удоволствие се възползваше от привилегиите. — И оттам ти сякаш потъна вдън земя. Пиколото успял да се чуе с теб само веднъж.

— Горкичкият Бари. Той добре ли е?

— Забогатя внезапно с няколко стотачки и е много щастлив от това — сухо отвърна Ерик. — Сега пък трябва да открием Бил. Колко

много работа ни отваряш, Суки. — Той измъкна от джоба си мобилен телефон и набра някакъв номер. След множество позвънявания отсреща най-после вдигнаха.

— Бил, тя е тук. Доведоха я някакви свръхсъщества. — Той ме погледна изпод вежди. — Цялата е в рани, но може да се движи... Момент. Суки, имаш ли ключ? — попита той. Опипах джоба на полата си, където сякаш преди цяла вечност бях пъкнала пластмасовата карта.

— Да — отвърнах. Направо не можех да повярвам, че нещо се случваше както трябва. — Момент! Освободили ли са Фарел?

Ерик ми даде знак да изчакам.

— Бил, ще я отведа горе и ще започна да я лекувам. — Лицето му внезапно доби напрегнато изражение. — Бил... — заплашително каза той. — Добре тогава. Хайде... — Той прибра телефона в джоба си и се обърна към мен.

— Да, Фарел е в безопасност. Щурмували са Центъра.

— Много... много хора ли са пострадали?

— Повечето са се уплашили и веднага са напуснали сградата. Намерили са Фарел в подземие, в една килия заедно с Хюго.

— О, да, Хюго. А той как е?

Гласът ми сигурно е преливал от любопитство, защото Ерик ме изгледа с присвити очи, докато се движехме към асансьора. Той бавно пристъпваше до мен, а аз куцах ужасно.

— Искаш ли да те взема на ръце? — попита той.

— О, няма смисъл. Почти стигнахме. — Ако предложението идваше от Бил, нямаше да откажа, разбира се. Бари ми помахаше плахо от рецепцията. Сигурно веднага би дотърчал при мен, ако не бях с Ерик. Хвърлих му многозначителен поглед, с който намеквах, че ще говоря с него по-късно, и в този момент вратата на асансьора се отвори. Ерик натисна копчето за етаж и се облегна на огледалната стена срещу мен. И тогава съзрях собственото си отражение.

— О, не! — ужасена извиках аз. — О, не! — Смачканата ми от перуката коса, която впоследствие се бях опитала да среща с пръсти, изглеждаше потресаващо. Разроших я безпомощно и преглътнах сълзите си, но устните ми издайнически затрепериха. Да беше само косата... По цялото си тяло имах синини и охлузвания; лицето ми беше подуто и лилаво на цвят; над скулата ми зееше рана; половината

копчета от блузата ми липсваха; полата ми приличаше на парцал, а дясната ми ръка беше обляна в съсирена кръв.

Разплаках се. Изглеждах толкова отчайващо, че тази гледка сломи и жалките остатъци от вътрешната ми сила.

Слава богу, Ерик не се засмя, макар че сигурно е имал подобно желание.

— Суки, ще вземеш вана, ще се преоблечеш и ще се почувстваш много по-добре — каза той, сякаш говореше на малко дете. Честно казано, точно в този момент изобщо не се чувствах възрастна.

— Върколаците казаха, че си много симпатичен. Така де, едната от тях — казах аз и продължих да хлипам. Асансьорът спря на етажани.

— Върколаци? Суки, не си скучала тази вечер, а? — Той ме прегърна като бохча с дрехи и ме притисна към себе си. Реверът на сакото му подгизна от сълзи и сополи, а бялата му риза се прости с безупречната си чистота.

— Ох... извинявай! — Отдръпнах се назад да огледам пораженията и започнах да го бърша с шалчето.

— Недей да плачеш повече — припряно каза той. — Просто не започвай да плачеш отново, а аз ще дам сакото на химическо или направо ще си купя нов костюм... само не плачи.

Колко забавно! Ерик, страховитият господар на вампирите, се боеше от плачещи жени. Не успях да се сдържа и се изкисках през сълзи.

— Нещо смешно ли казах? — попита той.

Поклатих глава. Плъзнах картата през процепа на вратата и влязохме вътре.

— Искаш ли да ти помогна да влезеш във ваната, Суки? — предложи той.

— Не мисля, че е добра идея. — Копнеех да хвърля парцалите от гърба си право в коша за боклук и да се потопя във ваната, но със сигурност нямаше да го направя в присъствието на Ерик.

— Бас държа, че без дрехи изглеждаш като бонбонче — каза Ерик, просто за да ми повдигне настроението.

— Знаеш го много добре. Освен това съм вкусна като еклер — отвърнах аз и внимателно се отпуснах на стола. — Макар че в момента се чувствам като парче кървавица. — Ерик донесе табуретка и

повдигна крака ми върху нея, а аз наместих торбичката с лед върху коляното си и затворих очи. Ерик звънна на рецепцията и помоли да ни донесат пинсети, купа, някакъв антисептичен мехлем и стол на колелца. Нещата пристигнаха след десет минути. Персоналът им си заслужаваше бакшиша.

До една от стените имаше малка масичка. Ерик я премести до стола ми и положи ръката ми върху нея. После светна лампата, почисти кръвта с влажна кърпа и започна да вади забитите в плътта ми ситни парчета стъкло от прозореца на автомобила.

— Ако беше някое обикновено момиче, щях да те омагьосам и нямаше да усетиш нищо — каза той. — Сега ще се наложи да потърпиш. — Болеше ме зверски. По лицето ми се търкулнаха сълзи, а аз полагах огромни усилия да не скимтя.

Най-после! Входната врата изскърца и аз отворих очи. Бил погледна лицето ми и се намръщи. После насочи вниманието си към работата на Ерик и кимна одобрително.

— Как се случи това? — попита той и нежно докосна лицето ми. Придърпа другия стол близо до мен и седна. Ерик продължи заниманието си.

Започнах да разказвам. Бях толкова изморена, че от време на време губех гласа си. Когато стигнах до епизода с Гейб, изобщо не се сетих да смекча описанието на някои от сцените и видях как Бил положи огромни усилия да запази самообладание. Той внимателно повдигна блузата ми и огледа скъсания ми сутиен и раните по гърдите ми, въпреки присъствието на Ерик, който — естествено — не пропусна да се възползва от гледката.

— Какво стана с този Гейб? — тихо попита Бил.

— Ами... умря — отвърнах. — Годфри го уби.

— Видяла си Годфри? — наостри уши Ерик. До този момент не беше обелил и дума. Щом приключи с ръката ми и я намаза обилно с антибиотик, той просто остана на мястото си, без да участва в разговора.

— Ти се оказа прав, Бил. Той наистина е отвлякъл Фарел, но така и не разбрах как точно се е случило. А Годфри попречи на Гейб да ме изнасили. Е, аз също успях да му вкарам няколко здрави тупаника.

— Стига си се хвалила — подсмихна се Бил. — С две думи, човекът е мъртъв — обобщи той, но не изглеждаше особено доволен

от това.

— Годфри свърши чудесна работа. Разкара Гейб от пътя ми и ми помогна да избягам. Имаше известни колебания относно срещата си със слънцето. Какво стана с него?

— Потъна в нощта след нашия щурм в Центъра — обясни Бил.
— Не успяхме да го заловим.

— Какво се случи в Братството?

— Ще ти кажа, Суки, но нека първо изпратим Ерик. Ще ти разкажа подробно, докато те къпя.

— Добре — съгласих се. — Лека нощ, Ерик. Благодаря за манипулацията.

— Мисля, че в общи линии това е всичко — каза Бил на Ерик. — Ако разбере още нещо, ще дойда по-късно в стаята ти.

— Добре. — Ерик ме погледна с премрежен поглед, очевидно опиянен от вкуса на няколкото капки кръв, които облиза от ръката ми.
— Почини си добре, Суки.

— О, щях да забравя — ококорих се аз внезапно. — Дължим услуга на свръхсъществата.

Двамата вампири ме погледнаха изненадано.

— Добре де, аз им дължа услуга.

— Не се тревожи, няма да пропуснат да ни го напомнят — предсказа Ерик. — Те никога не вършат добрини просто ей така. Лека нощ, Суки. Радвам се, че оцеля тази нощ. — Той се ухили до ушите с типичната си внезапна усмивка. Така вече приличаше на себе си.

— О, благодаря — отвърнах и отново притворих очи. — Лека и на теб.

Щом вратата хлопна зад гърба на Ерик, Бил ме взе на ръце и ме отнесе в банята. Просторна баня, като в повечето хотели, но ваната изглеждаше с нормални размери. Бил я напълни догоре с гореща вода и внимателно съблече дрехите ми.

— Просто ги изхвърли, Бил.

— Така и ще направя. — Той отново огледа синините и драскотините ми и стисна устни.

— Някои от тях са от падането по стълбите, а други — от катастрофата — обясних аз.

— Ако Гейб не беше мъртъв, щях да го открия и да го убия собственоръчно! — измърмори Бил под носа си. После ме вдигна

нежно на ръце, като бебе, положи ме във ваната и бавно започна да ме мие с кърпа и сапун.

— Косата ми изглежда ужасно.

— Така е, но нея ще я оставим за утре. Сега трябва да поспиш.

Бил започна от лицето ми и продължи надолу, без да пропуска и сантиметър от тялото ми. Водата потъмня и се разпени от мръсотията и засъхналата кръв. Огледа грижливо ръката ми, за да се увери, че Ерик е извадил всички забити стъкълца. После източи ваната и отново я напълни, а аз треперех от студ до него. Най-последно бях чиста. Продължих да мърморя за косата си и накрая той се предаде. Намокри главата ми, изми я старателно с шампоан и грижливо я изплакна. Няма нищо по-прекрасно от усещането да си чист от глава до пети и да разполагаш с удобно легло, застлано с изгладени чаршафи, в което да си легнеш в пълна безопасност.

— Разкажи ми какво се случи в Центъра на Братството — казах аз, след като Бил ме отнесе на ръце до спалнята. — Остани при мен.

Бил ме пъкна под завивките, намести се до мен и ме прегърна, а аз внимателно долепих чело до гърдите му и блажено се отпуснах.

— Когато пристигнахме, Центърът приличаше на разтурен мравуняк — каза той. — Паркингът гъмжеше от автомобили и хора и непрекъснато прииждаха още и още... за тази тяхна среднощна...

— Сбирка — измърморих аз и внимателно се наместих върху свивката на лакътя му.

— Щом се появихме, настана голяма суматоха. Почти всички се натовариха обратно на колите си и побързаха да изчезнат. Водачът им, Нюлин, се опита да ни попречи да влезем в сградата — това е бивша църква, нали така? — и ни заяви, че ако пристъпим прага ѝ, ще избухнем в пламъци, защото сме прокълнати. — Бил изсумтя подигравателно. — Стан го грабна и го отместил настрана. Влязохме в църквата, а Нюлин и жена му се влачеха подире ни. Никой от нас не избухна в пламъци, което буквално потресе останалите присъстващи.

— Не се и съмнявам — измърморих.

— Бари ни каза, че след общуването си с теб е останал с впечатлението, че се намиращ в подземие. Сторило му се също, че си споменала нещо за „стълби“. Бяхме шестима — Стан, Джоузеф Веласкес, Изабел и още двама — и загубихме поне шест минути, докато открием въпросните стълби.

— А как се справихте с вратата? — Веднага си спомних, че се отключваше с код.

— Изтръгнахме я от пантите.

— О! — Сигурен начин за бърз достъп.

— Аз си мислех, разбира се, че все още си в подземие. Щом видях стаята, в която лежеше труп със смъкнати панталони... — Той направи дълга пауза. — Веднага усетих, че си била там. Уханието ти продължаваше да се носи из въздуха. Видях кръв — твоята кръв — по пода, по дрехите на умрелия... Много се разтревожих.

Потупах го лекичко по рамото. Нямах сили дори за прегръдка. Това беше единствената утеха, която можех да му предложа.

— Суки — предпазливо изрече той, — има ли още нещо, което искаш да ми кажеш?

Направо заспивах.

— Не — отвърнах аз и широко се прозях. — Вече ти разказах всичките си приключения.

— Мислех си, че може би си ми спестила някои подробности заради присъствието на Ерик.

Най-после изплю камъчето, миличкият ми Бил. Целунах го по гърдите, точно над сърцето.

— Не се тревожи, Годфри се появи точно навреме. — Последва дълго мълчание. Повдигнах клепачи и го погледнах. Стоеше неподвижен, като същинска статуя. Тъмните му мигли рязко се открояваха на фона на бледото му лице. Очите му изглеждаха бездънни. — Разкажи ми какво стана после.

— После продължихме по коридора на подземие и открихме още една стая, както и склад с храна и оръжие, където имаше пресни следи от пребиваването на друг вампир.

Не успях да видя тази част от бомбоубежището, но нямах никакво желание да се връщам там, за да разбера какво съм пропуснала.

— В другата килия открихме Фарел и Хюго.

— Хюго жив ли беше?

— Едва мърдаше. — Бил ме целуна по челото. — Имал е късмет, че Фарел си пада по по-млади мъже.

— Може би затова Годфри е избрал именно него, заради греховете му.

Бил кимна.

— И Фарел така каза. Но са го държали без секс и кръв доста време и е бил зверски изгладнял и по двата параграфа. Ако ги нямаше сребърните окови... горкият Хюго. Но въпреки това Фарел е успял да изпие доста кръв от Хюго.

— ТИ знаеше ли, че Хюго е предател?

— Фарел е чул разговора ви.

— Как го е чул?... О, да, разбира се. Глупав въпрос.

— Фарел искаше да те попита какво си направила на Гейб, че се е разпищял до небесата.

— Хлопнах го по ушите — отвърнах аз и свих пръстите си като чашка, за да му покажа.

— Фарел беше във възторг. Този Гейб бил от онзи тип хора, които обичат да властват над другите, и го подлагал на доста... унижения.

— Фарел има късмет, че не е от женски пол — казах аз. — Къде е Хюго сега?

— На безопасно място.

— Безопасно за кого?

— Безопасно за вампирите. Далеч от медиите. Журналистите биха лапнали историята му като топъл хляб.

— Какво смятат да правят с него?

— Това ще го реши Стан.

— Нали помниш споразумението ни със Стан? Ако някой човек се окаже виновен заради предоставена от мен информация, то те нямат право да го убиват.

Бил очевидно нямаше желание да обсъжда с мен този въпрос.

— Суки, сега трябва да поспиш. Утре ще поговорим за това.

— Но дотогава той може да е мъртъв.

— И какво от това?

— Имаме споразумение! Знам, че Хюго е боклук, аз също го мразя, но и ми е жал за него; ужасно ще ми тежи на съвестта, ако умре по моя вина.

— Суки, Хюго няма да умре, преди да си се наспала. Утре ще продължим разговора си.

Сънят ме дърпаше в обятията си неудържимо. Не можех да повярвам, че е само два след полунощ.

— Благодаря ти, че си тръгнал да ме спасяваш.

— Когато отидох да те търся в Центъра, открих само следи от кръвта ти и мървия ти насилник. После се озовах в болницата и разбрах, че са те отвели нанякъде и...

— Ммм?

— Ужасно се изплаших за теб. Никой не знаеше къде си. Всъщност още докато разговарях със сестрата на рецепцията, името ти просто изчезна от екрана на компютъра.

Гледай ти! Свръхсъществата имаха впечатляващо добра организация.

— Може би трябва да изпратя на Луна букет цветя — едва чуто промълвих аз.

Бил ме целуна и това беше последното, което си спомнях.

[1] Marigold (англ.) — невен. — Б.пр. ↑

7.

Обърнах се с мъка на другата страна и погледнах светещите цифри на часовника върху нощното ми шкафче. Скоро щеше да съмне. Бил вече лежеше в ковчега си, съдейки по затворения му капак. Защо бях будна?

Имаше нещо, което трябваше да свърша... Част от мен се чудеше на собствената ми глупост, докато механично нахлузвах първите попаднали ми къси панталони и тениска. Хвърлих бегъл поглед в огледалото и установих, че изглеждам още по-зле. Обърнах му гръб и започнах да реша косата си. За моя приятна изненада, дамската ми чанта стоеше върху масата в хола. Някой я бе взел от щабквартирата на Братството предишната нощ. Напъхах вътре ключа за стаята и закуцуках по тихия хотелски коридор.

Бари го нямаше. Заместникът му беше твърде добре възпитан и пропусна да ме попита защо се мотая наоколо, при положение че изглеждам като след челен удар с влак. Повика ми такси и аз казах на шофьора къде искам да отида. Човекът ме изгледа в огледалото за обратно виждане.

— Не е ли по-добре да те откарам в болница? — тревожно попита той.

— Не. Вече ходих. — Едва ли ми повярва.

— Защо се мотаеш покрай тези вампири, щом се държат така с теб?

— Това ми го причиниха хора — отвърнах. — Не вампири.

Колата потегли. Пътищата бяха почти пусати; съвсем нормално за ранните часове на неделния ден. Отне ни само петнайсет минути да стигнем до паркинга на Братството.

— Ще ме изчакате ли? — попитах. Шофьорът беше около шейсетгодишен, с прошарена коса и липсващ преден зъб. Носеше карирана риза с тик-так копчета.

— Да, няма проблем — отвърна той, измъкна изпод седалката си каубойски роман на Луис Ламур и включи лампичката в купето.

Обляният в ярка светлина паркинг с нищо не загатваше за събитията от предишната нощ. Наоколо се виждаха само няколко автомобила, очевидно зарязани от собствениците си в суматохата. Един от тях би трябвало да е на Гейб. Зачудих се дали Гейб имаше семейство. Вероятно не; поне така се надявах. Първо, защото едва ли беше лесно да се живее с изверг като него. И второ, защото цял живот щяха да се чудят как и защо е умрял. Какво щяха да правят Сара и Стив Нюлин оттук нататък? Дали все още имаха някакви последователи, или с Братството им беше свършено? Ами всички онези оръжия и провизии в подземие то? Сигурно се стягаха за Апокалипсиса.

От тъмните сенки край църквата изникна нечия фигура. Годфри. Все още гол до кръста и все така младолик. Единствено странните татуировки и очите му издаваха, че само тялото му е на шестнайсетгодишен младеж.

— Дойдох да гледам — казах аз, щом той се приближи до мен. Имах предвид „да се уверя с очите си“, но си премълчах.

— Защо?

— Дължа ти го.

— Аз съм злодей.

— Да, такъв си — нямаше как да му го спестя. — Но извърши добро дело, като ме спаси от Гейб.

— Убивайки още един човек? Съвестта ми вече не умее да прави разлика. Един повече или по-малко... Поне ти спестих унижението.

Сърцето ми се сви от мъка. Небето все още тъмнееше и лампите на паркинга продължаваха да светят. Лицето му изглеждаше толкова младо и невинно...

И изведнъж — колкото и нелепо да изглеждаше — аз се разплаках.

— Колко мило! — каза Годфри. Гласът му звучеше някак глухо и отдалеч. — Някой да плаче за мен. От мъка. Изобщо не съм го очаквал. — Той отстъпи на безопасно разстояние.

И тогава слънцето изгря.

Върнах се в таксито и шофьорът веднага прибра книгата си.

— Огън ли палят там? — попита той. — Стори ми се, че видях пушек. Тъкмо се канех да проверя какво става.

— Няма нужда. Вече угасна — отвърнах. Бърсах сълзите си около един-два километра и после зареях поглед през прозореца. Градът полека-лека се пробуждаше.

Прибрах се в хотелската стая, съблякох се и отново си легнах. И още щом си помислих, че няма да мога да мигна, потънах в дълбок сън.

Бил ме събуди след залез-слънце по любимия си начин. Тениската ми беше запретната, а тъмната му коса гъделичкаше кожата ми. Събуждах се по средата на пътя, така да се каже. Устните му нежно обсипваха с целувки едната половина от онова, което той наричаше „най-красивия чифт гърди в целия свят“. Стараеше се да внимава, защото вампирските му зъби се подаваха навън в пълна готовност — едно от явните доказателства, че е силно възбуден.

— В настроение ли си за това и харесва ли ти, ако го правя много, много внимателно? — прошепна той в ухото ми.

— Само ако се отнасяш с мен така, все едно съм направена от стъкло — пророних аз. Знаех много добре, че го умее.

— Не... това тук няма нищо общо със стъкло — каза той и продължи да ме докосва. — Топло е... и влажно.

Изстенах от удоволствие.

— Не те боли, нали? — Ръката му ме галеше все по-настойтелно.

— Бил... — И нищо повече не успях да кажа. Долепих устни до неговите и езикът му се раздвижи в познат ритъм.

— Легни на една страна — прошепна той. — Аз ще се погрижа за всичко.

И наистина се погрижи.

— Защо си облечена с тениска? — попита той малко по-късно, докато топлеше бутилка кръв в микровълновата. Не беше пийнал и капка от моята заради състоянието, в което се намирах.

— Ходих до Центъра, за да изпратя Годфри.

Очите му хвърляха искри.

— Какво?

— Годфри посрещна слънцето. — Фразата, която преди ми се струваше твърде мелодраматична, вече звучеше съвсем естествено от собствената ми уста.

Последва дълго мълчание.

— Но как разбра за това? И как разбра къде да го откриеш?

Свих рамене, доколкото е възможно да свиеш рамене в легнало положение.

— Просто предположих, че ще се придържа към първоначалния си план и няма да промени решението си. Той ми спаси живота. Това е най-малкото, което можех да направя в знак на благодарност.

— И храбро ли се държа той?

Погледнах Бил право в очите.

— Да, прояви огромна храброст. Не се поколеба нито за миг.

Бил се замисли.

— Трябва да се видим със Стан — каза той. — Длъжни сме да му кажем.

— Защо трябва да се виждаме отново със Стан? — Ако бях някоя празноглава пикла, щях да се нацупя. Но въпреки това Бил пак ме изгледа неодобрително.

— Трябва да му го разкажеш лично, за да се убеди, че сме си свършили работата. Освен това проблемът „Хюго“ продължава да виси.

Това окончателно развали настроението ми. Така ме болеше всичко, че ми приляваше дори от мисълта да сложа върху раните си повече дрехи от необходимото. Ето защо нахлузих дълга памучна рокля без ръкави, обух си сандали и реших, че това ми е напълно достатъчно.

Бил ме среса и ми сложи обеци, защото всяко мое движение ми причиняваше болка. Накичи ме и със златно колие и накрая изглеждах така, сякаш отивах на парти в болнично отделение за пациентки, пострадали при домашно насилие. Излязохме от хотела и отпред вече ни чакаше кола под наем. Нямах представа нито кога е била поръчана, нито от кого. Бил се настани зад волана и потеглихме. Дори не погледнах през прозореца. До гуша ми беше дошло от Далас.

Къщата на „Грийн Вали Роуд“ изглеждаше също толкова тиха, колкото и преди две нощи. Но след като ни отвориха, се озовахме сред гъмжило от вампири в разгара на парти по случай завръщането на Фарел. Виновникът за празненството стърчеше в центъра на всекидневната, прегърнал млад красавец на не повече от осемнайсет, Фарел държеше в ръка бутилка „Истинска кръв — 0 (-)“, а

компаньонът му — „Кока-кола“. И двамата изглеждаха в приповдигнато настроение.

Фарел всъщност ме виждаше за пръв път и беше във възторг от запознанството ни. Носеше каубойски одежди от глава до пети и когато се наведе да ми целуне ръка, очаквах да чуя звънтене на шпори.

— Толкова си очарователна — галантно изрече той и размаха във въздуха бутилката синтетична кръв, — че ако спях с жени, щях да ти се посветя изцяло в продължение на седмица. Знам, че се стесняваш от синините си, но те само подчертават красотата ти.

Не успях да сдържа смеха си. Красотата ми! Куцах като осемдесетгодишна старица, а лявата половина на лицето ми беше синьо-черна на цвят и подута до неузнаваемост.

— Бил Комптън, ти си един дяволски голям късметлия! — обърна се Фарел към Бил.

— Така е — отвърна Бил и се усмихна, но някак хладно.

— Не само смела, но и много красива!

— Благодаря, Фарел. Къде е Стан? — намесих се аз, за да секна хвалебствията по мой адрес. Бил започваше да се дразни, а младият компаньон на Фарел взе да ме оглежда с нескрито любопитство. Изгарях от желание да разкажа историята си веднъж завинаги и да напусна тази къща.

— В залата — отвърна младият вампир; същият, който доведе горкичката Бетани при първото ни посещение тук. Предположих, че той трябва да е Джоузеф Веласкес. Беше висок около метър и седемдесет; мургавата му кожа и тъмните му очи издаваха испанския му произход, а свирепият поглед — вампирската му същност. Внимателно изучаваше обстановката и нищичко не му убягваше. — Ще се радва да ви види.

Огледах набързо всички вампири и няколкото човека, мотаещи се из просторните помещения на къщата, но никъде не видях Ерик. Дали пък не се беше върнал в Шривпорт?

— Къде е Изабел? — прошепнах в ухото на Бил.

— Изабел е наказана — едва чуто отвърна той. Очевидно не искаше да го обсъждаме на висок глас, а щом Бил смяташе това за разумна идея, нямах друг избор, освен да си затворя устата. — Довела е предател в гнездото и трябва да си плати за това.

— Но...

— Шшшт.

И в залата гъмжеше от вампири. Стан седеше на същия стол и беше облечен със същите дрехи, които носеше и предишния път. При влизането ни стана прав, което изгълкувах като знак, че приема посещението ни за важно събитие.

— Госпожице Стакхаус — тържествено каза той и внимателно пое ръката ми. — Бил. — Бледосините му очи ме огледаха от глава до пети, без да пропускат нито една от всичките ми рани. Очилата му бяха залепени с тиксо. Реших да му купя калъф за тях и да му го изпратя за Коледа. — Моля те, разкажи ми какво се случи вчера, без да пропусках нищичко.

Почувствах се досущ като Арчи Гудуин, верния помощник на детектив Ниро Улф.

— Ще отегча Бил — отвърнах аз с надеждата да си спестя това усилие.

— Нищо, Бил ще потърпи мъничко.

Нямаше измъкване. Въздъгнах и започнах разказа си от момента, в който Хюго дойде да ме вземе от фойето на „Тихият пристан“. Постарах се да не споменавам името на Бари, защото не бях сигурна дали момчето има желание да попада в полезрението на даласките вампири. Нарекох го просто „пиколото от хотела“. Естествено, ако те искаха да открият самоличността му, щяха да го направят за нула време.

Когато стигнах до момента, в който Гейб изпрати Хюго в килията на Фарел и после се опита да ме изнасили, устните ми неволно се разтегнаха в широка усмивка. Имах чувството, че кожата на лицето ми ще се напука от опъване.

— Какво й става? — обърна се Стан към Бил, все едно мен ме нямаше.

— Винаги прави така, когато е нервна — отвърна Бил.

— Аха. — Стан ме огледа още по-внимателно. Вдигнах ръце и започнах да прибирам косата си назад. Бил извади от джоба си ластик и ми го подаде, а аз, напук на болката, успях да събера косата си в стегната конска опашка и да усуча ластика три пъти около нея.

Когато разказах на Стан за помощта, която ми оказаха свръхсъществата, той се наведе напред. Искаше да узнае още подробности, но аз не споменах нито едно име. Казах само, че са ме

откарали до хотела, и той остана дълбоко замислен. Не знаех дали е редно да спомена за Ерик, или не, и в крайна сметка, реших да си премълча. Той все пак живееше в Калифорния и присъствието му в Далас щеше да изглежда подозрително. Прескочих този момент и казах, че съм се качила в стаята да изчакам Бил.

После му разказах за Годфри.

За моя изненада, Стан не прие смъртта на Годфри спокойно. Помоли ме да повтора разказа си и ми обърна гръб, докато говорех. Бил ме прегърна окуражително. Когато Стан отново се обърна към нас, в ръката му имаше носна кърпичка, осеяна с алени петна. Значи все пак вампирите наистина можеха да плачат. С кървави сълзи.

Заплаках заедно с него. През всичките столетия на своя живот Годфри беше измъчвал и убивал деца и заслужаваше да умре за това. Зачудих се колко ли хора гниеха в затвора заради извършени от него престъпления. Но той все пак ми спаси живота и отнесе със себе си непоносимо тежко бреме от вина и печал.

— Каква решителност... каква смелост — промълви Стан с искрено възхищение. Очевидно плачеше не от мъка, а от вълнение. — Трогнат съм до сълзи! — Тонът му изразяваше огромна почит. — През онази нощ, след като Бил разпозна Годфри, направих някои проучвания и открих, че е принадлежал към гнездо в Сан Франциско. Събратята му ще скърбят, когато научат за смъртта му... и за това, че е предал Фарел. Но той удържа на думата си и не се поколеба да изпълни докрай плана си. А за това се иска огромна смелост!

Едва стоях на краката си от болка. Извадих от чантата си шишенце болкоуспокояващи и изсипах в шепата си две хапчета. Стан махна с ръка и младият вампир светкавично ми донесе чаша вода.

— Благодаря — казах аз, за негово удивление.

— Аз ти благодаря. За всичко, което направи — рязко изрече той, засрамен от внезапната проява на слабост. — Ти изпълни задачата, за която те наехме, че и отгоре. Благодарение на теб успяхме да открием и освободим Фарел навреме. Съжалявам, че пострада толкова сериозно.

Това ми прозвуча като разрешение за напускане.

— Простете — казах аз и плъзнах стола си напред. Бил понечи да ме спре с жест, но аз не му обърнах внимание.

Стан повдигна русата си вежда, изненадан от дързостта ми.

— Чекът с възнаграждението ви ще бъде изпратен до представителя ви в Шривпорт, както се споразумяхме. Ако желаете, останете и тази вечер, за да отпразнувате с нас завръщането на Фарел.

— Споразумяхме се, че ако някой човек се окаже виновен след направените от мен разкрития, той няма да бъде наказан от вампирите, а ще бъде предаден на полицията и правосъдието. Къде е Хюго?

Очите на Стан се отместиха от мен и се заковаха върху стърчащия зад гърба ми Бил; сякаш безмълвно му казваше: „Нещо много си я разпуснал тази твоя смъртна приятелка!“.

— Хюго и Изабел са заедно — лаконично отвърна той.

Хич не исках да знам какво трябваше да значи това. Но нямаше как, длъжна бях да разбера всичко докрай.

— Значи не възнамерявате да спазите договора си, така ли? — попитах аз с ясното съзнание, че дърпам лъва за опашката.

Трябва да има поговорка „Горд като вампир“, защото всичките са такива, а аз дълбоко засегнах най-чувствителното му място. Вампирът кипна от ярост и аз изтръпнах от страх при вида на лицето му. За броени секунди у него не остана нищо човешко. Устните му се изтеглиха настрана, вампирските му зъби щръкнаха, а тялото му се изви в дъга и сякаш се удължи.

Миг по-късно той се изправи и с едва забележимо махване на ръката ми даде знак да го последвам. Бил ми помогна да стана и двамата тръгнахме след Стан по коридорите на къщата. Вътре имаше шест спални, вратите на всичките бяха затворени, а зад една от тях се чуваха сладострастни стенания. Подминахме я, за мое огромно облекчение. Тръгнахме нагоре по стълбите. Всяко движение ми причиняваше болка. Стан не погледна назад нито веднъж. Изкачваше стълбите със същото темпо, с което крачеше и по коридорите. Спря пред врата, която по нищо не се отличаваше от останалите. Отключи я. Отдръпна се встрани и ми кимна да вляза.

Нямах никакво желание да го правя — абсолютно никакво, — но трябваше. Прекрачих прага и се огледах.

Вътре нямаше никакви мебели. Към едната стена беше прикована Изабел, със сребърни вериги, разбира се. Към другата — Хюго. И двамата бяха в пълно съзнание и едновременно извърнаха глави към мен.

Изабел ми кимна, сякаш се срещаме в магазина. Не носеше никакви дрехи. Забелязах, че глезените и китките ѝ бяха омотани в превръзки, така че среброто да не прогаря плътта ѝ, а само да отнема силите ѝ.

Хюго също беше гол. Не можеше да откъсне очи от Изабел. Погледна ме бегло, колкото да разбере кой влиза, и отново обърна поглед към нея. Не се изчервих, защото нямаше нищо вълнуващо за гледане, но осъзнах, че за пръв път през живота си виждам друг гол мъж, освен Бил.

Стан каза:

— Тя не може да смуче кръв от него, макар че е гладна. Той не може да прави секс с нея, въпреки че е пристрастен. Това ще е тяхното наказание за месеци напред. Какво ще направи с Хюго човешкият съд?

Замислих се. Наказуемо ли беше всъщност провинението на Хюго? Беше излъгал вампирите, за да се вмъкне в гнездото им. Обичаше Изабел, но беше предал събратята ѝ. Хм, в това нямаше нищо противозаконно.

— Сложил е микрофон в залата ти за аудиенции — казах аз. Това деяние се наказваше от закона. Или поне така си мислех.

— Каква присъда ще му дадат за това? — попита Стан.

Добър въпрос. Може би човешкият съд дори нямаше да сметне подслушването на вампири за престъпление. Въздъхнах и Стан прие това за задоволителен отговор.

— Какво друго престъпление е извършил Хюго? — попита той.

— Ами... вкара ме в Братството чрез измама, което... не е престъпление. Той... ами... хм.

— Именно.

Хюго продължаваше да се пули срещу Изабел като омагьосан.

— Колко дълго ще го държите тук? — попитах аз.

Стан сви рамене.

— Три-четири месеца. Него го храним, разбира се. За разлика от Изабел.

— А после?

— Първо ще пуснем него. Един ден преди Изабел.

Бил улови дланта ми и лекичко я стисна. Не искаше да разпитвам повече.

Изабел ме погледна и кимна. Тя явно нямаше нищо против.

— Добре — тихо казах аз. — Всичко е наред. — Обърнах се и тръгнах надолу по стълбите бавно и внимателно.

Усещах, че съм изгубила битката, но наистина не проумявах какво по-различно бих могла да сторя. Колкото повече мислех за това, толкова по-объркана се чувствах. Нямах опит в разрешаването на морални проблеми. Нещата са или редни, или нередни.

Е, имаше и междинна зона — не много редни, но не и съвсем нередни. Например да спя с Бил, без да сме женени, или да кажа на Арлийн, че роклята ѝ е прекрасна, макар да изглежда ужасно в нея. Всъщност аз не бих могла да се омъжа за Бил. Законът не позволяваше. Но пък и той не ми беше предлагал.

Мислите ми непрекъснато кръжаха около онова, което видях в спалнята на горния етаж. За мое удивление, съчувствах много повече на Изабел, отколкото на Хюго. Той, в крайна сметка, бе извършил злодеянието си съвсем съзнателно, а вината на Изабел се състоеше единствено в прекомерната ѝ доверчивост.

Разполагах с предостатъчно време за подобни безплодни размишления, тъй като Бил се забавляваше с пълна сила на празненството. Бях ходила на смесен купон между вампири и хора един или два пъти през живота си и се чувствах твърде неловко в подобна компания. Законът забраняваше пиенето на кръв от хора и мога да ви кажа, че тук, в щаба на даласките вампири, това се спазваше стриктно. От време на време виждах някоя двойка да изчезва за кратко на горния етаж, но всички човеци се завръщаха живи и в добро здраве. Знам го, защото следях всичко много внимателно.

Бил очевидно изпитваше огромно удоволствие в компанията на себеподобни. Обикаляше наоколо и потъваше в задушевен разговор ту с един, ту с друг вампир; отдаваша се на спомените си за Чикаго през двайсетте години или обсъждаха инвестиционните възможности в различни вампирски холдинги по света. Аз се чувствах толкова зле, че предпочитах да седя на мекия диван и просто да наблюдавам какво се случва наоколо, отпивайки от водката си с портокалов сок. Барманът беше много приятен млад мъж, с когото си поговорихме малко на професионални теми. Странно, но вместо да се радвам, че точно в момента не ми се налагаше да обслужвам клиенти в „Мерлот“, аз копнеех да нахлузя униформата си и да грабна подноса. Не бях свикнала на големи промени в ежедневието си.

На дивана до мен се настани някаква жена; моя връстница или мъничко по-млада. Оказа се гаджето на Джоузеф Веласкес, вампира, който се държеше като охранител в къщата. Момичето се казваше Трудни Пфайфър. Трудни имаше тъмночервени кичури, обеци на носа и езика и страховит грим, който включваше и черно червило. Гордо ми съобщи, че цветът му се нарича „Гробна плесен“. Джинсите ѝ бяха толкова плитки и тесни, че се чудех как изобщо става и сяда с тях. Сигурно ги избираше такива, за да може да се фука с обещата на пъпа си. Блузката ѝ едва покриваше гърдите ѝ. Тоалетът, който носех аз в нощта на срещата си с менадата, изглеждаше направо скромнен в сравнение с нейния. С две думи, дрехите на Трудни не скриваха почти нищо от прелестите ѝ.

Разменихме няколко думи и установих, че не беше толкова странна, колкото изглеждаше. Момичето учеше в колеж. Разбрах също — и то съвсем почтено, без да чета мислите ѝ, — че родителите ѝ се радваха на връзката ѝ с Джоузеф точно колкото бик на червено.

— Със сигурност нямаше да се дразнят толкова дори ако беше някоя чернилка — гордо рече тя.

Опитах се да изглеждам подобаващо впечатлена.

— Хич не им понася цялото това мъртвило, а?

— Направо се изприщват! — Тя кимна няколко пъти и театрално размаха във въздуха лакирания си в черно маникюр. — Мама все ми повтаря: „Как пък не се намери за теб някой жив“. — И двете се засмяхме в един глас.

— А как е при вас с Бил? — Тя повдигна вежди многозначително.

— Кое...?

— Как е той в леглото? Джоузеф е просто не-ве-ро-я-тен!

Не се изненадах, но определено се смутих.

— Радвам се за теб. — Не успях да измисля какво друго да кажа.

Ако този въпрос ми го задаваше Арлийн, може би щях да се усмихна и да ѝ намигна, но нямах намерение да обсъждам сексуалния си живот с непознати, чиито креватни подвизи изобщо не ме интересуваха.

Трудни стана да си вземе още една бира и потъна в разговор с бармана. Затворих очи от облекчение и блажено се облегнах назад, но

веднага усетих как някой сяда до мен. Повдигнах клепачи да видя кой е новият ми събеседник. Ерик. Направо страхотно...

— Как си? — попита той.

— По-добре, отколкото изглеждам. — Излъгах.

— Видя ли Хюго и Изабел?

— Да — отвърнах аз и взех да разглеждам пръстите на ръцете си.

— И какво мислиш? Справедливо ли е?

Очевидно ме провокираше.

— Ами, да... в известен смисъл — отвърнах. — Ако Стан не се отметне от думата си, разбира се.

— Не си му го казала, надявам се — подсмихна се Ерик.

— Не, не съм. Меря си приказките. Човек не смее нищо да ви каже, толкова сте горди!

Той ме погледна изненадано.

— Да, така е... предполагам.

— Ти затова ли дойде... за да ме провериш?

— В Далас ли?

Кимнах.

— Да — сви рамене той. Носеше памучна риза на красиви жълто-сини шарки и в нея раменете му изглеждаха огромни. — За пръв път те преотстъпваме за нуждите на друго гнездо. Искях да се уверя, че всичко ще премине гладко.

— Мислиш ли, че Стан знае кой си?

Въпросът ми го накара да се замисли.

— Не бих се изненадал — отвърна той. — На мое място и той би постъпил така, предполагам.

— Мога ли да се надявам, че щом се приберем вкъщи, ще ни оставиш на спокойствие? — попитах.

— Не. Уменията ти са твърде ценни за нас — усмихна се той. — Освен това храня надежди, че ако ме виждаш по-често, ще се издигна в очите ти.

— Като гъба?

Той се засмя, но погледът му остана напълно сериозен. Дявол да го вземе!

— Изглеждаш много съблазнителна в тази рокля, под която не носиш нищо друго — измърка той. — Ако напуснеш Бил и дойдеш при мен по свое собствено желание, той няма да има нищо против.

— Нямам такова намерение — твърдо казах аз и изведнъж сякаш долових нещо в съзнанието си.

Ерик понечи да каже още нещо, но аз запуших устата му с длан. Раздвижих глава наляво-надясно, за да опитам да хвана по-добър сигнал.

— Помогни ми — прошепнах аз.

Без да каже и дума, Ерик нежно ми помогна да се изправа. Чувствах, че ни грози опасност, и веждите ми тревожно се свъсиха.

Бяхме обградени. Затягаха обръча около къщата.

Мозъците им кипяха от възбуда и изпращаха ясни сигнали, които сигурно щях да доловя и по-рано, ако Труди не ме занимаваше с глупостите си.

— Ерик — казах аз, опитвайки се да прочета прииждащите на талази мисли... чух команда за готовност и обратно броене... Мили боже!

— Залегни! — изкрещях аз с пълно гърло. Всички вампири се подчиниха на мига. И когато отрядът на Братството откри огън, първи загинаха хората.

8.

РУДИ ПАДНА НА МЕТЪР ОТ МЕН, ПОРАЗЕНА ОТ картечен откос. Червените кичури в косата ѝ станаха още по-червени, а широко отворените ѝ очи застинаха завинаги. Барманът Чък беше само ранен, тъй като успя да залегне зад тезгяха сравнително навреме.

Ерик лежеше върху мен и ми причиняваше болка. Опитах се да го избутам, но веднага се сетих, че ако куршумите улучеха него, той сигурно щеше да оцелее, за разлика от мен. Затова си наложих да изтърпя тежестта му през ужасяващите минути на първата вълна от атаката, докато къщата се тресеше от грохота на огнестрелно оръжие.

Инстинктивно затворих очи. Трошаха се стъкла, ревяха вампири, крещяха хора. Оглушителният шум се смесваше с напрегнатите мисли на десетки тревожни мозъци и всичко това ме обливаше от глава до пети като мощна океанска вълна. Когато грохотът започна да утихва, потърсих очите на Ерик. Просто не можех да повярвам — изглеждаше развълнуван и веднага ми се усмихна.

— Знаех си, че рано или късно ще успея да легна отгоре ти — каза той.

— Опитваш се да ме ядосаш, за да забравя колко съм уплашена ли?

— Не, просто се възползвам от момента.

Разшавах се в опит да се измъкна изпод него.

— О, да, направи го пак! Беше страхотно! — театрално изпъшка той.

— Ерик, онова момиче, с което говорих преди малко, лежи на две крачки от нас и част от главата ѝ липсва.

— Суки — каза той, този път съвсем сериозно. — Мъртъв съм от няколкостотин години. Свикнал съм с подобни гледки. Но тя още диша. Искаш ли да я приобщя към нас?

Останах безмълвна. Нима имах право да вземам подобни решения?

— Вече не диша — каза той, докато аз все още мислех по този въпрос.

Лежахме един върху друг и се гледахме в очите, докато наоколо ни се възцари гробна тишина. Чуваше се единствено хлипането на младия компаньон на Фарел, който притискаше с две ръце окървавеното си бедро. От улицата се носеше свирене на гуми и рев на бързо отдалечаващи се автомобили. Нападението беше приключило. Едва си поемах въздух от болка, но трескаво обмислях следващите си действия. Трябваше да предприема нещо... веднага. Но какво точно?

За пръв път попадах в епицентъра на бойни действия.

Наоколо ми се носеха писъци на ранени хора и рев на разярени вампири. Частици от пълнежа на дивана и столовете хвърчаха във въздуха като снежинки. Навсякъде се търкаляха парчета натрошени стъкла, а горещият нощен въздух нахлуваше през зейналите дупки на прозорците. Неколцина от вампирите, в това число и Джоузеф Веласкес, се втурнаха да преследват нападателите.

— Е, вече нямам извинение да лежа отгоре ти — каза Ерик с театрална въздишка и се отдръпна настрана. После сведе поглед надолу. — Ризите ми винаги са изцапани, когато си наоколо.

— Божичко, Ерик! — Надигнах се и с мъка коленичих до него. — Ти кървиш. Ранен си. Бил!... Бил, къде си? — Косата ми се мяташе по раменете, докато въртях глава в опит да открия Бил. За последно го видях да говори с някаква чернокоса вампирка с вид на Снежанка. Огледах се и я видях просната до прозореца. От гърдите ѝ стърчеше нещо. Парче стъкло, което очевидно я бе пронизало точно в сърцето. А Бил не се виждаше никъде — нито сред живите, нито сред мъртвите.

Ерик свали подгизналата си от кръв риза и огледа рамото си.

— Куршумът е вътре в раната, Суки — процеди през зъби той. — Изсмучи го.

— Какво? — ококорих се аз.

— Ако не го изсмучеш, ще зарасне в плътта ми. Ако си гнуслива, намери нож и го изрежи.

— Не мога! — В дамската си чанта имах джобно ножче, но нямах никакъв спомен къде съм я оставила.

Той оголи зъби срещу мен.

— Поех този куршум вместо теб! Трябва да го извадиш. Ти си смело момиче.

Налагаше се да се взема в ръце. Забърсах кръвта с ризата му и огледах разкъсаната плът. Куршумът се виждаше съвсем ясно. Ако имах маникюр като на Трудни, лесно щях да го извадя, но моите пръсти са къси, а ноктите ми — винаги изрязани. Въздъгнах. Е, какво пък толкова...

Наведох се над рамото на Ерик и го засмуках. Той изстена от болка, а аз усетих как куршумът изтрака между зъбите ми. Килимът така или иначе беше в трагично състояние, затова, като същинска дивачка, изплюх на пода и куршума, и събралата се в устата ми кръв. Но част от нея неволно погълнах. Рамото му вече заздравяваше.

— Тази стая вони на кръв — прошепна той.

— Гадост! — казах аз. — Това беше най-отвратителното...

— Устните ти са кървави! — Той улови лицето ми с две ръце и ме целуна.

Трудно е да не отвърнеш, когато те целува специалист в тази област. Сигурно бих изпитала и удоволствие — така де, по-голямо удоволствие, — ако не се тревожех за Бил. Няма какво да се лъжем, при подобни съприкосновения със смъртта човек копнее да се увери, че е жив. И макар вампирите да не са точно живи, при тях този синдром важи с пълна сила. Освен това стаята миришеше на прясна кръв, което влияеше безотказно на вампирското либидо.

Но аз се тревожех за Бил и се чувствах ужасно сред цялата тази жестокост, затова след няколко дълги секунди на споделена страст се отдръпнах. Сега пък устните на Ерик бяха целите в кръв. Той бавно ги облиза.

— Иди да потърсиш Бил — дрезгаво каза той. Хвърлих още един поглед на рамото му; раната бързо заздравяваше. Взех лепкавия куршум от килима и го увих в парче от ризата на Ерик. За спомен. Не знам как ми хрумна подобна идея. Наоколо продължаваха да лежат ранени и убити, но за повечето от пострадалите вече се грижеха оцелелите хора и двама вампири, които не участваха в преследването на нападателите.

Някъде в далечината се чуваше вой на сирени.

Красивата входна врата беше цялата на дупки. Открехнах я и се дръпнах настрана, в случай че отвън дебнеше някой от Братството, но

не се случи нищо. Прекрачих прага и се огледах.

— Бил! — извиках. — Добре ли си?

И точно тогава той се появи иззад ъгъла с порозовели бузи.

— Бил — въздъгнах аз. Стомахът ми се сви на топка от страх... или пък от дълбоко разочарование, знам ли.

Погледна ме и закова на място.

— Нападнаха ни и убиха много от нас — извика той. Оголените му резци светеха в тъмното, а очите му грееха от вълнение.

— Убил си някого току-що, нали?

— За да защитя гнездото.

— За да отмъстиш!

Имаше разлика, поне според мен, но той замълча.

— Дори не ме потърси, за да видиш дали съм жива — казах аз. Вампирът си остава вампир. Вълкът козината си мени, но нрава — не. Не можеш да научиш старо куче на нови номера... В съзнанието ми закънтяха едно след друго всички до болка познати предупреждения, изречени с мекия южняшки акцент на приятели и роднини.

Обърнах се и влязох обратно в къщата, крачейки невъзмутимо между окървавените трупове, сякаш всеки ден виждах подобни ужасии. Тогава дори не осъзнавах какво точно виждам, но седмица по-късно в главата ми щяха да се появят картини, запечатани дотогава надълбоко: пръснат череп в близък план, бликаща кръв от разкъсана артерия... Но в този момент исках единствено да открия дамската си чанта. И я намерих почти веднага. Докато Бил се суетеше покрай ранените, аз излязох от къщата, качих се в колата под наем и запалих двигателя. По-добре сама в големия непознат град, отколкото в онзи вампирски замък на ужасите. И точно когато потеглих, пристигна полицията.

Изминах няколко пресечки, паркирах пред кварталната библиотека и измъкнах пътната карта от жабката. От преживяния шок мозъкът ми почти не работеше, но все пак успях да разбера как да стигна до летището.

И точно натам се запътих. Оставих колата на паркинга за автомобили под наем и си купих билет за следващия полет до Шривпорт. Самолетът излиташе след един час. Слава богу, че имах собствена кредитна карта.

Отне ми няколко минути да се преборя с монетния телефон, тъй като ползвах такъв за пръв път в живота си. За мой късмет, се свързах с Джейсън веднага и той обеща да ме чака на летището.

Прибрах се вкъщи малко преди съмване.

Започнах да плача едва на другия ден.

9.

С Бил не се карахме за първи път. И преди ми беше идвало до гуша от всички вампирски неща, с които постоянно ми се налагаше да се съобразявам. Понякога ме хващаше страх, че навлизам твърде навътре в средите им, и от време на време изпитвах желание да се виждам единствено с хора.

Затова в продължение на три седмици правех само това. Не се обаждах на Бил и той не ме търсеше. Знаех, че се е върнал от Далас, защото намерих куфара си на верандата. Нямах кой друг да го е донесъл. Когато го отворих, открих в страничния джоб кутийка от черно кадифе. Искан ми се да бях устояла на изкушението да я отворя, но не успях. Вътре имаше чифт обеци с топази и бележка с надпис: „Ще подхождат на кафявата ти рокля“. Ставаше въпрос за роклята, която носех при повторното ни посещение в щаба на вампирите. Изплезих се на кутийката и отидох у тях още същия следобед, за да я пъкна в пощенската му кутия. Най-после се сети да ми купи подарък, а аз не можех да го приема.

Дори не се опитах да мисля за случилото се. Реших да дам почивка на мислите си, а после лесно щях да реша какво да правя.

Редовно четях вестници. Даласките вампири и техните човешки приятели бяха получили статут на мъченици, което идеално устройваше Стан, предполагам. Заглавието „Среднощно клане в Далас“ присъстваше масово из всички печатни издания и чудесно подхождаше на това чудовищно престъпление. Законодателната власт се чувстваше притисната да приеме редица закони, които едва ли някога щяха да бъдат приложени, но залъгвах надеждите на обществото; закони, поставящи недвижимата вампирска собственост под опеката на федералните власти; закони, позволяващи на вампирите да заемат определени държавни постове (въпреки че все още на никого не му беше хрумнала идеята за издигане на вампирска кандидатура в Сената). Един сенатор от Тексас дори направил предложение да бъде назначен вампир за изпълнител на смъртните присъди в щата.

Цитирам сенатор Гарза: „Казват, че смъртта от ухапване на вампир е безболезнена, а и самият палач би вършил работата си с удоволствие“.

Само че аз имах възражение към сенатор Гарза. Дали ухапването ще е безболезнено, зависеше единствено от волята на вампира. Ако вампирът не омагьосаше жертвата си предварително, ухапването му (за разлика от нежното любовно гризване) болеше ужасно.

Отначало помислих, че сенатор Гарза има родствена връзка с Луна, но Сам ми каза, че името „Гарза“ е също толкова разпространено сред американците с мексикански корени, колкото и името „Смит“ сред американците от англосаксонски произход.

Сам дори не попита защо се интересувам. Това малко ме натъжи, защото бях свикнала да се чувствам по-специална за него. Но той изглеждаше много зает напоследък, както на работа, така и в свободното си време. Арлийн подозираше, че си има приятелка, макар че никой от нас не го беше виждал с момиче. Странна работа, откъдето и да го погледнеш. Опитах се да му разкажа за свръхсъществата от Далас, но той само се усмихна и побърза да си намери друго занимание.

Един ден вкъщи се отби брат ми Джейсън и остана да обядваме заедно. Баба, лека й пръст, обичаше да приготвя пищна трапеза за обяд, а вечер ядохме само сандвичи. Тогава Джейсън често ни навестяваше; баба готвеше страхотно. Сервирах сандвичи с печено месо и картофена салата (не му казах, че са купени от магазина). За мой късмет, имах и студен плодов чай.

— Какво става между вас двамата с Бил? — безцеремонно попита той веднага щом се нахрани. Не бяхме повдигали този въпрос по пътя от летището.

— Много съм му сърдита — отвърнах.

— Защо?

— Наруши едно свое обещание към мен — казах аз.

Джейсън усилено се опитваше да се държи като по-голям брат, а аз се стараех да приемам неговата загриженост, без да се ядосвам. Често ми се случваше да кипвам от яд, но при определени обстоятелства. Заклучих шестото си чувство дълбоко в гънките на съзнанието си, така че да чувам единствено думите, които излизаха от устата му.

— Видели са го в „Монро“.

Поех дълбоко въздух.

— С друга жена?

— Да.

— Коя?

— Няма да повярваш. Порша Белфльор.

Не бих могла да се изненадам повече дори ако Джейсън ми беше казал, че Бил излиза с Хилъри Клинтън (макар че Бил действително подкрепяше демократите). Гледах брат си с увиснало чене, все едно току-що ми бе признал, че е самият Сатана. С Порша Белфльор имахме само три общи неща помежду си — женски полови органи, месторождение и дълга коса. Нищо друго!

— Е! — сухо отвърнах аз. — Не знам дали да се смея, или да плача. Ти какво мислиш за това?

Джейсън беше тънък специалист в отношенията между мъжете и жените. Поне от мъжка гледна точка.

— Тя е твоя пълна противоположност — дълбокомислено заяви той. — Във всяко едно отношение. Образована е, има... смело можем да кажем, аристократично потекло... и е адвокат. Плюс това брат й е ченге. И ходят да слушат симфонии и други подобни.

Очите ми плувнаха в сълзи. И аз бих слушала симфония с Бил, ако ме беше поканил.

— От друга страна, ти си умна, красива и нямаш нищо против да му ходиш по гайдата. — Не можах да разбера какво точно имаше предвид Джейсън с това за „гайдата“, но реших да не питам. — Но със сигурност сме много далече от аристокрацията. Ти работиш в бар, а брат ти асфалтира пътища. — Джейсън ми се усмихна накриво.

— Но нашето семейство живее тук също толкова отдавна, колкото и Белфльор — възразих аз.

— Знам. И ти го знаеш. И Бил го знае, защото е бил жив по онова време.

— Какво става с делото срещу Анди?

— Все още няма повдигнато обвинение, но най-сочната градска клюка в момента се върти около този сексclub. Лафайет явно е бил много горд, че са го поканили, и се е похвалил на доста хора. Първото и основно правило на клуба е да мълчиш като риба и точно затова са му светили маслото. Поне така твърдят злите езици.

— А ти какво мислиш по въпроса?

— Аз мисля, че ако някой е решил да спретне секс клуб в околностите на Бон Темпс, аз щях да съм сред първите поканени — каза той, при това напълно сериозно.

— Прав си — отвърнах аз, изумена от неговата прозорливост. — Ти щеше да си първият в списъка. — Как не се бях сетила за това по-рано? Джейсън имаше репутация на човек, подпалил чаршафите на не една или две девойки в Бон Темпс. Освен това беше голям красавец, че и ерген на всичкото отгоре.

— Едно нещо не ми излиза от главата — бавно казах аз. — Лафайет беше гей, както много добре знаеш.

— И?

— И може би този клуб, ако изобщо съществува, приема само хора, които нямат нищо против обратните.

— Хм... може и да си права.

— И още как, хомофоб такъв!

Джейсън се усмихна и сви рамене.

— Всеки си има кусури. Пък и нали знаеш, че нещата между мен и Лиз вървят доста добре напоследък. За никого не е тайна, че тя кърпичката си няма да подели с другото, камо ли гаджетото си.

Така си беше. Всички знаеха, че семейството на Лиз стриктно спазваше мотото „Не вземам нищо чуждо, не давам нищо свое“.

— Костелив орех си ти, братле — казах аз. — Има много лоши неща от това да си гей.

— Например?

— Крадец, предател, убиец, насилник...

— Добре, добре. Разбрах ти мисълта.

— Надявам се... — Различията помежду ни ме огорчаваха, но аз го обичах въпреки всичко. Кръвта вода не става.

Още същата вечер видях Бил. Заедно с Порша. Зърнах ги за секунди в колата на Бил по „Клейборн Огрийт“. Порша говореше нещо, обърнала глава към него; той гледаше право пред себе си с безизразна физиономия или поне така ми се стори. Не ме видяха. Тъкмо излизах от банката на път за работа.

Едно е да чуеш нещо, съвсем друго е да го видиш с очите си. Обзе ме заслепяваща ярост; тогава разбрах как се е чувствал Бил при нападението в Далас. Исках да убия някого. Без значение кого.

После срещнах Анди. Седеше на маса в района на Арлийн. Зарадвах се, че няма да ми се наложи да го обслужвам, защото изглеждаше зле. Небръснат и с измачкани дрехи. Когато стана да си ходи, дойде при мен; вонеше на алкохол.

— Вземи си го обратно! — гневно изрече той. — Прибери си проклетия вампир, за да остави сестра ми на мира!

Не знаех какво да отговоря на Анди Белфлор. Просто стоях и го гледах как се клатушка към изхода. Мина ми през ум, че ако сега хората чуеха за намерен в колата му труп, не биха се изненадали толкова, колкото преди няколко седмици.

На другия ден почивах и страстите ми поутихнаха. Беше петък и изведнъж се почувствах ужасно самотна. Реших да отида на футболния мач между училищните отбори — общоградско мероприятие, което всеки понеделник се обсъждаше подробно във всички магазини на Бон Темпс. Запис от срещата се излъчваше два пъти седмично по местния телевизионен канал.

Не можех да се появя на стадиона като хваната от гората. Пригладих косата си назад и я опънах над челото с ластична лента. С машата за къдрене оформих разкошни букли, които свободно падаха върху раменете ми. Синините ми отдавна ги нямаше. Гримирах се старателно. Облякох черен спортен панталон и памучен пуловер в червено и черно. Обух си черните кожени ботуши, сложих на ушите си любимите си златни халки и омотах черно-бяла панделка върху ластичната лента в косата си. (Ха сега познайте в какви цветове са екипите на нашия училищен отбор!)

— Много добре! — рекох аз и се насладих на резултата в огледалото. — Дяволски добре! — После грабнах черното си яке и дамската чанта и потеглих с колата към града.

По пейките на стадиона видях куп познати физиономии. Всички се надпреварваха да ме поздравяват и да ми казват колко добре изглеждам, но това сякаш ме накара да се почувствам още по-самотна. Затова лепнах една усмивка на лицето си и взех да се оглеждам за подходящо място.

— Суки! Суки! — Тара Торнтън, една от малкото ми приятелки от училище. Седеше на един от най-задните редове и радостно ми махаше с ръце. Усмихнах ѝ се и тръгнах към нея, като пътъм поздравявах и останалите си познати — Майк Спенсър, собственик на

погребална агенция, накипен в пълно каубойско снаряжение; приятелката на баба ми Максин Фортънбъри и внука ѝ Хойт, който пък другаруваше с Джейсън. Видях и Сид Мат Ланкастър, врял и кипял адвокат, настанен до съпругата си.

До Тара седеше годеникът ѝ Бенедикт Толи, когото всички наричаха „Яйцето“. Придружаваше ги най-добрият приятел на Бенедикт — Джей Би дю Рон. Видът му моментално разбуди задрямалото ми либидо. Ликът на Джей Би спокойно можеше да краси корицата на някой любовен роман. Хубавец! За жалост, красивата му глава стопанисваше оскъдно количество мозък, както сама се убедих след една-две срещи с него преди време. С него така и не ми се наложи да блокирам телепатичните си способности, защото зад челото му нямаше нищо за четене.

— Здравсти, как я карате?

— Супер! — отвърна Тара, ухилена до ушите. — Ами ти? Не съм те виждала от сто години. — Косата ѝ беше подстригана съвсем късо, по момчешки, а аленото ѝ червило хвърляше искри. И тя носеше черно-бял тоалет с червен шал, в подкрепа на отбора ни. Дватамата с Яйцето си делеяха питие в картонена чашка. Бърбън. Надуших го веднага.

— Джей Би, я мръдни малко да седна до теб — казах аз с подкупваща усмивка.

— Разбира се, Суки, заповядай! — отвърна той, видимо щастлив от появата ми. Той впрочем винаги грееше от щастие. Освен това имаше снежнобели зъби, абсолютно прав нос, мъжествено лице с толкова красиви черти, че ти се иска да му нащипеш бузите, широк гръден кош и плосък корем. Е, може би не чак толкова плосък като преди, но Джей Би все пак беше човек, а това ме радваше най-много от всичко. Настаних се до него и Яйцето веднага се обърна към мен с измъчена усмивка:

— Ще пийнеш ли, Суки?

Аз не си падам много по алкохола, може би защото всеки ден гледам пиянски физиономии в бара.

— Не, благодаря — отвърнах. — Как я караш, Яйце?

— Добре — отвърна той след кратък размисъл. Беше пил повече от Тара. Доста повече.

Поговорихме си за общи приятели и познати, а след началото на мача обсъждахме единствено онова, което ставаше на терена. По-точно Мача — с главна буква, защото за последните петдесет години всяка от срещите оставаше в колективната памет на Бон Темпс. Запалянковците задължително сравняваха тази среща с всички останали и тези играчи с всички останали. Успях дори да изпитам известно удоволствие от преживяването, защото вече умеех да контролирам телепатичните си умения. Чувах само онова, което говореха, и нито думичка от мислите, които се въртяха в главите им.

Джей Би се наместваше все по-близо и по-близо до мен и ме засипваше с комплименти за прическата и фигурата ми. Придържаше се стриктно към един от майчините си съвети — че ухажваната жена е щастлива жена, — и тази простичка житейска философия му помагаше безотказно.

— Суки, помниш ли онази лекарка, с която ме запозна веднъж в болницата? — внезапно попита той след началото на второто полувреме.

— Да. Доктор Зонтаг. Вдовица. — Беше твърде млада както за вдовица, така и за лекар.

— Срецахме се известно време. Аз и лекарка, представяш ли си? — поклати глава той.

— Много се радвам за теб! — Наистина се радвах. Не се и съмнявах, че доктор Зонтаг е оценила по достойнство качества на Джей Би, а той имаше нужда от... нека кажем някой, който да се грижи добре за него.

— Само че я изпратиха в Батън Руж — каза той и погледът му помръкна. — Май ми липсва. — Ръката му се преметна през рамото ми. — Но много се радвам, че те виждам.

Бог да благослови голямото му сърце.

— Джей Би, защо не й отидеш на гости в Батън Руж? — предложих аз.

— Тя е лекар. Няма много свободно време.

— За теб ще намери.

— Мислиш ли?

— Разбира се, освен ако не е пълна глупачка — уверих го аз.

— Може и да отида. Онзи ден си говорихме по телефона. Каза, че й било скучно без мен.

— И това ако не е тлъст намек, Джей Би...

— Мислиш ли?

— Ама разбира се!

— Щом е така, утре тръгвам за Батън Руж! — грейна той и ме целуна по бузата. — Суки, караш ме да се чувствам страхотно!

— На твоите услуги, Джей Би! — рекох аз и му лепнах бърза целувка по устните.

И тогава видях Бил. Пронизваше ме с поглед.

Двамата с Порша седяха на пейка в съседния сектор, близо до терена. Беше се обърнал към мен и втренчено ме гледаше.

Да бях го планирала, едва ли щеше да се получи по-добре. Великолепен начин да го накарам да ревнува.

Но аз не исках това.

Исках него!

Извърнах очи настрана и се усмихнах на Джей Би. Изгарях от желание да уловя Бил за ръката, да го замъкна под трибуните и да се отдадем на бурни ласки, тук и сега. Исках да смъкне панталона ми, да мине зад мен и да ме накара да стена от удоволствие...

Бях толкова шокирана от себе си, че не знаех какво да правя. Усетих как лицето ми пламва. Не успях дори да намеря сили да се усмихна.

Но минута по-късно всичко това ми се струваше даже забавно. Възпитавана съм съвсем традиционно, доколкото това е възможно, разбира се, като се вземат предвид необикновените ми способности. Твърде рано научих редица основни житейски факти, тъй като можех да чета мисли (а като дете не умеех да контролирам онова, което попивах), и винаги съм смятала секса за нещо много интересно. Но благодарение на същото това умение научих толкова много неща на теория, че се страхувах да ги приложа на практика. Пък и не е лесно, в крайна сметка, да нагазиш смело в сексуално приключение, когато партньорът ти си фантазира, че ти си Тара Торнтън (примерно), или се надява да си взела презерватив, или пък нещо в тялото ти не му харесва. За да изпиташ удоволствие от секса, трябва да се концентрираш върху действията на партньора си, а не върху мислите му.

С Бил не чувах нищичко. Той беше толкова опитен, толкова нежен и толкова вгълбен да изпипа всичко точно така, както трябваше

да бъде. А аз... аз по нищо не се различавах от сексуалния наркоман Хюго.

През останалата част от играта само седях и кимах, ако някой ме заговореше, стараейки се да не гледам към Бил. Едва след края на полувремето осъзнах, че е свирила музикална група, но не чух нито песните им, нито солото на китариста, който беше братовчед на Тара.

След победата на нашите „Ястреби“ с 28:18 тълпата бавно тръгна към паркинга. Съгласих се да закарам Джей Би у тях. Яйцето изглеждаше поизтрезнял, но изпитах облекчение, когато зад волана седна Тара.

Джей Би живееше близо до центъра в къща близък. Покани ме да вляза, но аз учтиво отказах. Прегърнах го и отново го посъветвах да се обади на доктор Зонтаг. Дявол да го вземе, така и не запомних малкото ѝ име.

Той каза, че непременно ще го направи, но при Джей Би няма гаранция за нищо.

После трябваше да заредя колата на единствената денонощна бензиностанция, където си поприказвах надълго и нашироко с братовчедата на Арлийн — Дерик (смелчага, който не се страхуваше да поема нощните смени), и в крайна сметка, се прибрах у дома малко покъсно от предвиденото.

Отключих входната врата и от мрака изникна Бил. Улови безмълвно ръката ми, обърна ме към себе си и ме целуна. Притиснах вратата с гръб и успях да заключа, без да се отлепям от устните му. Бил ме поведе към дневната и ме обърна с лице към дивана. Вкопчих се с две ръце в тапицерията и — точно както си представях, — той смъкна панталона ми и рязко проникна в мен.

Нададох дрезгав стон, толкова мощен, че се изненадах сама от себе си. Бил също ръмжеше като животно. Не можех да обеля и дума. Ръцете му шаваха под пуловера ми; сутиенът ми излетя на пода, скъсан на две. Беше безмилостен. Едва не изгубих съзнание след първия оргазъм.

— Не! — изрева той, щом усети как омеквам и засили темпото. Започнах да хлипам. Бил разкъса пуловера ми и зъбите му одраскаха рамото ми. Нададе дълбок, ужасяващ рев и след няколко безкрайни секунди всичко свърши.

Дишах тежко, като след маратон. Бил трепереше целият. Обърна ме към себе си и взе да ближе малката дупчица на рамото ми. Когато кръвта спря да блика и раната започна да се затваря, той бавно свали всичките ми дрехи. После нежно ме целуна.

— Миришеш на него! — Не каза нищо друго, твърде зает да замени чуждия мирис със своя собствен.

После отидохме в спалнята и аз мислено се поздравих, че сутринта се бях сетила да сменя чаршафите. Но устните на Бил отново се впиха в моите и вече нищо друго не ме интересуваше.

Всичките ми съмнения се изпариха като дим. Бил не спеше с Порша Белфлор. Не знам защо се увърташе около нея, но във връзката им нямаше и помен от романтика.

Той плъзна ръцете си под гърба ми и силно ме притисна към себе си; жадно вдъхваше мириса ми, галеше бедрата ми, целуваше свивките на коленете ми. Опиянен от мен.

— Разтвори крака, Суки — прошепна той с дрезгавия си, хладен глас. Подчиних се и той отново проникна в мен, рязко и нетърпеливо, сякаш искаше да ми покаже кой е господарят.

— Бъди нежен — промълвих аз за пръв път тази вечер.

— Не мога. Толкова отдавна не съм те докосвал. Ще бъда нежен, но не сега — каза той и прокара език по шията ми. Вампирските му зъби одраскаха кожата ми. Усещах всичко едновременно — зъби, език, уста, пръсти, мъжкото му достойнство; сякаш с мен правеше любов не Бил, а Тазманийския дявол. Беше навсякъде и много бързаше.

Когато се срути отгоре ми, аз вече нямах сили. После се претърколи до мен и праметна единия си крак върху коленете ми, а ръката си — през гърдите ми.

— Добре ли си? — измърмори.

— Като след удар с глава в тухлена стена, но да, добре съм.

И двамата се унесохме в сън, ала Бил се събуди пръв; нощта за него тепърва започваше.

— Суки — прошепна той. — Скъпа. Събуди се.

— Ммм? — сънено измърках аз. За пръв път от седмици се пробуждах с мъглявото усещане, че светът е розов, но после бавно започнах да осъзнавам, че не е точно така. Отворих очи и срещнах втренчения поглед на Бил.

— Трябва да поговорим — каза той и нежно приглади косата ми зад ушите.

— Ами говори — отвърнах аз, вече напълно будна. За секса не съжалявах, но честно казано, няхах никакво желание да изясняваме отношенията си.

— В Далас малко се поувляхох — веднага започна той. — Ние, вампирите, сме ловци и винаги губим разсъдък, когато ни се предостави шанс за лесна плячка. Бяхме нападнати. Имахме право да нанесем ответен удар и да отмъстим за убитите.

— И да се върнете към времената на беззаконие?

— Но вампирите ловуват, Суки. Такива сме по природа — сериозно отвърна той. — Като леопардите. Като вълците. Ние не сме човеци, макар че ни се налага да се преструваме на такива, когато се опитваме да живеем с хората от... обществото ви. Понякога си спомняме, че и ние някога сме били хора. Но ние сме от друга раса... от друго тесто сме замесени.

Замислих се. Повтаряше ми това от началото на запознанството ни, макар и не всеки път с едни и същи думи.

Успяхме ли да се видим един друг както трябва? Или може би той ме виждаше, а аз него — не. Така и не се научих да го разбирам; част от мен упорито отказваше да приеме, че той е различен. Все очаквах от него да започне да се държи като Джей Би дю Рон, като Джейсън или като пастора от църквата.

— Струва ми се, че най-после започвам да го проумявам — казах аз. — Но искам и ти да разбереш, че различието помежду ни често ме измъчва. Понякога имам нужда да се оттегля и да си отдъхна. Но наистина се опитвам да свикна, защото много те обичам. — След щедрот ми обещание да се срещнем някъде по средата на пътя, веднага се сетих и за собствената си болка. Улових го за косата, търкулнах го по гръб и се надвесих над него. — А сега ми кажи какви ги вършиш с Порша Белфлор.

Бил сложи огромните си длани върху бедрата ми и започна да разказва.

— Тя ме потърси веднага след като се прибрах от Далас. Още същата нощ. Прочела за нападението и искаше да разбере дали не познавам някого от свидетелите. Казах й, че съм присъствал лично — за теб не споменах, — а тя сподели, че разполага с ценна информация.

Твърдеше, че някои от използваните при атаката оръжия са закупени от магазин „Шеридън“ в Бон Темпс. Поинтересувах се откъде има тази информация, но тя каза, че в качеството си на адвокат няма право да разгласява подобни сведения. Тогава я попитах защо изобщо ме търси, след като няма намерение да ми съобщи нищо повече. Порша отвърна, че е съвестен гражданин и се чувства длъжна да ми го каже, защото ненавижда беззаконието. Избрала мен, защото други вампири не познавала.

Точно толкова щях да ѝ повярвам и ако беше казала, че е специалистка по ориенталски танци.

Присвих очи и се замислих.

— Порша и пет пари не дава за гражданските права на вампирите — казах аз. — Може да иска да се пъхне в панталоните ти, но изобщо не я е грижа за вампирските проблеми.

— Да се пъхне в панталоните ми? Що за израз е това?

— Е, хайде сега, чувал си го и друг път — отвърнах аз, леко засрамена.

Той поклати глава и по устните му пробяга усмивка.

— Да се пъхне в панталоните ми — повтори той, произнасяйки го съвсем бавно. — И аз бих се пъхнал в твоите, ако не беше гола. — Той раздвижи дланите си нагоре-надолу, за да ми покаже какво има предвид.

— Чакай малко — казах аз. — Остави ме да помисля.

Ръцете му притиснаха хълбоците ми и бавно започнаха да ги мачкат. Как да мисли човек при това положение!

— Спри, Бил! — срязах го аз. — Слушай, Порша сигурно иска да я виждат с теб, защото се надява да я поканят в онзи сексклуб, за който всички разправят.

— Сексклуб? — вдигна вежди Бил, без да прекъсва заниманието си.

— Да, не ти ли казах, че... о, Бил, не... още съм изтощена от... Ох! О, божичко! — Ръцете му ме сграбчиха здраво и той проникна в мен, преди да успея да си поема дъх.

— О-ох! — изстенах аз. Направо се разтапах. Пред очите ми затанцуваха цветни петна и неусетно загубих контрол над движенията си. Стигнахме кулминацията едновременно и аз се отпуснах задъхана в прегръдката му.

— Не искам да се разделяме повече — каза Бил.

— Не знам... на мен започна да ми харесва да се събираме след дълга раздяла.

— Не! — каза той и през тялото му премина остатъчна тръпка. — Това е чудесно, но по-добре да напусна града за няколко дни, отколкото да се карам отново с теб. — Той отвори широко очи. — Наистина ли си изсмукала куршум от рамото на Ерик?

— Да. Той каза, че трябва да го направя, преди куршумът да зарасне в плътта му.

— А каза ли ти, че в джоба си има сгъваем нож?

Едва не хлъцнах от изненада.

— Не. Наистина ли? Но защо не ми е казал?

Бил вдигна вежди и ме изгледа с насмешка.

— Познай!

— За да ме накара да посмуча рамото му? Сигурно се шегувах!

Бил продължаваше да се усмихва иронично.

— О, Бил! Как можах да се хвана на въдицата му? Чакай малко... но той беше прострелян! Този куршум можеше да улучи мен, но той ме пазеше.

— Как?

— Като лежеше отгоре ми...

— Нямам какво повече да добавя.

— Но, Бил... да не би да искаш да кажеш, че цялата работа е нагласена?

Той отново повдигна вежди и леко се усмихна.

— За едно лягане отгоре ми да се остави да го прострелят? Да бе, как пък не!

— Но е успял да те накара да погълнеш от кръвта му.

— Само една-две капки. Останалото изплюх — казах аз.

— Една-две капки от стар вампир като него са напълно достатъчни.

— Достатъчни за какво?

— Вече знае доста неща за теб.

— Какви неща? Размерът на роклята ми?

Бил се усмихна, но така, че тръпки да те побият.

— Не, ще знае как се чувстваш. Кога си ядосана, кога си в настроение за любов...

Свих рамене.

— И за какво ще му послужи тази информация?

— Може би не е толкова важно, но ти все пак си имай едно наум — предупреди ме Бил. Изглеждаше съвършено сериозен.

— Все още не мога да повярвам, че някой ще тръгне да спира куршум с тялото си само за да ме принуди да глътна капка от кръвта му. Пълен абсурд! Знаеш ли какво, струва ми се, че повдигна този въпрос не за друго, а за да спра да те разпитвам за Порша. Само че аз не съм приключила. Според мен Порша си мисли, че ако излиза с теб, някой ще я покани в онзи клуб. Щом няма нищо против да я чука вампир, значи ще бъде съгласна и на други работи. Така си мислят те — бързо добавих аз, щом видях изражението на Бил. — И Порша се надява, че като попадне в този клуб и поразпита наоколо, ще разбере кой е убил Лафайет и Анди ще се измъкне от тази каша.

— Доста заплетен сценарий.

— Можеш ли да го опровергаваш? — С гордост вмъкнах думата „опровергавам“ в смислено изречение. Фигурираше като дума на деня в календара ми.

— Честно казано, не мога — отвърна той и застина неподвижно. Очите му не мигаха, ръцете му се отпуснаха. И тъй като по принцип не му се налагаше да диша, тялото му изглеждаше в абсолютен покой.

Накрая мигна.

— По-добре да ми беше казала истината.

— А ти по-добре да не си спал с нея — отвърнах аз и най-последен признак пред самата себе си, че дори мисълта за това ме заслепяваше от ревност.

— Вече се чудех кога най-последен ще ме попиташ — тихо каза той. — Как ли пък няма да си легна с някого от семейство Белфлор! Не съм, а и тя не е имала никакво желание да спи с мен. Дори не успя да се престори, че ме желае. Порша изобщо не я бива като актриса. При всяка среща ме мъкнеше по разни места, на които било скрито тайното оръжие на Братството. Разправяше, че всеки техен симпатизант криел в дома си оръжие и боеприпаси.

— И ти защо ѝ се връзваш?

— У нея има нещо, което те предразполага да ѝ се довериш. А освен това исках да видя дали ще ревнуваш.

— Аха, ясно. И до какъв извод стигна?

— Стигнах до извода, че отсега нататък е по-добре да не припарваш до онзи кретен.

— Джей Би? Че аз съм му като сестра — отвърнах.

— Забравяш, че си пила от кръвта ми и винаги знам как точно се чувстваш — каза Бил. — А в случая чувствата ти не са точно сестрински.

— Тогава за какъв дявол съм в леглото с теб?

— Защото ме обичаш.

Засмях се и зарових лице в свивката на шията му.

— Скоро ще съмне — каза той. — Трябва да тръгвам.

— Разбира се.

Помогнах му да събере дрехите си.

— Да не забравя! Дължиш ми един пуловер и един сутиен. Два сутиена всъщност. Гейб скъса един, което влиза в графата „служебни разходи“.

— Ето защо си купих магазин за дамско облекло — намигна ми той. — Да късам дрехи на воля, когато ми се прииска.

Засмях се и отново си легнах. Можех да поспя още няколко часа. Все още се усмихвах, когато входната врата хлопна зад гърба му. Събудих се малко преди обед с такава лекота в сърцето, каквато отдавна не бях изпитвала. Запътих се към банята, напълних ваната с гореща вода и щом започнах да се мия, напипах нещо на ушите си. Погледнах се в огледалото над мивката. Топазените обеци. Беше ми ги сложил, докато съм спяла.

Усмихнах се. Последната дума все трябваше да е негова.

Още никой не знаеше за сдобряването ни и може би точно затова получих покана за клуба. Отначало се изненадах, но после осъзнах, че щом Порша се навърташе край Бил с надеждата да я забележат, логично беше да поканят мен преди нея.

За мое удивление (и погнуса), пратеникът се оказа Майк Спенсър — собственик на погребална агенция и следовател при смъртни случаи, — към когото не хранех особено топли чувства. Но все пак го познавах, откак се помнех, и винаги съм се държала учтиво с него; въпрос на навик, предполагам. Майк влезе в „Мерлот“ облечен в погребалните си одежди, защото идваше направо от дома на госпожа

Касиди. Изглеждаше като професионален гробар — тъмен костюм, бяла риза, раирана вратовръзка в убити цветове и лъснати обувки, — за разлика от друг път, когато обикновено носеше каубойски ботуши с остър връх и тънки вратовръзки.

Майк беше поне двайсет години по-възрастен от мен, затова се изненадах, че направо дойде при мен, вместо да ме извика на масата си. Седеше сам, което само по себе си изглеждаше необичайно, особено за големец като него. Сервирах му хамбургер и бира и докато плащаше, съвсем небрежно каза:

— Суки, аз и още няколко души се събираме утре вечер в дома на Джен Фаулър и бихме искали да те поканим.

Добре че умея да контролирам изражението на лицето си. Едва не се олюлях от изненада. Веднага разбрах за какво става дума, но просто не ми се вярваше. Отворих уста и оттам излезе следното изречение:

— Като казвате „няколко души“, кого имате предвид, господин Спенсър?

— Защо просто не ме наричаш Майк, Суки? — Кимнах и се заслушах в мислите му. Мили боже! Какво?! — Ще дойдат и някои твои приятели. Яйцето, Тара, Порша. Семейство Хардауей.

Тара и Яйцето! На това му се вика изненада!

— И как протичат тези събирания? Както обикновено, с танци и пиене? — Във въпроса ми нямаше нищо необичайно. Много хора знаеха, че мога да чета мисли, но почти никой не ми вярваше, в това число и Майк, въпреки многобройните доказателства от моя страна.

— Ами, просто оставяме задръжките си пред входната врата. Решихме, че след като вече не си обвързана, може би ще ти е приятно да развееш коси с нас.

— Може и да дойда — казах аз без каквото и да било ентузиазъм. Не исках да изглеждам заинтригувана. — Кога?

— В десет вечерта, утре.

— Благодаря за поканата — учтиво отвърнах аз и прибрах бакшиша си. Обмислях трескаво предложението му всяка свободна минута до края на смяната си.

Би ли помогнало с нещо отиването ми там? Можех ли да науча подробности, които да разплетат мистерията около смъртта на Лафайет? Не харесвах особено Анди Белфлор, а от известно време

съвсем не понасях сестра му, но изобщо нямаше да е честно, ако Анди получише присъда за чуждо престъпление. От друга страна, едва ли някой от присъстващите щеше да ме почувства толкова близка, че да седне да ми разправя дълбоко погребани тайни, и то от първия път. А идеята да се превърна в редовен посетител изобщо не ми се нравеше. Та аз не знаех дали ще успея да понеса дори едно събиране. Нямах и капчица желание да гледам как съседите и приятелите ми „развяват коси“. И не само коси, а каквото и да било друго.

— Какво има, Суки? — Гласът на Сам прозвуча съвсем близо до ухото ми и аз подскочих от изненада.

Погледнах го и изведнъж ми се прииска да можех да го попитам какво мисли. Сам беше не само силен и ловък, но и много умен. Счетоводство, поръчки, поддръжка, планиране — всичко лежеше на неговите плещи и той се справяше великолепно. Един независим мъж, на когото имах пълно доверие.

— Мисля си за разни дреболии — отвърнах. — Какво ново при теб, Сам?

— Снощи получих много интересно телефонно обаждане, Суки.

— От кого?

— Една гръмогласна жена от Далас.

— Сериозно? — Усетих как устните ми се разтягат в усмивка, но съвсем истинска, а не като озъбването, с което обикновено прикривам нервността си. — Тази жена да не би случайно да е от мексикански произход?

— Май да. Спомена и за теб.

— Бъбривка.

— Има доста приятели.

— Приятели, каквито и ти не би отказал, така ли?

— Аз вече си имам добри приятели — каза Сам и леко стисна ръката ми. — Но винаги е приятно да се запознаеш с човек, който споделя твоите интереси.

— Е, ще ходиш ли в Далас?

— Може и да отида. Междувременно ме свърза с някои хора в Ръстън, които също...

Си сменят облика по пълнолуние, довърших наум вместо него.

— Но как те е открила? Аз нарочно не ѝ казах името ти, защото нямаш представа как би реагирал.

— Проследила е теб — отвърна Сам. — И е разбрала кой е шефът ти с помощта на местни... хора.

— Досега не си ли имал вземане-даване с тях?

— Допреди да ми разкажеш за менадата — каза Сам, — изобщо не осъзнавах колко много неща са ми били неизвестни.

— Сам, да не би да излизаш с менадата?

— Прекарах няколко вечери с нея в гората, да. И като Сам, и в другия си облик.

— Но тя е ужасно зла! — възкликнах аз, без много да му мисля.

Сам видимо се напрегна.

— Тя е свръхестествено същество, също като мен — хладно отвърна той. — Не е нито зла, нито добра. Приемам я такава, каквата е.

— Глупости! — Не можех да повярвам, че това го казваше Сам. — Мъти ти мозъка, защото иска нещо от теб. — Не мога да отрека, че менадата изглеждаше много красива, ако не ти пречат кървавите петна, разбира се. А свръхсъщество като Сам не би се стреснало от тях. — О...! — възкликнах аз, обзета от внезапно прозрение. Не можех ясно да чета мислите му поради свръхестествената му същност, но чудесно усещах емоционалното му състояние, в което се преплитаха смущение, негодувание и сексуална възбуда.

— О... — повторих сковано аз. — Извинявай, Сам. Не исках да говоря лоши неща за някого, с когото... с когото... ъъ... — не можех да кажа „се чукаш“, колкото и уместно да ми се струваше, затова неуверено добавих: — ... ти е приятно да се виждаш. Сигурно е чудесна, ако човек я опознае отблизо. Вероятно реалната ми преценка за нея е леко замъглена от факта, че разпори гърба ми до кокал. Ще се опитам да се преборя с предубежденията си и да бъда малко по-толерантна — казах аз и отидох да събера поръчките си, а Сам остана на мястото си като втрещен.

Оставих съобщение на телефонния секретар на Бил. Нямах представа какви намерения имаше спрямо Порша, пък и не бях сигурна дали някой няма да го чуе преди него, затова казах само: „Бил, поканена съм на онова парти утре вечер. Как мислиш, да отида ли, или не?“. Не казах името си, все пак Бил добре познаваше гласа ми. Представих си как Порша му оставя подобно съобщение и позеленях от ревност.

Прибрах се вкъщи с надеждата, че Бил отново ме дебне в еротична засада, но и дворът, и къщата тънеха в тишина. Посрещна ме мигащата лампичка на телефонния секретар и сърцето ми трепна от вълнение.

— Суки — прозвуча спокойният глас на Бил, — стой далече от гората. Менадата е останала недоволна от лептата ни. Ерик ще дойде в Бон Темпс утре вечер, за да преговаря с нея. Може да ти се обади. Другите... хора... от Далас... онези, които ти помогнаха, искат огромна компенсация от даласките вампири и поради това се налага да отида там, за да се срещна с тях и със Стан. Знаеш къде ще отседна.

Гадост! Бил щеше да е извън града и нямаше как да му се обадя. Защо пък да нямаше? Беше един часът сутринта. Набрах телефонния номер на рецепцията в „Тихият пристан“. Бил още го нямаше, но ковчегът му (или както го нарече пиколото — „багажът“ му) бил качен в стаята. Оставих съобщение, което формулирах много внимателно, така че никой друг да не го разбере.

Чувствах се капнала от умора, тъй като почти не бях спала предишната нощ, но няхах никакво намерение да ходя сама на утрешното парти. Въздъгнах дълбоко и набрах номера на „Вамптазия“, вампирския бар в Шривпорт.

— Вие се свързахте с „Вамптазия“, където мъртвите се връщат към живота всяка нощ — разнесе се запис с гласа на Пам, съсобственичка на бара. — Ако желаете да получите информация за работното време, натиснете „едно“. За резервации натиснете „две“. За да говорите с жив човек или мъртъв вампир, натиснете „три“. А ако звъните, за да оставите някакво глупаво или обидно съобщение, да знаете, че ще ви открием, където и да сте. Натиснах „три“.

— „Вамптазия“. — Пам звучеше отегчена до смърт.

— Здравсти — казах аз възможно най-звънливо. — Обажда се Суки. Ерик там ли е?

— Омайва тълпата — отвърна Пам. Това означаваше, че Ерик седи на някой стол в бара и си придава застрашителен вид. Бил твърдеше, че някои вампири имали договорни отношения с „Вамптазия“ и идвали в бара няколко пъти седмично за определен период от време, за да привличат посетители. Ерик присъстваше там почти всяка вечер в качеството си на собственик. В града имаше и друг бар, който вампирите посещаваха по собствено желание, но там

човешки крак не стъпваше. Представа нямах къде се намира, но честно казано, не исках и да знам, защото се бях нагледала на барове.

— А мога ли да те помоля да му занесеш слушалката, Пам?

— Ами, добре — неохотно отвърна тя. — Чувам, че добре сте си прекарали в Далас... — каза тя, докато вървеше. Не чувах стъпките ѝ, но шумът наоколо ѝ се променяше.

— Просто незабравимо!

— Как ти се стори Стан Дейвис?

Хम्म.

— Единствен и неповторим.

— Много харесвам такива странни на вид мъже.

Добре че Пам не можеше да види изненаданата ми физиономия. Изобщо не предполагах, че харесва мъже.

— Струва ми се, че няма сериозна приятелка.

— Виж ти! Може да си взема отпуск и да се разходя до Далас.

Още една изненада. Нямах представа, че вампирите проявяват интерес един към друг. Никога досега не бях виждала вампирска двойка.

— Тук съм — каза Ерик.

— И аз съм тук! — Много забавен начин да вдигнеш слушалката.

— Суки! Малката ми изсмуквачка на куршуми. — Гласът му прозвуча дружелюбно и топло.

— Ерик! Дърти лъжецо!

— С какво мога да ти помогна, скъпа?

— Не съм ти „скъпа“ и ти го знаеш много добре. Това първо. Второ — Бил каза, че ще идваш насам утре вечер. Така ли е?

— Да. Ще пребродя гората и ще се опитам да открия менадата. Не е доволна от старото вино и от младия бик, които ѝ поднесохме в дар.

— Занесли сте ѝ жив бик? — Веднага си представих нагледно как Ерик качва в ремаркетото горкото добиче, откарва го извън града и го натирва в гората.

— Да, точно така направихме. Пам, Индира и аз.

— И какво, забавно ли беше?

— Да — отвърна той с лека нотка на изненада. — От векове не съм се занимавал с добитък. Пам е градско момиче. За Индира кравите са свещени животни и от нея нямаше почти никаква полза. Следващия

път, когато ми се наложи да транспортирам животни, може да ти се обадя, ако искаш.

— Благодаря, би било чудесно — отвърнах аз с убеждението, че едва ли някога щях да участвам в подобно мероприятие. — Аз всъщност ти се обаждам, защото искам да ме придружиш на едно събиране утре вечер.

Последва дълго мълчание.

— С Бил вече не делите ли една постеля? Разногласията, които имахте в Далас, непоправими ли са?

— Май трябваше да уточня, че ми е нужен телохранилел. Бил е в Далас — казах аз и се плеснах по челото. — Виж какво, дълго е за обяснение. С две думи, налага ми се да отида на едно парти утре вечер, което всъщност е... ами, хм... нещо като... оргия. И искам някой да ме придружи, в случай че... стане напечено.

— Възхитително! — каза Ерик и действително звучеше възхитен. — И тъй като ще съм в Бон Темпс, ти реши да ме поканиш за придружител? На оргия?

— Изглеждаш почти като човек — рекох аз.

— Това човешка оргия ли е? Която изключва присъствието на вампири?

— Това е човешка оргия, на която не очакват да дойде вампир.

— Значи, ако си придам по-човешки вид, няма да бъда толкова страшен?

— Да. Трябва да прочета мислите им. Да бръкна в мозъците им. Щом успея да се докопам до онова, което ми трябва, веднага се омитаме. — Изведнъж ми хрумна идея как бих могла да ги накарам да мислят за Лафайет. Само че не знаех как точно да я споделя с Ерик.

— Значи искаш от мен да отида на човешка оргия, без да съм канен, и да си тръгна, преди да съм успял да се позабавлявам?

— Да! — Едва не изписках от вълнение. — А... мислиш ли, че би могъл да се престориш на гей? — Ето, изплюх камъчето.

Последва дълго мълчание.

— В колко часа да дойда? — тихо попита Ерик.

— В девет и половина добре ли е? Трябва да ти дам някои предварителни инструкции.

— Девет и половина у вас.

— Нося телефона обратно — информира ме Пам. — Какво каза на Ерик? Клати си главата напред-назад със затворени очи.

— Поне малко не се ли усмихва?

— Не бих казала — отвърна Пам.

10.

Бил така и не ми се обади през нощта и аз тръгнах за работа преди съмване. Когато се върнах, за да се приготвя за „партито“, намерих съобщение от него на телефонния секретар.

— Суки, доста се поизмъчих, докато разкодирам съобщението ти. Дано съм успял. — В гласа му се долавяше раздражение. — Ако все пак решиш да отидеш на това парти, в никакъв случай не ходи сама. Опасно е и не си струва. Вземи със себе си Джейсън или Сам.

Ето, щях да си имам придружител, по-силен и от двамата накуп, така че нямаше място за тревога. Нещо отвътре ми подсказваше, че Бил едва ли би одобрил избора ми на телохранител.

— Стан Дейвис и Джоузеф Веласкес ти пращат много поздрави. Пиколото Бари — също.

Усмихнах се. Седях по халат на леглото и решех косата си, докато слушах съобщението.

— Не съм забравил петъчната вечер — каза Бил с онзи свой глас, който винаги ми подкосява краката. — И ще я помня винаги.

— Какво толкова е станало в петък вечер? — попита Ерик.

Изпищях. Сърцето ми щеше да се пръсне от уплахата. Мигом се втурнах към него със свити юмруци.

— Ерик, на няколкостотин години си и би трябвало да знаеш, че преди да влезеш в чужда къща, е редно да почукаш! И кога изобщо съм те канила да влезеш? — Без покана Ерик не би прекрачил прага.

— Преди около месец, когато дойдох да се видя с Бил. Почуках — рече Ерик и си придаде обидено изражение. — Ти не ми отвори, но ми се стори, че чух гласове, затова влязох. Дори извиках името ти.

— Сигурно си го прошепнал, защото не съм те чула. — Все още кипях от ярост. — Постъпи много лошо и трябва да си наясно с това!

— Какво смяташ да облечеш за партито? — попита той, нетърпелив да смени темата. — Ти си порядъчно момиче, имаш ли нещо, което да е подходящо за оргия?

— Ох, не знам... — Замислих се и ядът ми се изпари моментално. — Ясно ми е, че трябва да се накиприя като за оргия, но никога досега не съм ходила на подобно мероприятие и направо не знам как да започна. Макар че съвсем ясно си представям как ще завърша.

— Аз съм ходил по оргии — предложи услугите си той.

— Защо ли не се изненадвам? И какво си обличал?

— Последния път си наметнах животинска кожа, но сега се постарах малко повече. — Ерик драматично изхлузи от раменете си дългия шлифер и аз просто замръзнах срещу него с увиснало чене. Той обикновено ходеше с джинси и тениска, но днес се беше нагиздил с тесен розов потник и клин от ликра. Представа нямах как се е сдобил с тях. Дори не знаех, че на пазара се предлагат тесни клинове за двуметрови здравеняци. И то в розово и синьо, досущ като вратите на Джейсъновия пикап.

— Уау! — възкликнах аз поради загуба на дар слово. — Оу!... Как си се барнал само! — Когато пред теб стърчи снажен мъжага, обут в клин от ликра, почти нищичко не остава за въображението. Едва устоях на изкушението да го помоля да се обърне, за да го огледам и отзад.

— Не съм сигурен дали изглеждам като откровен педал — каза Ерик. — Но може и да успея да заблудя някого. — Той запърха с мигли насреща ми. Очевидно се забавляваше.

— О, да... — отвърнах аз и смутено отместих поглед встрани.

— Искаш ли да ти намеря нещо за обличане? — предложи той. И преди да успея да възразя, Ерик вече ровеше в чекмеджетата на скрина ми. Но освен тениски и шорти вътре нямаше нищо съблазнително. Впрочем имах едни къси панталонки още от ученическите ми години, в които изглеждах „пристегната като гъсеница в пашкул“, както поетично се изрази Ерик.

— По-скоро като Дейзи Дюк — измърморих аз, чудейки се дали дантелените шарки на бикините ми ще оставят отпечатък върху задника ми за цял живот. Сложих си късо бяло потниче, което чудесно контрастираше със загорялата ми кожа. Отдолу надничаше в цялата си прелест новият ми син сутиен. Искрено се надявах да остане невредим, тъй като Бил все още не го беше виждал. Косата си оставих свободно разпусната.

— Ей, косите ни имат еднакъв цвят — възкликнах аз, наслаждавайки се на отраженията ни в огледалото.

— Да, така е, приятелко — ухили се Ерик. — Но я ми кажи, ти навсякъде ли си руса?

— Много ли ти е любопитно?

— Да — простичко отвърна той.

— Ще се наложи да гадаеш.

— Аз например съм рус от глава до пети — каза той.

— Предположих, съдейки по космите на гърдите ти.

Той вдигна ръката ми, за да провери подмишницата.

— Глупави жени, бръснете се навсякъде — рече той и пусна ръката ми.

Отворих уста, за да кажа нещо по темата, но осъзнах, че е по-добре да не я подклаждам.

— Трябва да тръгваме.

— Няма ли да си сложиш парфюм? — Той започна да души капачките на шишенцата върху скрина ми. — Ето, напръскай се с този! — каза той и ми подхвърли един. Улових го, без дори да се замисля. — Охо, изпила си повече вампирска кръв, отколкото предполагах, мис Суки.

— „Страст“ — прочетох аз надписа върху флакона. — Ами хубаво. — И без да обръщам внимание на последната му забележка, напръсках със „Страст“ цепката между гърдите си и свивките на коленете си. Прецених, че това би трябвало да е достатъчно.

— Е, каква е задачата ни, Суки? — попита Ерик, който с интерес наблюдаваше процедурата.

— Задачата ни е да отидем на тази тъпа „секс вечеринка“ и с минимално участие да събера информация от главите на присъстващите.

— Относно?

— Относно убийството на Лафайет Рейнолдс, покойния готвач в бар „Мерлот“.

— И защо ни е да правим това?

— Защото харесвах Лафайет. И защото в момента единственият заподозрян за убийството му е Анди Белфлор.

— Бил знае ли, че се опитваш да спасиш един Белфлор?

— Защо питаш?

— Знаеш, че Бил ненавижда тази фамилия — рече Ерик, сякаш това беше най-разпространената информация в цяла Луизиана.

— Не — казах. — Нямах никаква представа за това. — Седнах на стола до леглото си и вперих поглед в Ерик. — Защо?

— На този въпрос трябва да ти отговори Бил, Суки. И това е единствената причина за отиването ни, така ли? Не ми прилагаш някоя хитрост, за да ме замъкнеш в леглото си?

— Не съм чак толкова хитра, Ерик.

— Много се лъжеш, Суки — отвърна Ерик и се усмихна лъчезарно.

Веднага си спомних предупреждението на Бил, че Ерик знае какво точно чувствам. Нима беше наясно с неща, които аз все още не знаех?

— Чуй ме, Ерик — започнах аз, докато излизахме през входната врата. После спрях на верандата и се замислих как точно да формулирам онова, което исках да му кажа.

Той стоеше и чакаше. Беше облачно и гората около къщата изглеждаше мрачна и заплашителна. Или може би просто така ми се струваше, защото отивах на противно за мен мероприятие. Предстоеше ми да науча неизвестни неща за познати хора, а нямах никакво желание да го правя. Струваше ми се глупаво да търся точно онази информация, която цял живот се бях старала да блокирам. Но в същото време изпитвах и нещо като граждански дълг към Анди Белфлор и исках истината да възтържествува; освен това изпитвах някакво странно уважение към Порша Белфлор за това, че възнамеряваше да се подложи на подобно унижение заради брат си. За мен си оставаше загадка как една жена би могла да изпитва отвращение към Бил, но щом той твърдеше, че тя се бои от него, значи това беше чистата истина. Аз също се боях да надникна в главите на хора, които познавах, откак се помня, но нямах друг избор.

— Не позволявай да ми се случи нищо лошо, чу ли? — направо казах аз, без много да му мисля. — Нямам никакво намерение да интимнича с когото и да било от присъстващите. Но все пак си имам едно наум и допускам, че някой може да отиде твърде далеч. Колкото и да е силно желанието ми да открия убиеца на Лафайет, по своя воля няма да си легна с никого от тези хора.

От това се страхувах най-много; че някой зъбец от веригата ще се счупи, че някой предпазител ще откаже и аз ще се озова в ролята на жертва. Като дете ми се случи нещо подобно; нещо срамно и уничително, което не можех да предотвратя. По-скоро бих умряла, отколкото да го преживея отново. Именно затова се съпротивлявах толкова отчаяно на Гейб и изпитах облекчение, когато Годфри го уби.

— Нима ми имаш доверие? — Ерик звучеше изненадан.

— Да.

— Това е... лудост, Суки.

— Не мисля. — Представа нямах откъде се взе тази моя увереност, но точно така се чувствах. Облякох дългия топъл пуловер, който носех със себе си.

Ерик поклати русата си глава, стегна колана на шлифера си и отвори вратата на червения си „Корвет“. Да, отивах на оргия, и то в луксозен автомобил.

Обясних му откъде да mine за „Мимоза Лейк“, а докато пътувахме (или по-точно летяхме) по тесния път, му разказах в общи линии за предходните събития. Ерик шофираше с онзи безразсъден устрем, присъщ единствено на безсмъртните.

— Не забравяй все пак, че съм смъртна — обадох се аз на един от завоите, който взехме с такава скорост, че косата ми настръхна от ужас.

— Да, знам, и често си мисля за това — каза той, без да отделя поглед от пътя.

Не знаех какво да му отговоря, затова започнах да си мисля за приятни неща. Като например за гореща вана с Бил. Или за тлъстия чек, който щях да получа от Ерик за свършената работа в Далас. Или за това, че от няколко месеца Джейсън излизаше с една и съща жена и може би най-последно изпитваше сериозни чувства (или просто девойките в Бон Темпс и околностите се бяха изчерпали). Освен това нощта бе красива и хладна, а аз се возех в разкошен автомобил.

— Усмиваш се — каза Ерик. — Щастлива ли си?

— Да.

— Всичко ще бъде наред.

— Благодаря. Вярвам ти.

Посочих към малката табела с надпис „Фаулър“, зад която се криеше черен път, почти незабележим между гъстите храсти. Завихме

по набраздена, чакълеста алея, спускаща се право надолу по стръмния склон. Колата заподскача по дълбоките коловози и Ерик смръщи вежди. Върху отъпканата пръст пред хижата бяха паркирани четири автомобила. През отворените прозорци нахлуваше хладният нощен въздух, но зад спуснатите транспаранти не се виждаше нищо. Отвътре се чуваше глъчка. Внезапно изгубих всякакво желание да влизам в тази къща...

— Може пък да е бисексуална оргия, а? — обади се Ерик. Изобщо не изглеждаше разтревожен; дори подозирах, че се забавляваше. Излязохме от колата и се изправихме до нея. Погледнах го и напъхах ръце в джобовете на пуловера си.

— Каквато ще да е — свих рамене аз. Какво значение имаше? Не възнамерявах да участвам в забавлението. С ъгълчето на окото си долових движение. Някой ни гледаше през леко вдигнатата щора.

— Наблюдават ни.

— Влизам в роля тогава.

Ерик се наведе и залепи устни върху моите. Не ме държеше, но и аз не се дърпах. Чувствах се напълно спокойна. Дойдох с предварителната нагласа, че ще ми се наложи поне да се целувам с чужди хора, затова просто му отвърнах.

Може би притежавах естествен талант, разцъфтял под умелото ръководство на превъзходен учител. Бил непрекъснато ми повтаряше, че се целувам страхотно, затова не исках да го разочаровам.

Справях се чудесно, съдейки по шаването в тесния клин на Ерик.

— Готов ли си за влизане? — попитах аз, стараяйки се да не свалям поглед под нивото на гърдите му.

— Не съвсем — отвърна той. — Но щом се налага... Поне се настроих подобаващо.

Смущавах се от мисълта, че за втори път целувах Ерик и за втори път изпитвах по-голямо удоволствие, отколкото трябваше, но усетих как неволно се усмихвам. Качихме се на дървената веранда, на която тъмнееха няколко алуминиеви стола и голяма скара на газ, и аз лекичко почуках на вратата.

— Кой е? — чу се гласът на Джен.

— Суки и приятел — отвърнах.

— Охо! Влизай! — извика тя.

Отворих вратата и всички погледи се обърнаха към нас. При вида на придружителя ми радушните усмивки мигом се изпариха и на тяхно място се появи тревожно изумление. Ерик застана до мен, праметнал шлифера си през рамо, а аз едва не се изсмях на глас. Отне им минутка да осъзнаят, че Ерик е вампир, и след първоначалния шок всички започнаха да го оглеждат с любопитство от глава до пети.

— Хей, Суки, кой е приятелят ти? — попита Джен Фаулър, която за краткия си, трийсетгодишен живот имаше завидно количество разводи зад гърба си. Носеше нещо като дантелен комбинезон, в разрешената ѝ коса се преплитаха разноцветни кичури, а тежкият ѝ грим би бил чудесен за театрално представление, но в тази извънградска вила изглеждаше малко нелепо. Вероятно смяташе, че щом оргията си е нейна, може да облече каквото си иска. Съблякох пуловера и любопитните погледи зарязаха Ерик и се отместиха върху мен.

— Това е Ерик — казах. — Поканих го да ме придружи. Надявам се, че нямате нищо против.

— О, колкото повече, толкова по-весело — изчурулика тя с неподправена искреност. Очите ѝ не се отлепаха от тесния клин на Ерик. — Нещо за пиене, Ерик?

— Намира ли ви се кръв? — с надежда попита той.

— Да, мисля, че ми е останала малко нулева положителна. Понякога... влизаме в роли. — Тя вдигна вежди многозначително и го изгледа похотливо.

— Е, тази вечер можем да се държим естествено — каза той и ѝ намигна. По пътя към хладилника потупа Яйцето по рамото и онзи веднага засия.

Ох... Знаех си, че тук ще науча много нови неща. До Яйцето се цупеше Тара, сбърчила тъмни вежди над присвитите си очи. Носеше сутиен и бикини в аленочервено, а маникюрът и устните ѝ бяха в същия цвят. Изглеждаше великолепно и напълно уместно за събитието. Потърсих погледа ѝ, но тя наведе глава. Нямахше нужда да чета мислите ѝ, за да усетя срама ѝ.

Майк Спенсър и Клео Хардауей седяха на изтърбушен диван, опрян до стената от лявата ми страна. Цялата къща на практика представляваше една голяма стая с мивка и готварска печка отдясно и малка баня в дъното. Вехти мебели, вероятно събирани от градското

бунице. Но едва ли имаше извънградска вила, която можеше да се похвали с толкова дебел и мек килим, с толкова възглавнички, разхвърляни наоколо, и с толкова плътни щори по всички прозорци. По килима се въргаляха различни... приспособления, които изглеждаха просто отвратително. Предназначението на някои от тях ми беше напълно неизвестно.

Въпреки това се усмихнах лъчезарно и прегърнах Клео Хардауей, така както правех при всяка наша среща. Е, когато работеше в училищната лавка, имаше доста повече дрехи на гърба си. За разлика от нея Майк седеше пред мен както майка го е родила.

Имах нагласата, че ще е гадно, но някои зрелища просто надхвърлят човешките очаквания. Огромните шоколадови гърди на Клео лъщяха от някакво мазило, досущ като срамотиите на Майк. Нямах никакво желание дори да мисля какво точно бяха правила.

Майк се опита да хване ръката ми — може би искаше да намаже и мен, знам ли? — но аз му се изплъзнах и тръгнах към Тара и Яйцето.

— Изобщо не съм предполагала, че ще дойдеш — каза Тара. Усмихваше се, но някак насила. Всъщност изглеждаше направо отчаяна. Може би настроението ѝ имаше нещо общо с факта, че Том Хардауей стоеше на колене пред нея и обсипваше с целувки вътрешната част на бедрата ѝ. Или заради очевидния интерес на Яйцето към Ерик. Отново погледнах Тара в очите, но ми призля.

Бях там едва от пет минути, но това бяха най-дългите пет минути в живота ми.

— Често ли се забавляваш по този начин? — попитах я аз, колкото да завържа разговор. Яйцето зяпаше задника на Ерик, който стоеше до хладилника с Джен, и в същото време се мъчеше да разкопчае копчето на шортите ми. Смърдеше на алкохол. Гледаше ме с блеснал поглед и увиснало чене.

— Приятелят ти е огромен — рече той и устата му се напълни със слюнка.

— Да, много по-едър е от Лафайет — прошепнах аз и потърсих погледа му. — Предположих, че тук ще го посрещнат радушно.

— О, да — с готовност се съгласи Яйцето. — Да, Ерик е... здрав като бик. Разнообразието е хубаво нещо.

— Аха, от това по-голямо разнообразие, здраве му кажи — измърморих аз. Яйцето продължаваше да се бори с копчето ми. Май

изобщо не трябваше да идвам. Той не мислеше за нищо друго, освен за задника на Ерик. Впрочем не само за задника му.

Сякаш усетил, че говорим за него, Ерик се промъкна иззад гърба ми и ме придърпа към себе си, освобождавайки ме от тромавите пръсти на Яйцето. Изпитах огромно облекчение. Малко неща могат да бъдат по-противни от това да видиш как хора, които си познавал цял живот, се държат като разгонени животни. Сигурно и лицето ми го издаваше, затова се обърнах към Ерик и обвих ръце около врата му. Той измърка доволно и с радост откликна на безмълвната ми покана. И след като вече не се тревожех дали някой вижда лицето ми, спокойно можех да развихря телепатичните си способности. Ерик напъха езика си между устните ми и мозъкът ми съвсем се размекна. В стаята имаше няколко много силни мисловни „предавателя“ и вече се чувствах не като себе си, а като съобщителен канал за хорските възжеления.

Първо ме връхлетяха мислите на Яйцето. Спомняше си за Лафайет; за тъмната му кожа, за сръчните му пръсти и силно гримираните му очи, за съблазнителния му шепот. Сладките спомени се разсеяха и на тяхно място се появиха други, много по-неприятни... Лафайет се дърпаше и гневно протестираше... после започна да пици...

— Суки — прошепна Ерик в ухото ми толкова тихо, че никой друг да не го чуе. — Суки, успокой се. С мен си в безопасност.

Погалих шията му и веднага усетих, че някой стои зад него.

Ръката на Джен се обви около кръста му и започна да гали собствения ми задник. Допирът ѝ до мен я превърна в идеален „изпращач“ и аз побързах да се зароя в съзнанието ѝ. Започнах да го разлиствам като книга, но не прочетох нищо интересно. Мислеше единствено за анатомията на Ерик и се тревожеше, че е твърде обсебена от гърдите на Клео. Нищо, което да ми върши работа.

Смених посоката и се вмъкнах в главата на Майк Спенсър, където открих купчина гнусотии, точно както и очаквах. Открих, че докато мачкаше тъмните гърди на Клео, си представяше друга тъмна кожа — студена и безжизнена. И се възбуждаше от това. В съзнанието му видях как Джен спи на дивана, а Лафайет крещи, че ако не престанат да му причиняват болка, ще разкаже на всички какво е правил и с кого... видях как юмрукът на Майк се спуска надолу...

видях и Том Хардауей, коленичил върху крехкия гръден кош на Лафайет...

Стигаше ми толкова! Трябваше да се махна, и то веднага. Нямах сили да остана там и минута повече, дори да не бях разбрала онова, което ми трябваше. Не виждах как Порша би могла да изтърпи това мероприятие, още повече че тя не притежаваше моята „дарба“ и щеше да ѝ се наложи да остане по-дълго, ако искаше да узнае нещо.

Ръката на Джен започна да мачка задника ми. Това беше най-жалкото подобие на секс през целия ми живот; секс не просто без любов, но и без разум, и без каквито и да било чувства, дори обикновена симпатия.

Според приятелката ми Арлийн, която имаше четири брака зад гърба си, мъжете намираха това за нещо съвсем нормално. Очевидно някои жени — също.

— Трябва да се махна оттук — прошепнах буквално в устата на Ерик.

— Да тръгваме! — отвърна той.

Вдигна ме като перце и ме преметна през рамото си. Косата ми увисна почти до свивките на коленете му.

— Ще излезем навън за малко — каза той на Джен и ѝ лепна звучна целувка.

— Може ли да дойда и аз — рече тя почти бездиханно, досущ като Марлене Дитрих. Добре че не можеше да види ухилената ми физиономия.

— Нека останем сами за минутка. Суки все още се срамува — попари ентусиазма ѝ той.

— Хубаво я разгорещи — обади се Майк Спенсър. — Нямаме търпение да видим нашата Суки разгорещена!

— О, ще я разгорещя, и още как! — обеща Ерик.

— Да, да, хубавичко я възпламени — каза Том Хардауей и отново забучи нос между краката на Тара.

И тогава Ерик — бог да го благослови — прекрачи прага на къщата и ме положи върху капака на колата си. Остана да лежи върху мен, подпрян на лакти от двете страни на раменете ми. Гледаше ме отвисоко, опънал шия като корабна мачта в силна буря. Вампирските му зъби се бяха подали, а очите му бяха широко отворени. Бялото на

очите му почти светеше в тъмното. Нищо друго не можех да видя, дори и да исках.

А аз не исках.

— Това беше... — започнах аз, но замълчах. Поех дълбоко въздух. — Наречи ме задръстена и скучна, ако искаш... няма да ти се разсърдя, защото идеята беше моя все пак. Но знаеш ли какво си мисля? Мисля, че това е отвратително. Мъжете наистина ли харесват такива неща? За жените да не говорим!

Нима е забавно да правиш секс с някого, когото дори не харесваш?

— Ти харесваш ли ме, Суки? — попита Ерик и се размърда отгоре ми.

Опа!

— Ерик, нали не си забравил защо сме тук?

— Гледат ни.

— Няма значение дали ни гледат. Не си забравил, нали?

— Не съм.

— Добре. А сега трябва да тръгваме.

— Събрахме ли доказателства? Разбра ли онова, което искаше?

— Не разполагам с доказателства, които биха могли да се използват в съда — казах аз и подпрях ръце върху гърдите му. — Но разбрах кои са извършителите. Майк, Том и може би Клео.

— Много интересно — отвърна Ерик без капчица искреност и плъзна език в ухото ми. Това винаги ме е възбуждало и аз започнах да дишам учестено. Сексът без любов май започваше да ми се нрави. Но аз харесвах Ерик, поне в моментите, когато не се страхувах от него.

— Престани! — казах аз след усилена вътрешна борба. — Това изобщо не ми харесва. — Отблъснах го с всички сили, но той изобщо не се помръдна. — Ерик, чуй ме! Направих всичко възможно за Лафайет и Анди Белфлор, макар че едва ли е достатъчно. Но той все пак е полицай и тази информация със сигурност ще му е полезна. Оттук нататък да се оправя сам и да търси улики за пред съда. Не съм чак толкова самоотвержена и нямам желание да се връщам вътре.

— Суки — каза Ерик, без да обръща внимание на думите ми. — Отдай ми се.

Прям до безобразие!

— Не — отвърнах аз възможно най-решително. — Не!

— Не се притеснявай от Бил. Аз ще те защита!

— Ти си този, който ще има нужда от защита! — малко необмислено заявих аз.

— Смяташ, че Бил е по-силен от мен?

— Не желая да обсъждаме това. — И въпреки това продължих темата. — Ерик, оценявам желанието ти да ми помогнеш, оценявам и готовността ти да ме придружиш на това ужасно място.

— Повярвай ми, Суки, тази помийна яма е нищо, ама нищичко в сравнение с някои от местата, на които съм бил.

Повярвах му на мига.

— Добре, но за мен това място е отвратително. Предполагам, че поканата ми е създала у теб погрешни впечатления, но държа да подчертая, че тази нощ нямам намерение да се отдавам на никого. Бил е моят любим, край на дискусиата! — Думите Бил и любим звучаха абсурдно в едно и също изречение, но така или иначе, Бил изпълняваше точно такава роля в моя живот.

— Радвам се да го чуя! — чу се познат глас. — Тъкмо се чудех дали да вярвам на очите си.

Аз пък се чудех дали да вярвам на ушите си.

Ерик се изправи, а аз се плъзнах по капака на колата и тръгнах в посоката, от която идваше гласът на Бил.

— Суки — каза той, когато се приближих. — Май вече никъде няма да те пускам сама!

Все още не го виждах много добре в тъмното, но сякаш не ми се радваше особено. Не че го обвинявах...

— Направих огромна грешка! — изрекох аз с искреност, която извираше от дъното на сърцето ми. После го прегърнах.

— Миришеш на Ерик! — прошепна той в ухото ми. Вечно му миришех на чужди мъже. Хвана ме срам и имаше защо.

В следващия миг се случи нещо напълно неочаквано.

От храстите излезе Анди Белфлор с пистолет в ръка. Огромен пистолет. Дрехите му изглеждаха раздърпани и изцапани.

— Суки, дръпни се от вампира — каза той.

— Не — отсякох аз и се притиснах още по-плътено до Бил. Нямах представа кой кого предпазваше, аз него или той мен. Но Анди искаше да ни отдели един от друг, а аз нямах никакво намерение да му се подчиня.

От верандата на къщата се чуха гласове. Значи някой наистина ни бе наблюдавал от прозореца — а аз си мислех, че Ерик ме лъже, — защото не вдигахме никакъв шум, но все пак бяхме успели да привлечем вниманието на гуляйджиите. Оргията очевидно продължаваше с пълна пара. Том Хардауей беше гол, Джен — също, а Яйцето изглеждаше още по-пиян.

— Миришеш на Ерик! — повтори Бил в ухото ми. Отстъпих назад, напълно забравила за въоръжения Анди, и дадох воля на гнева си.

По принцип не ми се случваше често да избухвам, но напоследък като ли започваше да ми става навик. Действаше ми ободряващо.

— Гледай ти каква била работата! А аз дори не мога да разбера ти на какво точно миришеш! Знам само, че си бил с шест жени, това честно ли е, а?

Бил зяпна от изненада. Зад гърба ми се разнесе смехът на Ерик. Групата на верандата мълчеше и слушаше. А на Анди явно не му харесваше, че никой не обръща внимание на човека с оръжието.

— Съберете се в група — изрева Анди. Очевидно беше прекалил с алкохола.

Ерик сви рамене.

— Някога имал ли си вземане-даване с вампири, Белфлър? — попита той.

— Не — отвърна Анди. — Но съм добре подготвен. Пистолетът е зареден със сребърни куршуми.

— Само че... — започнах аз, но Бил запуши устата ми с длан. Сребърните куршуми улучваха смъртоносно само върколаци, макар че вампирите също ги понасяха много тежко.

Ерик вдигна вежди и се запъти към участниците в оргията. Бил ме улови за ръката и двамата се присъединихме към тях. За пръв път ми се прииска да узная какви мисли се въртяха в главата му.

— Кой от вас беше? Или всички участвахте, а? — извика Анди.

Никой не обели дума. Аз стоях до Тара, която трепереше от студ в червеното си бельо. Страхуваше се, но това изобщо не ме изненада. Реших да прочета мислите на Анди и се фокусирах върху него. Честно казано, не е лесна работа да бъркаш в мозъка на пияница, защото те мислят само за глупости, а на паметта им изобщо не може да се разчита. В главата на Анди протичаше съвсем слаба мисловна дейност.

Не харесваше никого от присъстващите, в това число и себе си, и беше твърдо решен да се добере до истината.

— Суки, ела тук — извика той.

— Не — отвърна Бил вместо мен.

— Ако не дойде при мен до трийсет секунди, ще я застрелям! — каза Анди и насочи пистолета към главата ми.

— Направиш ли го, веднага ще я последваш в отвъдното! — извика Бил.

Повярвах му. Анди също.

— Не ми пука — каза той. — Няма да е голяма загуба за света.

Това просто ме вбеси окончателно. Изскубнах се от ръката на Бил и тръгнах към двора. Не бях чак толкова заслепена от гняв, че да не виждам пистолета му, макар че се изкушавах да го стисна за топките и да ги изтръгна. Не че нямаше да ме застреля, но поне щеше да го заболи. Но струваше ли си?

— Е, Суки, запретвай ръкави и започвай да им четеш мислите! Чакам да чуя кой от тях е извършителят — нареди Анди, стисна врата ми с огромната си лапа и ме обърна с лице към верандата.

— А ти какво мислиш, че правя тук, глупако? Да не би да смяташ, че ми е много приятно да си губя времето с тези перверзни идиоти?

Анди продължаваше да стиска врата ми. Аз съм много силна и сигурно бих могла да се изскубна и да издърпам пистолета от ръката му, но се опасявах, че може и да не успея. Реших да изчакам малко. Бил правеше някакви физиономии, опитвайки се да ми каже нещо, но не разбирах какво. Ерик пък изобщо не гледаше към нас. Зяпаше Тара... Или може би Яйцето, знам ли и аз?

От гората се разнесе кучешки вой. Опитах се да погледна натам, но Анди ме стискаше за врата и не можех да се обърна. Чудесно. Направо страхотно.

— Това е моето коли — казах на Анди. — Дийн. Помниш ли го? — Предпочитах помощ в човешки облик, но след като Сам пристигаше в кучешкия си вид, трябваше да говоря за него като за куче, за да опазя тайната му.

— Аха. И какво прави тук кучето ти?

— Откъде да знам? Но не стреляй по него, чу ли?

— Никога не бих застрелял куче — отвърна той, дълбоко възмутен.

— Но мен — да! — горчиво въздъгнах аз. Кучето изникна от мрака и спря до нас. Чудех се какво ли бе намислил Сам. Дали запазваше човешкия си разум, когато се превръщаше в коли? Завъртях очи към пистолета, а Сам проследи погледа ми. Но дали ме разбра, не можех да преценя.

Кучето впери очи в пистолета и взе да ръмжи с оголени зъби.

— Назад, куче! Чибя! — извика Анди.

Ако успеях да задържа Анди неподвижен за около минута, вампирите щяха да го хванат. Опитах се мислено да разиграя последователността на движенията. Първо хващам пистолета му с две ръце и го вдигам нагоре. После... Но ако Анди продължаваше да ме държи по този начин, изобщо нямаше да е лесно.

— Не, по дяволите... — изруга Бил. Погледнах го и се стреснах. Очите му втренчено гледаха някъде зад гърба на Анди.

— Охо, я да видим кого държат тук като малко лисиче! — обади се познат глас.

Само това ми липсваше!

— Пощенското ми гълъбче! — Менадата заобиколи Анди и застана от дясната му страна. Тази вечер изглеждаше чиста и не носеше никакви дрехи.

Очевидно виковете на Анди бяха прекъснали любовната ѝ среща със Сам. Сплъстената ѝ черна коса се спускаше чак до бедрата ѝ. Не изглеждаше измръзнала. Всички останали (с изключение на вампирите) вече потраквахме със зъби. Бяхме се накантили като за оргия, а не като за поход в планината.

— Здравей, гълъбче — поздрави ме менадата. — Предишния път съм забравила да ти се представя, както ми припомни моят кучешки приятел. Казвам се Калисто.

— Здравейте, госпожице Калисто — отвърнах аз. Можех и да ѝ кимна, ако Анди не ме стискаше толкова силно.

— Кой е този отчаян смелчага? — попита Калисто и пристъпи още по-близо.

Нямах никаква представа какво точно правеше Анди, но всички на верандата изглеждаха уплашени до смърт. С изключение на Ерик и

Бил. Дватамата стояха встрани от хората, което не предвещаваше нищо добро.

— Това е Анди Белфлор — изхриптях. — Човекът има проблем.

Менадата направи още една крачка към нас и мен ме побиха тръпки.

— За пръв път през живота си виждаш такава като мен, нали? — обърна се тя към Анди.

— Да — отвърна той. Звучеше като омагьосан.

— Красива ли съм?

— Да — каза той без никакво колебание.

— Заслужавам ли лепта?

— Да — отвърна той.

— Обожавам пианството, а ти си много пиан — засмя се Калисто. — Обичам плътските удоволствия, а тези хора преливат от похот. Това място ми допада.

— Ами... хубаво — колебливо рече Анди. — Но един от тях е убиец и аз трябва да разбера кой е.

— Не е само един — измърморих аз. Анди отново ме раздруска, сякаш за да ми припомни кой командва парада. Започваше да ми писва.

Менадата се протегна и нежно погали лицето ми. Ръката ѝ миришеше на пръст и вино.

— Ти не си пиана.

— Не съм.

— И не си участвала в плътските забавления.

— Още не е късно — отвърнах.

Тя се засмя. Смехът ѝ беше писклив и рязък. И много продължителен.

Анди отслаби хватката си. Близостта на менадата го караше да губи почва под краката си. Не знам как изглеждаше тя в очите на хората от верандата, но Анди със сигурност виждаше едно загадъчно същество от мрака. Изведнъж полицаят ме пусна. Просто ей така.

— Ей, новото момиче! — извика Майк Спенсър. — Ела тук да те видим отблизо.

Дийн ме събори на земята и радостно взе да ме ближе по лицето. Менадата плъзна ръка през кръста на Анди, а той премести пистолета в лявата си длан, за да ѝ върне жеста.

— Е, какво искаше да знаеш? — попита го тя. Гласът ѝ звучеше спокойно и разумно. Небрежно размахваше дългата пръчка с пискюл в единия край. Въпросното нещо се наричаше тире (попрочетох това-онова за менадите в енциклопедията и вече можех да умра образована).

— Един от тези хора е убил мъж на име Лафайет и аз искам да разбера кой е — каза Анди с пиянска решителност.

— Естествено, че искаш, скъпи мой! — напевно отвърна менадата. — Искаш ли да ти помогна?

— Моля те — проплака той.

— Добре. — Тя огледа внимателно групичката и посочи с пръст Яйцето. Тара го улови за ръката в опит да го задържи, но той изтича по стълбите и забърза към менадата, усмихвайки се глуповато.

— Ти момиче ли си? — попита Яйцето.

— Не, дори и според най-развинтената фантазия — отвърна Калисто. — Доста вино си изпил — отбеляза тя и го докосна с жезъла.

— Аха — съгласи се той. Вече не се усмихваше. Погледна я в очите и започна да трепери неудържимо. Очите ѝ засвяткаха. Обърнах се към Бил и забелязах, че е насочил погледа си към земята. Ерик пък втренчено се вираше в капака на колата си. Никой не ми обръщаше внимание, затова се изправих на четири крака и запълзях към Бил.

Господи, каква отбрана компания!

Кучето подтичваше покрай мен и ентусиазирано ме побутваше с муцуна. Очевидно искаше да побързам. Стигнах до краката на Бил и обвих ръце около коленете му. Усетих дланта му върху косата си. Страхувах се да правя резки движения и не посмях да се изправя.

Калисто прегърна Яйцето с тънките си ръце и зашепна нещо в ухото му. Той кимна и взе да ѝ шепне в отговор. Тя го целуна и той застина неподвижно. Менадата тръгна към верандата, а Яйцето остана да стърчи като статуя, загледан към гората.

Тя се спря до Ерик, който стоеше встрани от останалите. Огледа го от глава до пети и отново разтегли устни в ужасяваща усмивка. Той старателно отбягваше погледа ѝ.

— Какъв разкош! — възкликна тя. — Какво великолепие. Но тази чудна мръвка мъртво месо не е за мен.

Подмина го и спря пред останалите. Притвори очи и вдиша дълбоко миризмата на секс и алкохол. После размърда нос, сякаш душеше следа, и рязко извърна глава към Майк Спенсър. Отпуснатата

му кожа беше настръхнала от студ, но Калисто изглеждаше във възторг от него.

— О! — възкликна тя, сякаш току-що бе получила подарък. — Каква горда осанка! Кой си ти? Крал? Или велик воин?

— Не. Собственик съм на погребална агенция — колебливо отвърна той. — А вие коя сте, мадам?

— Виждал ли си някога друга като мен?

— Не — каза той. Всички останали поклатиха глави.

— Нима не помниш първото ми посещение?

— Не, мадам.

— Но ти си правил жертвоприношение в моя чест!

— Правил ли съм? Жертвоприношение?

— О, да! Когато уби онзи нещастен чернокож човечец. Истински красавец! Той бе едно от моите низши деца и напълно подходящ за жертвоприношение. Благодаря ти, че го остави пред питейно заведение; аз обожавам барове. Не успя ли да ме намериш в гората?

— Госпожо, не сме правили никакво жертвоприношение! — обади се Том Хардауей, настръхнал от студ и с безпомощно клюмнал пенис.

— Видях ви — каза тя.

Възцари се пълна тишина. Дори гората около езерото внезапно притихна. Аз внимателно се изправих на крака и застанах до Бил.

— Обожавам насилието в секса. Миризмата на алкохол ме опиянява — премрежи очи тя. — Усецам ги от километри и мигом се появявам.

Страхът, който изригваше в съзнанията на нещастните гости, нахлуваше и в моето. Покрих лицето си с ръце. Вдигнах всички възможни защити около себе си, но не успях да се предпазя. Гърбът ми се изви като дъга. Прехапах език, за да не извикам. Усетих как Бил се обръща към мен, после Ерик застана до него и двамата ме притиснаха помежду си. Няма нищо еротично в това да си заклещен между двама вампири при подобни обстоятелства. Настойчивото им желание да ми попречат да се развикам засилваше собствения ми страх още повече. Кучето се притискаше в краката ни, сякаш и то, горкото, се опитваше да ни предпази.

— Ти го удряше, докато правеше секс с него — каза менадата на Том. — Удряше го, защото си горд човек, а неговото раболепие те

караше да изпитваш отвращение и възбуда. — Кокалестите ѝ пръсти погалиха тъмното лице на Том. Бялото на очите му светеше. — А ти — тя потупа Майк с другата си ръка, — ти също го биеше като обзет от лудост. И после той започна да заплашва, че ще разкаже на всички... — Пръстите ѝ се отместиха от лицето на Том и взеха да гаят жена му. Клео беше успяла да облече жилетка, преди да излезе, но я носеше разкопчана.

Незабелязана остана единствено Тара и тя бавно започна да отстъпва назад. Останалите не можеха да помръднат от страх, но в нейната душа все още трептеше искрица надежда и желание да се спаси. Напъха се под масата от ковано желязо в края на верандата, сви се на кълбо и стисна очи. Мозъкът ѝ започна да прехвърля трескави мисли, които нахлуваха в моята глава: засипваше Всевишния с щедри обещания за порядъчно поведение, ако благоволи да я измъкне жива от тази каша. Страхът, който излъчваха останалите, достигна апогея си и срути окончателно всичките ми прегради. Започнах да треперя. От мен не остана нищичко, освен топка страх. Ерик и Бил преплетоха ръце около мен, защото няха сили да стоя на краката си.

Джен, гола-голеничка, също остана лишена от вниманието на менадата. Вероятно не притежаваше нищо, с което да я заинтригува; Джен не беше горда, а жалка и поне тази вечер не миришеше на алкохол. Не правеше секс от желание да потопи тялото и душата си в наслада, а за да се почувства значима. Кокетно усмихната, тя се протегна и улови ръката на менадата, но изведнъж забели очи и започна да крещи като обезумяла, а тялото ѝ се затресе в конвулсии. Устата ѝ взе да се пени и тя се свлече на верандата.

И отново настана тишина. Но на няколко метра от нас нещо започваше да ври и кипи между членовете на групичката; нещо ужасно и прекрасно, нещо чисто и отвратително. Страхът им утихваше и моето тяло започна да се успокоява, а огромното напрежение в главата ми полека-лека изчезваше. Но на мястото на страха се появи нова сила, изумително красива и абсолютно зла.

Това бе чиста форма на лудост. От менадата се изливаше безумна ярост, разрушителна похот, върховна гордост. Мощното ѝ оръжие ме покоси едновременно с останалите гости; мятах се, ритях и блъсках, а безумието на Калисто проникваше в мозъците им. Искях да вия в един

глас с тях, но ръката на Ерик здраво притискаше устата ми. Ухапах го и засмуках кръвта му, а той изстена от сладката болка.

Това продължи още и още — вой и крясъци, последвани от ужасяващи хрипкави звуци. Кучето скимтеше, свито на топка в краката ни.

И внезапно всичко свърши.

Почувствах се като марионетка, чиито конци са били отрязани с един замах, и омекнах в ръцете на моите спасители. Бил ме взе на ръце и аз отново се озовах върху капака на колата. Отворих очи и срещнах погледа на менадата. Усмиваше се, подгизнала в кръв. Сякаш някой беше излял кофа с червена боя върху главата ѝ. Кръвта капеше от косата ѝ, лъщеше по всеки сантиметър от голото ѝ тяло и изпълваше въздуха с онзи особен метален мирис.

— Може да се каже, че и ти взе участие във веселбата — каза тя с благ и тънък като флейта глас. Пристъпваше съвсем внимателно, като след обилна вечеря. — Е, почти. За пръв път виждам как някой обезумява от чуждата лудост. Много забавно!

— Забавно за теб, може би — изстенах аз. Кучето ме гризна по крака в опит да затвори голямата ми уста. Тя го изгледа отвисоко.

— Сам, миличък! — измърка тя. — Прости ми, но трябва да тръгвам.

Кучето вдигна към нея умните си очи.

— Прекарахме незабравими нощи с теб в тези гори — каза тя и го погали по главата. — Тичахме на воля, отдадохме се на лов... и други приятни занимания.

Кучето радостно размаха опашка.

— Но вече е време да си ходя, скъпи мой. По света има още много гори и още много хора, които имат нужда от урок. Не мога да им позволя да ме забравят. Длъжници са ми — гласът ѝ звучеше някак сито и доволно. — Дължат ми безумие и смърт.

— И бавно се запъти към гората.

— В края на краищата — обади се тя през рамо, — ловният сезон не може да продължава вечно.

11.

Дори и да исках да видя какво се е случило на верандата, нямаше как да го направя. Бил и Ерик изглеждаха втрещени, а видиш ли двама втрещени вампири, по-добре не любопитствай.

— Ще се наложи да изгорим къщата — обади се Ерик от няколко метра разстояние. — Калисто не си мръдна пръста да почисти след себе си.

— Редовно ѝ се случва — отвърна Бил. — Така поне съм чувал. Нима си очаквал нещо друго от едно безумно същество?

— Ами, не знам — изпъшка Ерик, сякаш вдигаше нещо тежко. После се чу глух удар. — Виждал съм не един или двама абсолютни безумци, които обаче пипат доста чисто.

— Прав си — каза Бил. — Не трябва ли да оставим един-двама на верандата?

— Кои по-точно? Можеш ли да ги разпознаеш?

— И тук си прав. Рядко се случва да се съгласявам с теб толкова често.

— Тя сама ми се обади и помоли за помощ — смени темата Ерик.

— Добре. Но нали помниш какво се споразумяхме?

— Как бих могъл да забравя?

— Напомням ти, че Суки ни чува в момента.

— Няма проблем — засмя се Ерик. А аз гледах нагоре и се чудех за какво точно спореха. За територии? Аз да не съм Русия, че да ме спечели по-силният диктатор? Сам си почиваше до мен, чисто гол, възвърнал човешкия си облик. Свръхсъществата не усещаха студ. Точно в този момент изобщо не ми пукаше кой е гол и кой — облечен.

— Тук има жив човек! — извика Ерик.

— Тара! — извика след него Сам.

Тара изпъзля надолу по стълбите и хукна към нас. Прегърна ме силно и се разплака. Аз събрах сили, притиснах я до себе си и я оставих да хълца на воля. Все още носех униформата на Дейзи Дюк, а

тя — бельото си с цвят на пожарна кола. Приличахме на две големи бели водни лилии в студено езеро.

— Дали няма да се намери някое одеяло вътре? — обърнах се аз към Сам и той веднага изтича към къщата. След минута се върна и ни наметна с чисто одеяло. Интересно ми беше да го огледам както отзад, така и отпред, не мога да си кривя душата.

— Май няма да се мре тази вечер — измърморих.

— Какви ги приказваш? — попита Сам. Не изглеждаше особено изненадан от тазвечерните събития.

Нямаше как да му призная, че съм била впечатлена от голия му задник, затова побързах да сменя темата:

— Как са Яйцето и Анди?

— Все едно слушам радио — каза Тара ни в клин, ни в ръкав и започна да се кикоти. Тръпки ме побиха от гласа ѝ.

— Още стърчат там, където тя ги остави — уведоми ни Сам. — Стоят и зяпат в една точка.

— Стоят... и зяпат... — затананика Тара мелодия на Елтън Джон.

Ерик се засмя.

Двамата с Бил тъкмо щяха да палят огъня и дойдоха при нас, за да направим последни уточнения.

— Ти с коя кола дойде, Тара? — попита Бил.

— Охо! Вампир! — каза тя. — Ти си приятелчето на Суки, нали? Я ми кажи какво правеше на стадиона с онази кучка Порша Белфлър?

— Става все по-забавно — отвърна Ерик и ѝ се усмихна снизходително, като на безпомощно кутре.

— С коя кола дойде? — повтори въпроса си Бил. — Ако в главата ти е останал някакъв мозък, сега е моментът да го използваш.

— Дойдох с бялото „Камаро“ — отвърна тя, вече по-сериозно. — Ще се прибера с него. Май ще е по-добре да не шофирам. Сам?

— Аз ще те закарам, няма проблем. Бил, имаш ли нужда от мен тук?

— Мисля, че двамата с Ерик ще се справим. Ще вземеш ли и този кльошавия?

— Яйцето ли? Ще го взема.

Тара ме целуна по бузата и се запъти към колата.

— Ключовете са на таблото — извика тя.

— А къде е дамската ти чанта?

Полицаяте със сигурност щяха да се изненадат, ако откриеха чантата на Тара наред купчина трупове.

— О!... Забравих я в къщата.

Погледнах безмълвно към Бил и той отиде да я донесе. Върна се с огромна дамска чанта, в която имаше достатъчно място не само за козметика и дреболии, но и за комплект резервни дрехи.

— Тази ли е?

— Да, благодаря — отвърна Тара и внимателно я пое от него, сякаш се страхуваше да не би да докосне пръстите му. В началото на вечерта не изглеждаше толкова придирчива, помислих си аз. Ерик носеше Яйцето към колата ѝ.

— Няма да помни нищо от случилото се — каза той на Тара, докато Сам му отваряше вратата, за да сложи Яйцето на задната седалка.

— Как му завиждам... — Лицето ѝ изглеждаше обтегнато от тежестта на спомена за случилото се тази нощ. — Искан ми се никога да не бях видяла тази твар, която и да е тя. Ако можех да върна времето назад, кракът ми нямаше да стъпи тук! Изобщо не исках да се занимавам с това, но дойдох заради него. — Тя кимна към задната седалка на колата. — Но не си струваше. Нито заради него, нито заради когото и да било.

— Мога да залича и твоите спомени — безцеремонно предложи Ерик.

— Не — отвърна тя. — Искан да запомня поне част от това. Не искам да се избавям от този товар, за да ми служи за урок. — Тара звучеше двайсет години по-възрастна. Понякога се случва така, че порастваме за миг на мен ми се случи, когато на седем години загубих родителите си. На Тара — тази нощ.

— Но всички те са мъртви. Всички, освен мен, Яйцето и Анди. Не се ли страхувате, че ще се разприказваме? И нас ли ще убиете?

Ерик и Бил се спогледаха.

— Чуй ме, Тара! — Ерик пристъпи към нея и Тара направи грешката да погледне нагоре. Очите ѝ застинаха, вперени в неговите, и Ерик започна да изтрива спомените ѝ от нощта. Нямах сили да протестирам, не че щях да успея да променя нещо. Тара нямаше да

помни нищо. Надявах се никога да не повтори грешката, която едва не погуби живота ѝ.

Сам (обут в панталоните на Яйцето) помогна на Тара да се качи в колата и потегли към града. Бил започна да подготвя къщата за предстоящия пожар. Ерик очевидно броеше остатъците от труповете, за да се увери, че няма липсващи части, които да събудят подозрения при разследването. После прекоси двора, за да провери как е Анди.

— Ерик, защо Бил изпитва такава ненавист към семейство Белфлър? — отново попитах аз.

— О, това е стара история — каза Ерик. — Още от времето, когато е бил човек. — Остана доволен от състоянието на Анди и отново се залови за работа.

Чу се шум от приближаващ автомобил и в двора мигом се появи Бил и Ерик. От единия край на къщата се разнесе едва доловимо пукане.

— Не можем да подпалим къщата на няколко места едновременно, защото веднага ще разберат, че пожарът е бил предизвикан нарочно — каза Бил на Ерик. — Ненавиждам тези нови постижения в развитието на полицейската експертиза.

— Ако не бяхме решили да излезем на светло, сега щяха да обвинят за пожара някого от своите — отвърна Ерик. — А сега от нас ще излязат едни великолепни изкупителни жертви... което е унижително, като се има предвид колко по-силни сме от тях.

— Ало, момчета, аз не съм марсианка, а човек. Чувам ви идеално — обадох се аз и гневно ги изгледах, но те изобщо не се разтревожиха, а спокойно наблюдаваха как Порша Белфлър излезе от колата си и хукна към брат си.

— Какво сте направили на Анди? — изпищя тя с треперещ глас. — Проклети вампири! — Тя разкопча яката на ризата му и взе да оглежда шията му за следи от ухапвания.

— Именно те му спасиха живота — отбелязах аз. Ерик огледа Порша от глава до пети и без да обели и дума, започна да претърсва колите на мъртвите гуляйджии.

Бил пристъпи към Анди.

— Събуди се! — прошепна той.

Анди примига и отвори очи. Погледна ме и изненадано се ококори, сякаш се питаше кога е успял да ме пусне, без дори да

забележи. После вдигна очи към Бил и се сви от уплаха. Миг по-късно установи, че до него стои сестра му, и най-накрая погледна към къщата.

— Там има пожар — бавно изрече той.

— Да — отвърна Бил. — Всички са мъртви, с изключение на двамата, които се прибраха в града. Но те няма да помнят нищо.

— Значи... те са убили Лафайет?

— Да — казах. — Майк и семейство Хардауей, а Джен вероятно е знаела за това.

— Но аз нямам никакви доказателства.

— Я виж тук! — извика Ерик. Стоеше до отворения багажник на колата на Майк Спенсър.

Всички се наредихме около него. Оказа се — благодарение на силно развитото вампирско зрение, — че в багажника има окървавени дрехи и един портфейл. Ерик се протегна да го вземе и внимателно го отвори.

— На кого е? Има ли документи?

— На Лафайет Рейнолдс — каза Ерик.

— Тогава да оставим всичко така, както си е. Полицията ще намери тези неща в багажника и... край! Аз вече няма да съм заподозрян!

— Ох... слава богу! — изхълца Порша. Бледото ѝ лице и кестенявите ѝ коси грееха на лунната светлина. — Анди, миличък, хайде да се прибираме!

— Порша — рече Бил. — Погледни ме.

Тя вдигна поглед към него, но бързо го отмести.

— Съжالياвам, че те подведох така — бързо изрече тя. Явно се срамуваше да се извинява на вампир. — Надявах се, че по този начин ще се сдобия с покана за това мероприятие... исках да разбера кой е убиецът на Лафайет.

— Суки свърши това вместо теб — тихо каза Бил.

Погледът ѝ се премести върху мен.

— Надявам се, че не е било много страшно, Суки — каза тя толкова мило, че ме изненада.

— Беше просто ужасно! — отвърнах аз и Порша потръпна. — Но всичко свърши.

— Благодаря ти, че помогна на Анди.

— Аз не помагах на Анди. Направих го заради Лафайет — поклатих глава.

— Разбира се — каза тя и пое дълбоко въздух. — Той беше твой колега.

— Той беше мой приятел — поправих я аз.

Тя изпъна гръб и кимна:

— Твой приятел.

Огнените езици вече обхващаха къщата и скоро тук щеше да се напълни с полицейски и пожарни коли. Крайно време беше да тръгваме.

Забелязах, че нито Бил, нито Ерик предложиха на Анди да изтрият паметта му.

— Мисля, че трябва да тръгваш, Анди — казах аз. — Прибери се у вас заедно с Порша и кажи на баба ти да се закълне, че си бил там през цялата нощ.

Братът и сестрата Белфлор безмълвно се натовариха в аудито на Порша и потеглиха. Ерик отпрати с червения си „Корвет“ към Шривпорт, а ние с Бил тръгнахме към колата му, скрита между дърветата от другата страна на пътя. Бил ме носеше на ръце. Доставяше му удоволствие. На мен също, в някои случаи. Днес определено беше един от тези случаи.

Скоро щеше да съмне. Наближаваше краят на една от най-дългите нощи в целия ми живот. Облегнах се на седалката в колата и се почувствах уморена до смърт.

— Къде отиде Калисто? — попитах аз.

— Нямам представа — отвърна Бил. — Тя никога не се задържа дълго на едно място. Малко са менадите, преживели загубата на своя бог. Намират си гора и бродят из нея, но често сменят местонахождението си, за да не ги открият. Обожават безумието на войната. Има ли бойно поле, те са наблизо. Мисля си, че ако в Близкия изток имаше повече гори, всичките щяха да се преместят там.

— А тя какво правеше тук?

— Просто минава. Живя тук около два месеца и сега ще се отпрати към... знам ли и аз? Към Евърглейдс или нагоре по реката към езерото Озаркс.

— Изобщо не мога да проумея какво толкова му харесва на Сам в това да... се мъкне с нея.

— Да се мъкне? Ние с теб това ли правим?

Протегнах се и го оципах по рамото. Все едно пипах дърво.

— Може би е искал да усети вкуса на лудостта, на... дивото. В крайна сметка, малко хора биха приели истинската същност на Сам — каза Бил и направи многозначителна пауза.

— Да, сложно е — отвърнах. Сетих се за розовите бузи на Бил през онази нощ в Далас, след нападението, и в гърлото ми заседна буца. — Но когато обичаш някого, не е толкова трудно. — Замислих се за това как се почувствах, когато видях Бил и Порша заедно на стадиона. Протегнах ръка и нежно погалих крака му.

Без да откъсва очи от пътя, той се усмихна и резците му леко се удължиха.

— Изгладихте ли недоразуменията със свръхсъществата от Далас? — попитах аз след известно мълчание.

— Да, за около час. Всъщност Стан уреди всички сметки. Предложи им да ползват имението му по пълнолуние през следващите четири месеца.

— О, колко мило от негова страна!

— Е, той не губи нищо, в крайна сметка. Самият той не ловува, а дивеч има, така че...

— О...

— А те ловуват.

— Аха. Разбрах.

Когато пристигнахме вкъщи, не оставаше много до изгрева. Пресметнах, че Ерик щеше да се прибере в Шривпорт тъкмо навреме. Докато Бил се къпеше, хапнах малко фъстъчено масло и желе. Дори не помнех кога бях яла нещо за последно. После отидох в банята да си измия зъбите.

Добре че поне на Бил не му се налагаше да бърза за никъде. Миналия месец отдели няколко нощи, за да си устрои местенце у дома. Изрязва дъното на гардероба в старата ми спалня — онази, която ползвах, преди да се преместя в бабината стая след смъртта ѝ, — издълба под него ниша и монтира капак, който лесно да затваря след себе си. Единствено аз знаех за това. Ако се случеше да съм будна, когато той слиза долу, слагах стар куфар и някой и друг чифт обувки в гардероба, за да изглежда естествено. В нишата имаше сандък, който

Бил използваше за спане. Не му се случваше много често, но имаше случаи, в които скривалището се оказваше полезно.

— Суки — извика Бил от банята. — Ела, имам време да те изкъпя.

— Но ако ме изкъпеш, ще ми е трудно да заспя.

— Защо?

— Защото ще съм напрегната.

— Напрегната ли?

— Ами да. Ще бъда чиста, пък... недолюбена.

— Скоро ще съмне — призна Бил и подаде глава зад завесата на душа. — Но утре вечер ще имаме достатъчно време.

— Е, да, ако Ерик не ни изпрати някъде — измърморих аз и изхлузих проклетите шорти, твърдо решена да ги изхвърля още утре. Съблякох тениската и се прострях на леглото да чакам Бил. Най-после щеше да види новия ми сутиен. Обърнах се на една страна и притворих очи.

— Суки?

— Изкъпа ли се? — сънено попитах аз.

— Да, преди около дванайсет часа.

— Какво? — Отворих рязко очи и погледнах към прозореца. Навън беше тъмно.

— Добре си поспа.

Бях завита с одеяло и все още носех новия си комплект бельо. Чувствах се като клисав хляб. Погледнах към Бил, той не носеше абсолютно нищо.

— Запомни си мисълта — казах аз и изхвърчах към банята. Когато се върнах, Бил лежеше на леглото, подпрян на лакът.

— Забеляза ли с какво съм облечена? С подаръка от теб! — завъртях се на всички страни, за да му дам възможност да се наслади на собствената си щедрост.

— Чудесен е, но ми се струва, че си твърде навлечена за случая.

— Така ли? А какъв е случаят?

— Най-страхотният секс през целия ти живот.

Слабините ми пламнаха, но лицето ми остана съвършено безизразно.

— Сигурен ли си?

— О, да! — отвърна той. Гласът му звучеше хладно и спокойно, като плъзгаща се по речни камъни бистра вода. — Сигурен съм.

— Докажи го тогава! — казах аз и лекичко се усмихнах.

Не виждах ясно очите му в тъмното, но забелязах, че той също се усмихва.

— С удоволствие.

Малко по-късно вече лежахме отпуснати на леглото. Аз се опитвах да възстановя силите си, а той просто си почиваше до мен, праметнал ръка през корема ми и крак върху бедрата ми. Езикът му нежно ближеше малките дупчици върху рамото ми.

— Знаеш ли какво трябва да направим? — измърках доволно аз.

— Ммм?

— Трябва да вземем вестника.

След дълга пауза Бил най-после се разплете от мен и се запъти към входната врата. Давам голям бакшиш на вестникаря само за да си направи труда да се отклони малко от пътя си и да хвърли вестника на верандата.

— Виж — каза Бил и аз отворих очи. Стискаше вестника подмишница, а в ръцете си държеше чиния, опакована в домакинско фолио.

Измъкнах се от леглото, наметнах розовия си халат и зашляпах след него към кухнята.

— Имам съобщение на телефонния секретар — казах аз и включих кафеарката. После свалих алуминиевото фолио от чинията и открих апетитна торта с шоколадова глазура, украсена с орехови ядки, наредени под формата на звезда.

— Шоколадова торта от старата госпожа Белфлър — възкликнах аз.

— Различаваш чия е само с поглед?

— О, това е прочута торта. Това е легенда. Нищо не може да се сравнява с тортата на госпожа Белфлър. Запише ли се за участие в градското съревнование, наградата ѝ е в кърпа вързана. Освен това я приготвя всеки път, когато отива на погребение. Джейсън каза, че си струвало някой да умре само за да се докопаш до парче от тортата на госпожа Белфлър.

— Какъв прекрасен аромат — изненадващо каза Бил. После се наведе и я подуши. Нямах представа как вампирите надушват

миризми, при положение че не дишат, но е факт, че притежават силно развито обоняние.

— Ако парфюмът ти ухаеше така, щях да те схрускам.

— Ти вече опита.

— Щях да повторя.

— Не, нямаше да го понеса. — Налях си чаша кафе и вперих поглед в тортата. — Дори не съм предполагала, че знае къде живеея.

Бил натисна бутона на телефонния секретар.

— Госпожице Стакхаус — чу се гласът на възрастна дама с аристократичен южняшки акцент. — Почуках на вратата, но сигурно сте били заета. Оставих една шоколадова торта за вас... не знаех как другояче да ви се отблагодаря за онова, което — по думите на Порша — сте сторила за внука ми Андрю. Хората се изказват доста ласкаво за моите торти. Надявам се да ви хареса. Ако някога имате нужда от нещо, просто ми се обадете. Ще се радвам да ви бъда от полза.

— Не каза името си — отбеляза Бил.

— Карълайн Холидей Белфлър очаква от всички да знаят коя е.

— Кой?

Вдигнах поглед към Бил, който стоеше прав до прозореца. Аз седях на кухненската маса и пиех кафе от порцеланова чашка на цветенца.

— Карълайн Холидей Белфлър.

Бил пребледня като платно. После пристъпи напред и се стовари на стола до мен.

— Суки, направи ми услуга, моля те.

— Разбира се. Какво има?

— Изтичай до вкъщи и донеси Библията, която ще откриеш в стъкления бюфет в антрето.

Изглеждаше толкова развълнуван, че веднага грабнах ключовете и се качих в колата направо по халат. Едва ли щях да срещна някого в четири сутринта.

Влязох в къщата на Бил и открих Библията точно там, където ми каза. Свалих я от полицата много внимателно. Изглеждаше доста стара. В старанието си да не я изпусна едва не се препънах по стълбите към вкъщи. Бил седеше в същата поза, в която го бях оставила. Положих Библията на масата и той дълго я гледа, без да помръдне. Започнах да се чудя дали изобщо ще събере сили да я докосне, но

стоях и чаках търпеливо. Най-после ръката му се протегна и белите му пръсти погалиха позлатените букви и протритата кожата подвързия.

Бил внимателно отвори книгата. На първата страница имаше родословно дърво с множество имена, изписани с избледняло мастило и няколко различни почерка.

— Това съм го писал аз — прошепна той. — Ето тези тук... — Бил посочи няколко реда от написаното.

Сърцето ми биеше учестено. Придърпах стола си по-близо и положих длан върху рамото му, за да запазя връзката му с настоящето. Едва успях да разчета почерка.

Уилям Томас Комптън, бе написал някой от родителите му. Роден на 9 април 1840 г. И после, с друг почерк: Починал на 25 ноември 1868 г.

— Имаш рожден ден! — изгърсих аз възможно най-голямата глупост. За пръв път ми минаваше през ум, че Бил може да има рожден ден.

— Бях вторият син в семейството — каза той. — И единственият, който успя да порасне.

Спомних си, че Робърт, по-големият брат на Бил, бе починал на дванайсетгодишна възраст, а други две бебета — няколко месеца след раждането си. А тук, под пръстите на Бил, бе записано всяко раждане и всяка смърт.

— Сара, сестра ми, умря бездетна. — И това си спомнях. — Годеникът ѝ загина във войната, съвсем млад. Всички млади мъже умряха по време на войната. Оцелях единствено аз, за да умра по-късно. Това е датата на смъртта ми, поне според семейството ми. Написана е с почерка на Сара.

Здраво стисках устни, за да не издам и звук. Гласът на Бил и начинът, по който докосваше Библията, ме караха да изпитвам дълбока тъга. Очите ми плувнаха в сълзи.

— Това е името на съпругата ми — каза той още по-тихо.

Наведох се да прочета. Карълайн Изабел Холидей. Стаята внезапно се завъртя пред очите ми. Нима беше възможно?

— Имахме и деца — добави той. — Имахме три деца.

И техните имена бяха там. Томас Чарлз Комптън, р. 1859 г. Значи съпругата му е забременяла веднага след сватбата им.

А аз никога нямаше да имам бебе от Бил.

Сара Изабел Комптън, р. 1861 г. Кръстена на леля си, сестрата на Бил. Родена по времето, когато Бил е заминал на фронта. Лий Дейвис Комптън, р. 1866 г. Роден след завръщането на Бил у дома. Починал през 1867 г. — написано с друг почерк.

— В онези години децата мряха като мухи — прошепна Бил. — След войната бяхме толкова бедни, че... нямаше никакви лекарства.

Искаше ми се да изляза от кухнята и да избавя Бил от тъжното си хлипане, но осъзнах, че щом той намира сили за тези мъчителни спомени, трябва да го направя и аз.

— А другите две деца? — попитах.

— Те оцеляха — отвърна той и напрежението по лицето му леко се разсея. — Но аз не се задържах дълго край тях. Том бе само на девет, когато умрях, а Сара — на седем. Сара имаше руси коси, като майка си. — По устните му пробяга усмивка. За пръв път се усмихваше така. Изглеждаше почти като човек. Сякаш в кухнята ми седеше някой друг, а не Бил, вампирът, с когото се бях любила допреди по-малко от час. Извадих една салфетка от кутията и избърсах сълзите си. Бил също плачеше, затова безмълвно подадох една и на него. Той изненадано я погледна, сякаш очакваше да види нещо различно — може би носна кърпа с монограм? Попи сълзите си и салфетката стана розова.

— Така и не разбрах какво е станало с тях — поклати глава той. — Загърбих всичко. Не се върнах нито веднъж, докато съществуваше каквато и да било възможност да са живи. Щеше да е твърде непоносимо за мен. — Погледът му се плъзна надолу по страницата.

— Джеси Томпсън, от която получих къщата, е последната ми пряка потомка — каза Бил. — Майчината ми линия също се е заличила с годините, докато накрая са останали само Лаудермилк, които се явяват единствените ми далечни родственици. Но Джеси действително е потомка на сина ми Том, а Сара, доколкото ми е известно, се е омъжила през 1881 г. Имала е четири деца, но едното от тях починало при раждането.

Вече няха сили дори да го гледам и обърнах глава към прозореца. Навън валеше. Баба обожаваше тенекиения си покрив и когато се наложи да го поправим, така и не сложихме керемиди, а нови ламаринени листи. Барабаненето на дъжда бе един от най-приятните и успокояващи звуци, които познавах. Но не и тази нощ.

— Виж, Суки — каза Бил и посочи с пръст едно от имената. — Дъщерята на моята Сара, кръстена Карълайн, като баба си, се е омъжила за един от братовчедите си, Матю Филипс Холидей. Нейното второ дете се е казвало Карълайн Холидей. — Лицето му грееше от възмущение.

— Значи старата госпожа Белфлор е твоя праправнучка.

— Да — отвърна той и поклати глава, сякаш сам не можеше да повярва.

— Тоест Анди... — продължих аз, макар че мозъкът ми не го побираше, — е твой... господи... прапраправнук. А Порша...

— Да — каза той, вече не толкова усмихнат. Нямах представа какво да кажа, затова — като никога — просто замълчах. Минута покъсно ме сполетя усещането, че най-добре би било да се изпаря, затова се опитах да се промъкна покрай него, за да изляза от тясната кухня.

— Имат ли нужда от нещо? — попита той и ме улови за китката.

Добре. Няма да се изпарявам.

— Имат нужда от пари — отвърнах незабавно. — Не можеш да разрешиш личните им проблеми, но е факт, че са бедни като църковни мишки. Старата госпожа Белфлор категорично отказва да продаде къщата, а имотът е огромен и поглъща всичките им доходи.

— Толкова ли е горда?

— Не си ли личи по тона ѝ? Нали чу съобщението? — казах аз и го погледнах изпод вежди. — Очевидно се предава по наследство.

Сега, когато вече знаеше, че може да помогне с нещо на наследниците си, на Бил му стана някак по-леко. Знаех, че поне няколко дни ще мисли само за това, и нямах намерение да му се сърдя. Но ако решише да поеме грижата за Анди и Порша като свое постоянно задължение, едва ли щях да го приема безропотно.

— А защо досега изпитваше неприязън към името Белфлор? — попитах аз и сама се изненадах от въпроса си.

— Нали си спомняш, че веднъж говорих за войната в клуба на баба ти, „Потомците на геройски загиналите“?

— Да, разбира се.

— Тогава разказах историята за ранения войник, който викаше за помощ, сещаш ли се?... И как приятелят ми, Толивър Хъмфрис, се опита да го спаси?

Кимнах.

— Толивър загина тогава — мрачно каза Бил. — А раненият войник продължаваше да вика за помощ дори след смъртта му. През нощта все пак успяхме да го измъкнем. Казваше се Джебедая Белфльор. Седемнайсетгодишен.

— Господи! И до ден-дневен не си знаел нищо друго за рода Белфльор?

Бил кимна.

Искаше ми се да кажа нещо, което да подхожда за случая. Нещо важно и сериозно... за кръговрата на живота, за подвига и саможертвата.

Така и не измислих нищо, затова направих още един опит да изляза. Бил хвана ръката ми и ме придърпа към себе си.

— Благодаря ти, Суки.

Това беше последното нещо, което очаквах да каже.

— Защо?

— Защото ме накара да направя нещо добро, без да очаквам отплата.

— Бил, как бих могла да те накарам да направиш каквото и да било?

— Накара ме да мисля като човек... накара ме да се почувствам така, сякаш все още съм жив.

— Но доброто, което правиш, идва от самия теб, а не от мен.

— Аз съм вампир, Суки. И то от векове. А човек съм бил съвсем за кратко. Неведнъж съм те разстройвал. Честно казано, понякога изобщо не те разбирам, защото отдавна вече не съм човек и невинаги ми е приятно да си припомням какво е да си човек. Има моменти, в които изобщо не искам да се сещам за това.

Думите му ме стиснаха за гърлото.

— Не знам дали греша, или съм права, но не бих могла да постъпя иначе — казах аз. — Щях да съм много нещастна, ако те нямаше в живота ми.

— Ако нещо се случи с мен — каза Бил, — трябва да отидеш при Ерик.

— Не го казваш за пръв път — отвърнах. — Ако нещо се случи с теб, не е нужно да ходя при когото и да било. Аз съм голям човек. Знаем какво искам и как трябва да постъпвам. Ти просто гледай да не ти се случи нищо.

— Тепърва ни предстоят големи неприятности от страна на Братството — каза Бил. — Ответните ни действия може да се окажат опасни за теб като човек. Да не говорим за рисковете, които крие работата ти. — Едва ли имаше предвид обслужването на клиенти в „Мерлот“.

— Ще говорим за това, като му дойде времето — отвърнах аз и се настаних в скута му; истинско удоволствие, тъй като той все още беше гол-голеничък. Не мога да кажа, че животът ми преливаше от удоволствия, преди да срещна Бил. А сега всеки ден криеше приятни изненади.

Дъждът продължаваше да барабани по ламаринения покрив, а в уютната малка кухня, потопена в мека светлина и изпълнена с аромат на прясно кафе и шоколадова торта, аз за пръв път усетих човешка топлина между мен и моя вампир.

А може би не трябва да се заблуждавам, размишлявах аз, притискайки го към себе си. Тази нощ Бил действително изглеждаше по човешки уязвим. Но нямаше как да не забележа, че докато се любехме върху гладките чаршафи, кожата му сияеше в мрака с онази прекрасна, неземна светлина.

Също като моята.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.